„În această senzațională serie YA, găsim ecouri din Carrie a lui Stephen King. Aflarea adevărului e doar una dintre numeroasele provocări pe care le întâlnim în fascinanta lume imaginată de Michelle Hodkin.“

LOS ANGELES TIMES

„Suspans bine dozat, atmosferă plină de mister, o poveste încărcată de profunzime… Sunt absolut încântată.“

VERONICA ROTH,
AUTOAREA SERIEI
DIVERGENT

„Michelle Hodkin este una dintre cele mai talentate autoare de azi.“

LEV GROSSMAN,
AUTORUL SERIEI
MAGICIENII

COLECŢIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Lucy Ruth Cummins
Foto copertă: © 2018 by Chris Crisman

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HODKIN, MICHELLE
Noah Shaw - Revanşa / Michelle Hodkin ; trad. din lb. engleză de Ioana Tătaru. - Bucureşti : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1329-3

I. Tătaru, Ioana (trad.)
821.111

Titlul original: The Reckoning of Noah Shaw
Autor: Michelle Hodkin

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1329-3

Pentru Janie, fie-i amintirea binecuvântată

Şi pentru bunicul meu, Robert Kramer,
cea mai puternică persoană pe care o cunosc

Mara,

Dacă povestea ta a fost un jurnal, atunci a mea este o mărturisire. Mărturisirea mea este că regret. N-am crezut niciodată că este posibil. Nu credeam că va exista vreodată o zi, un moment, o secundă, când, privind în urmă, voi dori să nu te fi cunoscut niciodată, dar acum acest lucru se întâmplă în fiecare moment.

Eşti la distanţă de un ocean, la o cafenea de pe strada Fulton. Am fost acolo împreună, ştiu adresa şi denumirea. Dar nu eşti cu mine. Şi mi-e dor de tine. Îmi lipseşti de parcă lipseşte ceva din mine.

Aş *vrea să fii aici, acum, mai mult decât mi-am dorit vreodată să fii oriunde în altă parte. Vreau să te respir, să te beau, să te devorez – vreau să fii în mine, ca să nu-mi mai lipseşti niciodată.*

Vreau să-mi aparţii, este ceea ce-mi doresc şi, da, ştiu ce nebunie este asta, mulţumesc. Dar întotdeauna am fost nişte nebuni noi doi, într-adevăr, şi-am spus că nu ne vom minţi niciodată, aşa este? (Deşi, ne-am minţit unul pe altul, nu-i aşa?) Deci acum îţi spun adevărul. Vreau să-mi aparţii. Vreau să te întreb dacă eşti a mea şi vreau să spui „da”.

Este amuzant sau poate nu amuzant, dar ironic, poate nici chiar ironic... ideea este că, odată, de fapt nu cu prea mult timp în urmă, te-am

revendicat înainte de a te fi sărutat măcar. Am făcut-o atât de uşor, fără gânduri, pentru că amândoi ştiam că nu este real, deşi eu ştiam, chiar dacă tu nu, că voiam să fie real totul. Şi apoi, după ce te-am sărutat, a existat un moment în care ai vrut şi tu să te revendic. Te puteam întreba „Eşti a mea?” şi ai fi spus „da”.

Dar acum nu te mai pot întreba. Sau aş putea, dar nu mai ştiu ce ai răspunde şi sunt prea laş ca să risc. Aşa că prefer să-ţi scriu, deşi nu vei citi niciodată scrisoarea asta, în speranţa că voi putea exorciza din mintea mea aceste gânduri, aceste cuvinte. Eşti a mea? Ai fost vreodată a mea? Sau am fost întotdeauna ceea ce am spus că nu vom fi niciodată, nişte idioţi care şi-au făcut promisiuni pe care au ales apoi să nu le respecte?

Pentru că este o alegere, la urma urmei. Poţi alege să fii revendicat sau să refuzi. Poţi alege să revendici pe cineva sau nu. Îl poţi lăsa nerevendicat, singur. Şi, indiferent ce ne spunem unul altuia... indiferent de ce ne-am spus unul altuia, cu mai puţin chiar de două săptămâni în urmă, fără suflu şi transpiraţi, cu dragoste în priviri şi minciuni pe limbă, amândoi am ştiut şi ştim adevărul. Nu eşti a mea. N-ai fost niciodată a mea. Dar acum simt că aş face orice pentru a te avea... te-aş lega, te-aş închide într-o cuşcă, te-aş prinde într-o capcană, astfel încât să trebuiască să fii a mea, indiferent dacă vrei sau nu.

Mi-ai spus odată că eşti otravă şi eu am fost

leacul care te-a făcut să uiţi asta. Ai avut dreptate, dar te-ai şi înşelat; nu sunt un leac, sunt o rană. Şi otrava ta este în mine.

Este ca sentimentul unui fulger şi are gust de zahăr, e o dulceaţă febrilă pe care aş da orice, orice, ca să o uit. Aş lega pietre de amintirile despre tine şi le-aş îneca înainte ca ele să mă lege din nou de tine. Aş cerşi să fiu nimicit, m-aş ruga să dispar, dar nu este nimeni de la care să cerşesc. Nu cunosc alt Dumnezeu decât pe tine.

N-am unde să trimit aceste rânduri şi n-am niciun motiv să cred că doreşti să le primeşti. Simt noaptea în spatele meu, în timp ce scriu cuvintele de faţă, hrănind flăcările. Tu ai scris pentru că aveai ceva de dovedit. Eu scriu pentru că trebuie să vorbesc şi nu mai este nimeni care să asculte.

Al tău, în continuare,
Noah

Partea întâi

Adevărul este o capcană: nu-l poţi cunoaşte fără să fii prins.

— Søren Kierkegaard

1. Tragica mea eroină

În ziua în care a sărit Stella, în ziua în care a plecat Mara, bunica acesteia din urmă a apărut într-o maşină neagră, purtând o rochie albă şi mi-a spus să urc dacă vreau să o salvez.

Seamănă atât de mult cu Mara!

Sau, mai bine zis, arată aşa cum va arăta Mara într-o bună zi, o distorsionare a ei, vie, respirând. Umbra de râs din ochi când o amuză un lucru, pe care însă nu-l va împărtăşi cu nimeni. Aşa cum Mara închide ochii pentru a căuta cuvântul potrivit, la fel închide şi ea ochii. Buzele Marei când ascund un secret sunt la fel ca ale bunicii ei.

N-am început prin a o întreba cum de trăieşte sau de ce, ci…

— Cum să-ţi spun?

Stă lângă mine, privind drept în faţă, îi văd profilul, zâmbeşte.

— Ţi-am spus cum mă cheamă.

— Nu pot să-ţi zic…

— Mara? termină ea propoziţia în locul meu. De ce nu?

Pentru că numele ei mi se opreşte în gât. Pentru că să-i aud numele m-ar putea ucide.

— A fost mai întâi numele meu, spune ea.

Vocea ei mă readuce în prezent, în acest moment, cu faţa către această Mara-care-nu-e-Mara de lângă mine.

— Bine, spun. Atunci zi-mi numele tău de familie.

— Care dintre ele?

Ochii ei sunt jucăuşi, zâmbăreţi.

— Dacă nu-mi zici un nume, o să-ţi aleg eu unul, îi spun.

Ea ridică din sprânceană.

— N-ai decât!

Totuşi, mintea mi-e blocată şi, chiar dacă încerc să mă gândesc la numele *Mara,* nu reuşesc să trec de prima literă.

— M, rostesc.

Îşi atinge gulerul alb al rochiei de mătase. Mângâie ţesătura cu degetul mare şi mă studiază.

— O alegere bună, zice ea în cele din urmă.

Privirea ei este îndrăzneaţă, neclintită şi, pe măsură ce liniştea se prelungeşte între noi, mă simt tot mai expus, o rană vie.

— De ce eşti aici?

— Ţi-am spus, răspunde ea şi clipeşte rapid. Am nevoie de ajutorul tău.

„O chestiune de viaţă şi de moarte, spusese ea. Legată de o persoană pe care o iubim amândoi”.

— Bine. Pentru asta m-am urcat în maşină, recunosc eu. Dar, dacă vrei să şi rămân, trebuie să ştiu mai mult.

Ea mă urmăreşte, nefiresc de liniştită şi calmă.

— Ai întrebări.

— Nici nu-ţi închipui câte.

Din nou, zâmbetul acela criptic, îngâmfat.

— Am o oarecare idee.

Mă ajută că-mi zâmbeşte aşa. Este mai greu să cazi în veneraţie faţă de cineva atât de iritant.

— Familia ta crede că eşti moartă, îi spun.

— Da.

— Mara a văzut acest lucru.

Nu este chiar adevărat, dar îi atrage atenţia lui M.

— Ce-a spus Mara?

Caut în memorie, deschizând uşa pe care am închis-o după Mara în urmă cu câteva minute sau ore, Dumnezeu ştie când, tresărind când îi anticipez vocea, ascultând…

Nimic. Tăcere.

M aşteaptă.

Iată ce-mi amintesc, în schimb: teribilul conac din Florida al tatălui meu. O cameră de zi nefolosită, cu mobilier acoperit de huse. Mâinile Marei, bâjbâind şi tremurând, ridicând o mică păpuşă moale şi rudimentară între două degete, apoi aruncând-o cu putere într-un foc. Miroase a păr ars. Hârtia arzând se curbează.

Asta, credeam noi, rămăsese din bunica Marei… păpuşa aceea, pandantivul cusut în interiorul ei şi cenuşa biletului lăsat de ea, scris înainte de a se sinucide. Biletul pe care Mara – *îşi aminteşte* – a văzut-o pe M scriindu-l.

Acum, mă uit la bunica ei şi consider, nu pentru prima dată, că s-ar putea să fiu nebun de-a binelea. Poate că ceva s-a dereglat în mine în momentul în care a plecat Mara. Poate că era dereglat dinainte.

Este o senzaţie ciudată şi necunoscută: să nu ştii dacă poţi avea încredere în propria ta minte. Să nu ştii dacă propriile simţuri te trădează. N-am înţeles niciodată pe deplin ce a însemnat pentru Mara întâlnirea noastră. N-am priceput niciodată cu adevărat de ce, când a crezut că-şi pierde minţile,

a dorit să păstrez eu acel jurnal, scris despre ea, pentru ea, când credea că-şi pierde minţile. Pierzându-se pe sine.

Încep să înţeleg acum.

M mă urmăreşte, aşteptând, cu capul înclinat, cu părul negru, buclat, căzându-i pe umărul stâng.

— Mara a spus că te-ai sinucis când ea avea numai trei zile, reuşesc să spun.

— Asta crede mama ei şi aşa i-a spus şi ei.

I-a spus?

— Nu. Mara *te-a văzut.* Şi-a amintit…

Totul. Mara îşi amintea totul şi povestea cu detalii extraordinare. Mirosurile satului în care trăise bunica ei când era fată. Vocea şoptită a unei copile mai mari stând jos lângă ea, o prietenie care se lega. Propriile mele amintiri din ziua aceea se derulează ca un film mut în mintea mea; Mara căutând cu disperare răspunsuri, Mara cerându-mi cu disperare ajutorul. Chipul Marei deschis, serios şi încrezător…

Amintirea mă doare şi mă feresc de ea.

— Te-ai întors? întreb prosteşte, umplând tăcerea pentru a-mi alunga gândurile.

— Din…?

— Ai fost moartă?

— Nu încă.

E un început şi ăsta.

— Deci, câţi ani ai?

— Cât de bătrână par? întreabă ea, amuzată.

Eu şi Mara făcuserăm odată socoteala, după ce găsisem eu o fotografie a mamei mele, la Cambridge, cu M stând în picioare lângă ea. Mama n-ar fi putut avea atunci mai mult de 21, poate 22

de ani. Femeia care stă lângă mine arată exact la fel.

— Nu ştiu, îi răspund, dezinvolt. Presupun că… 30?

Ea îşi lasă capul într-o parte şi recunoaşte:

— 36.

— De cât timp ai 36 de ani?

— De o vreme, zâmbeşte ea uşor, tachinându-mă.

— Drăguţ, spun.

Maşina se zdruncină când trece printr-o groapă, amintindu-mi că mergem undeva. Ceea ce dă naştere întrebării…

— Unde mergem?

Arunc o privire pe fereastră, dar tot ce văd este oraşul, cu liniştea şi traficul său.

M nu răspunde imediat. Când mă întorc spre ea, expresia feţei este alta, pare împietrită, imposibil de descifrat. Şi apoi spune:

— Acasă.

2. De ce sunt pregătit

Primul meu impuls este să gândesc: „eu n-am casă”. Mara era casa mea şi am părăsit-o, arzând punţile în spatele meu. Am ars casa noastră, gândindu-mă că asta mă va elibera, dar acum sunt ca un câine, dând târcoale cenuşii, sperând că singura familie pe care am cunoscut-o vreodată va reveni într-o zi.

Nu spun nimic din toate astea, evident. În schimb, întreb:

— Care casă?

— Avionul o să te ducă înapoi în Anglia.

— În *Anglia?* De ce?

— Ţi-am spus…

— Nu mi-ai spus nimic, zic eu, simţindu-mă frustrat şi amărât şi părându-mi rău pentru mine însumi.

Între timp, M este înnebunitor de calmă.

— Ţi-am spus că este o chestiune de viaţă şi de moarte şi e adevărat. Ţi-am spus că am nevoie de ajutorul tău şi e la fel de adevărat.

— De ce eu? Sunt sigur că Mara ar fi destul de interesată să te întâlnească, spun, aşteptându-i reacţia.

— Încă nu poate să afle despre mine.

— Şi dacă i-aş spune?

— N-o s-o faci, răspunde ea pur şi simplu, apoi se uită pe fereastră la străzile pe care trecem. Mara a ales o altă cale şi o altă persoană care să o conducă pe această cale, spune ea, privind spre geam, apoi, privind spre mine, adaugă: Dacă Mara

o să vină din nou la tine, nu *ea* o să fie de fapt cea care o face. Ci el.

El.

Teoretic, s-ar putea referi la aproape oricine, dar pandantivul de la gâtul meu pare greu, împovărător, iar furia mea îşi cunoaşte ţinta.

— Profesorul.

Ea aprobă dând din cap.

— De unde ştii cu cine este ea acum? Ce face?

— Faptul că nu-i pot vedea pe oamenii de care-mi pasă nu înseamnă că a încetat să-mi pese de ei. Cu siguranţă, înţelegi asta.

O eschivă ingenioasă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Expresia ei se schimbă.

— Ar fi greu de explicat, chiar dacă aş avea la dispoziţie o viaţă pentru asta, darămite într-o singură conversaţie, spune ea, părând, pentru o clipă, mai în vârstă.

Îşi duce din nou mâna stângă spre gulerul rochiei, dar, de data asta, îşi atinge cu degetul mare gâtul gol.

— Suntem conectaţi cu cei care împărtăşesc Afecţiunile noastre, spune ea. Mai ales cu cei care împărtăşesc genele noastre.

Mintea mea zvâcneşte înapoi către Mara, la Florida, la amintirile ei despre M. La cartea pe care credeam că am găsit-o din întâmplare, *New Theories in Genetics,* scrisă de profesor, deşi atunci încă nu ştiam asta.

— Memoria genetică, spun cu voce tare, amintindu-mi pasajul pe care i l-am citit Marei.

O încercare de a explica ceea ce i se întâmpla,

deşi părea imposibil.

M zâmbeşte aprobator.

— Unii dintre noi ne trezim că ne amintim lucruri care nu ni s-au întâmplat nouă, ci, mai degrabă, cuiva care ne-a împărtăşit Afecţiunile sau genele. O rudă, de obicei, dar nu întotdeauna.

Mă gândesc la ce a spus ea despre Mara şi la ceea ce M pare să ştie despre ea, acum. A trăit vreo amintire de-ale Marei?

— Merge în ambele sensuri? întreb.

— Se poate.

— Dar eu n-am experimentat niciodată asemenea…

Ce sunt astea? Coincidenţe? Halucinaţii?

— Amintiri, adaug eu. Nimic de felul ăsta.

— Pentru că nu ai fost deschis, spune ea.

Tonul ei mă contrariază.

— Pari destul de sigură în privinţa asta.

Îmi ignoră privirea, uitându-se, în schimb, pe fereastră.

— Dacă mintea ta ar fi la fel de deschisă ca a Marei, ea ar fi aici şi în siguranţă…

Nu îşi termină propoziţia, aşa că termin eu.

— Aici şi în siguranţă, în loc să fie cu profesorul şi nu în siguranţă, vrei să spui.

O pauză.

— Cam aşa ceva.

Furia mea creşte, făcându-se nod în fundul gâtului. I-am dat Marei posibilitatea de a alege; ea *a ales* să nu fie aici.

— Nu-mi place să fiu purtător de veşti proaste, zic, dar dacă Mara este alături de profesor acum, este mai probabil că siguranţa *lui* ar trebui să te

îngrijoreze.

Ea nu răspunde.

— Bine, cred că am terminat aici… adaug eu.

— Profesorul a fost şi profesorul meu, odată, spune ea, întrerupându-mă, apoi se întoarce ca să mă privească în ochi. Ştiai?

Cuvinte scrise elegant, de mână, apar în mintea mea.

Domnul Grimsby îl numeşte „profesorul” şi toată lumea pare să accepte acest lucru.

— El a fost mentorul meu, continuă M. Când am fost adusă pentru prima dată la Londra, îşi înghite ea nodul din gât. Îl cunosc. O să se folosească de ea aşa cum s-a folosit şi de mine.

Cuvintele plutesc în aer, lipicioase şi putrede.

— Îmi pare rău, spun cu precauţie. Pentru ce… s-a întâmplat. Dar nu ştiu ce te aştepţi să fac în acest sens.

Expiră pe nas.

— Amintirile Marei despre mine au ajutat-o să înţeleagă ce i se întâmpla. Găsea răspunsuri în ele, uneori la întrebări pe care nu le putea exprima.

Se apleacă uşor în faţă, încurajatoare, apoi adaugă:

— Cred că o să afli că e valabil acelaşi lucru şi pentru tine, şi că, odată ce o să le primeşti în tine, o să descoperi răspunsuri care o pot ajuta.

— Cum ar ajuta-o amintirile *mele?*

— Eşti contragreutatea ei, răspunde.

Cuvintele sale îmi provoacă un zâmbet amar.

— Destinele voastre sunt legate între ele.

O să-l iubeşti până la distrugere.

Mă simt distrus. Distrus şi nenorocit. Poate că

soarta se justifică.

— Nu cred în soartă, spun indiferent.

— Nu trebuie să crezi. Sunteţi conectaţi unul cu celălalt, în moduri de care nici nu-ţi dai seama. Are nevoie de tine.

Vocea mea e plată.

— Nu are nevoie de nimeni. Poate avea grijă de ea însăşi.

— În privinţa asta, te înşeli.

— Mă înşel?

Ea pare cu adevărat plină de speranţă, ceea ce dovedeşte doar că, indiferent ce crede că ştie despre Mara, orice ar fi văzut, nu reuşeşte să ţină seama de un adevăr fundamental:

— Mara nu vrea ajutor, spun. Nu vrea să-şi revină. Nu are nevoie să fie salvată.

— Ba da.

Felul în care vorbeşte M mă face să mă întreb dacă a auzit gândurile pe care nu le-am exprimat.

— Îşi doreşte ajutorul tău. Pur şi simplu, nu ştie încă. Dar o să ştie, iar asta o s-o aducă înapoi la tine.

Este ruşinos cât de mult îmi doresc să fie adevărat. Să realizez că *acesta* este motivul pentru care încă stau aici, lăsându-mă condus de lesă, în speranţa că voi fi purtat pe un drum care o va aduce înapoi la mine. Poate că am dat-o la o parte pe Mara, dar nu am lăsat-o să plece. Nu chiar. Nu încă.

— Dacă aşa crezi, atunci n-o cunoşti mai mult decât mă cunoşti pe mine, spun însă ţâfnos.

Mă priveşte, cu ochii întunecaţi, uşor mijiţi.

— Când mama ta era în defensivă, bărbia îi

tremura şi colţurile buzelor i se ridicau exact cum ţi se întâmplă ţie, acum. Şi-ţi dădeai seama întotdeauna când mintea David Shaw, dacă se uita la tine fără să clipească.

Faptul că-i pomeneşte pe părinţii mei mă ia prin surprindere. Înghit cu greutate, adunându-mă.

— *Pe ei* i-ai cunoscut. Pe mine nu mă cunoşti.

— Poate ştiu mai multe decât crezi.

Nu ştiu ce carte juca, dar o juca greşit.

— Bănuiesc că n-o să ştim niciodată, mă răstesc. Apoi, aplecându-mă în faţă, îi zic şoferului: Opreşte maşina!

Şoferul caută privirea lui M în oglinda retrovizoare.

— Doamnă?

— Mergi în continuare, îi spune ea, după care, înainte ca eu să apuc să protestez, explică: Nu ţi-am cunoscut doar părinţii. Îi ştiam pe toţi din familia ta… sau, cel puţin, pe toţi cei de după primul Simon. De fapt, ar fi trebuit să-i porţi numele.

— Tatăl meu a vrut să mă cheme Elliot, ca pe tatăl său, mă stropşesc eu, în ciuda faptului că nu intenţionasem s-o fac.

Încerc să-mi amintesc când a spus el asta, pentru că sunt sigur că a spus-o.

— Ăsta a fost compromisul la care a ajuns cu Naomi. L-a urât pe Simon, spune ea, cu jumătate de zâmbet. Aşa că ai ajuns să ai două prenume în loc de unul.

— Grozavă poveste, spun, pe un ton plat.

Furia mea este încă acolo, albă şi rece, şi familiară. Sunt mânios pe M pentru că m-a ispitit şi

pe mine însumi pentru că m-am lăsat ispitit.

— Nu mă interesează, bine? Deja am văzut-o o dată pe mama murind. Nu am nevoie să-mi răscolesc amintirile şi să le retrăiesc.

M pare să nu mă creadă.

— Noah, mama ta avea un Dar, însă nu era singura. Ştiai asta, nu-i aşa?

Greşeşte, nu ştiam.

— Şi cine mai avea Darul, atunci?

Îşi trece ambele mâini prin păr şi, în acel moment, arată ca Daniel, surprinsă şi frustrată în acelaşi timp.

— Bunicul bunicului tău. Cel care m-a luat.

— Te-a luat?

Îşi înclină puţin capul.

— M-a găsit. M-a revendicat. M-a luat.

— De la cine? De unde?

— Nu-mi amintesc, spune ea, cu voce joasă, apoi se uită pe fereastră, priveşte oraşul. Îmi amintesc o junglă. Copaci care cresc atât de groşi şi de sălbatici, încât ai crede că sunt fiinţe conştiente. Stele ca nişte bijuterii, pe un cer într-o nuanţă de indigo, mai bogată decât cerneala cu care scriem, spune ea şi inspiră adânc. Cuvintele de care dispun acum nu le pot descrie cu adevărat. Şi limbile pe care le ştiam atunci erau… neobişnuite.

Face o pauză prea lungă, iar tonul i se schimbă din nou:

— În plus, oricum nu aveam cu cine să vorbesc când eram atât de tânără.

— Desigur că ai avut şi tu părinţi…

Îşi întoarce privirea spre mine.

— Evident că am avut, dar nu-mi amintesc de ei.

— Poate că nu e cel mai rău lucru, zic eu, gândindu-mă la propriul meu tată. Ceea ce nu ştii nu te poate răni.

Mă fixează cu o privire care-mi ridică părul pe ceafă.

— Greşeşti foarte tare, mai mult ca niciodată.

Tăcerea se prelungeşte, deranjantă, apăsătoare. Apoi spune:

— Mara are nevoie de...

— Nu ştii de *ce anume* are nevoie ea, mă răstesc. Poate că eşti familia ei, teoretic vorbind, dar, de fapt, eşti doar o străină. Nu o cunoşti, nu ştii ce a făcut sau de ce, şi ştii încă şi mai puţine despre mine.

Arunc o privire pe fereastră; suntem pe FDR, dar dacă maşina s-ar opri, aş putea lua un taxi, în caz că reuşesc să nu fiu lovit. Să fac chiar autostopul, dacă se ajunge la asta.

— Ştiu că are 17 ani şi că oamenii iau decizii stupide când au 17 ani.

— Şi eu am 17 ani.

— Exact!

— Nu te ajuţi în felul ăsta, spun. Mara nu e nici proastă, nici naivă. Ea şi-a ales calea cu ochii larg deschişi.

M îşi înclină capul într-o parte.

— Dacă-ţi petreci viaţa într-o casă fără ferestre şi fără uşi, dacă n-ai văzut niciodată un copac care se înalţă spre cer sau n-ai simţit iarbă sub tălpi, sau n-ai auzit aripile unei păsări bătând în aer, ochii tăi pot fi deschişi, dar oare cât de mult poţi

vedea? spune ea şi face o pauză. Mi s-a spus odată că, sinucigându-mă, o pot salva. Pot preveni moartea ei. Dar când s-a născut şi m-am uitat în ochii ei, am ştiut că asta nu va schimba nimic. Că am fost minţită de către cineva care a construit în jurul meu o casă fără uşi sau ferestre, cineva care mi-a spus că bolta cerului este roşie şi iarba este otrăvitoare. Aproape că am murit crezând asta, spune ea. Aproape că m-am sinucis pentru că aşa mi-a spus el.

— Mara n-ar face un asemenea lucru, spun repede. Nu s-ar sinucide.

— Ai face pariu pe viaţa ei? întreabă ea, la fel de repede.

Stomacul mi se strânge, mi-e greaţă. Mă întorc cu spatele, să-mi ascund starea, dar membrele mi se îngreunează la amintirea corpului Marei în braţele mele, cu umbra buzelor ei pe gâtul meu, în timp ce îmi mulţumea pentru că i-am oprit inima.

A făcut alegerea cu ochii deschişi. Viaţa ei pentru a lui Daniel, când tatăl meu a obligat-o să aleagă. Şi am fost de acord cu asta. Nu mă voi urî niciodată pentru că am acceptat acest lucru.

Dar, cel puţin, i-am respectat libertatea de a face o alegere pe care am urât-o, am detestat-o, împotriva căreia m-am răzvrătit cu fiecare celulă din corpul meu. Mara a jurat, înainte de a mă părăsi, că nu-mi va acorda niciodată *mie* această libertate. Ea ar fi fost gata să pună capăt la o mie de vieţi pentru a salva viaţa mea inutilă, indiferent ce aş fi vrut eu.

Maşina se opreşte în trafic şi mă întind spre mânerul portierei.

— Este alegerea Marei, spun, cu voce joasă şi rece. Viaţa ei. O poate trăi aşa cum pofteşte. *Cu oricine* alege ea, adaug, deblocând uşa. Dacă acesta este profesorul, aşa să fie.

— Abilităţile tale au dispărut, spune M, repede. Te pot ajuta să le recuperezi.

— Nu mă interesează.

Mă dau jos şi păşesc pe asfalt, fără să-mi pese de maşini. Nu-mi pasă ce ştie ea despre Abilităţile mele sau lipsa lor.

Glasul lui M devine mai ascuţit.

— Viaţa pe care o am acum a început când am fost luată. Familia ta are o datorie faţă de mine.

— Anunţă-mă unde să-ţi trimit cecul.

— Bine, spune M, cu vocea întretăiată, dar mai puternică, acum, pentru a acoperi zgomotul din New York, noaptea. O să-l păstrez pe prietenul tău Alastair în gândurile mele.

Cuvintele ajung la mine când sunt pe punctul de a-i închide drept în faţă portiera. Degetele mi se strâng pe cadrul de oţel şi mă aplec, întâlnindu-i privirea.

— Poftim?

— E în spital, nu-i aşa?

O maşină claxonează insistent în spatele nostru, ceea ce îi stârneşte şi pe ceilalţi şoferi. Mă doare-n cot de ei.

— De unde ştii?

— Celălalt prieten al tău a încercat să se sinucidă. A fost peste tot la ştiri.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— E-adevărat, spune ea.

Nu-mi place felul în care spune asta.

— A fost un soi de molimă în ultima vreme, nu-i aşa? îmi susţine ea privirea. Sinucideri printre adolescenţi?

Ar trebui să o întreb ce ştie despre asta. Să-i cer răspunsuri. Să o las să mă conducă în direcţia dorită de *ea.* Mă aşteaptă să rostesc cuvintele.

Aş putea. Aş putea să mă întorc în maşină, să o urmez în Anglia, să dau pe faţă toate amintirile mele sau pe ale mamei mele sau pe ale oricui altcuiva şi să-i ofer tot ce ar rezulta din ele. Sau aş putea să trântesc uşa în urma mea şi să plec.

Am închis portiera. Nu mă uit înapoi.

3. Cu susul în jos

Abia când soseşte taxiul la Mount Sinai, îmi dau seama că portofelul şi telefonul îmi lipsesc şi, numai după ce şoferul, bombănind, mă lasă să plec, îmi amintesc că Goose nici măcar nu mai este la spital. Jamie spusese că a fost externat… ieri, nu-i aşa? Timpul pare elastic. Spiralat.

Acesta este motivul pentru care sunt şocat să-l văd pe acelaşi Goose în holul spitalului, stând la taclale cu o blondă îmbrăcată într-un costum cu pantalon de culoarea bronzului.

— Goose! răcnesc, făcând câţiva oameni intrigaţi să se uite la mine.

Când mă vede, îi apare un rânjet larg pe buze şi îşi ia rămas-bun de la blondă.

— Frate, spune el, trăgându-mă într-o îmbrăţişare cu un singur braţ. Ce cauţi aici? spune el, şi, în acelaşi timp, zic şi eu acelaşi lucru.

— N-ai plecat? întreb eu, primul.

— Am încercat. Un doctor a venit însă în ultimul moment şi a spus că asta înseamnă externare „împotriva recomandării medicului”. Voia să-mi mai facă nişte analize peste noapte, zice şi ridică din umeri.

— Eşti bine? întreb, aplecându-mă puţin să-i văd ochii. Pupilele îi sunt dilatate.

— Fenomenal, zice el, binedispus.

Totuşi, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ce a spus M. Că-l va păstra pe Goose în gândurile ei. Ştia ea ceva? Exista un pericol, poate?

— Ce ţi-au găsit la analize? îl întreb.

Goose oftează, dându-şi ochii peste cap.

— O minusculă fractură de craniu. Am leşinat după ce prietena ta…

După ce Stella s-a aruncat de pe podul Manhattan, dar niciunul dintre noi nu o spune. Îmi apare în minte o imagine a pantofului ei plutind pe East River.

— Se pare că am un cap extraordinar de tare… nici n-am avut nevoie de copci. Nici măcar n-am dureri.

Ridică mâna ca să-şi pipăie ceafa.

— Totuşi, mi-au dat nişte medicamente grozave, adaugă şi bagă cealaltă mână în buzunar, zăngănind un flacon de pastile. Nu că aş mai avea nevoie de ele, acum, că eşti aici, nu? Sau nu aşa merg lucrurile?

Apropo de asta!

— Apropo de asta… încep eu.

Cuvintele se topesc în aer pe măsură ce-mi dau seama că habar n-am cum să termin propoziţia.

— Jamie a spus ceva înainte să plece? zic, hotărându-mă că e mai bine să schimb subiectul.

Goose dă din cap.

— Doar că se duce la mătuşa lui, fiindcă la apartamentul tău ar fi nebunie curată, dat fiind ce… ce s-a întâmplat… zice el şi se foieşte, simţindu-se incomod. A mai zis că Daniel, Leo şi Sophie tocmai erau interogaţi, cred. Şi că ar trebui să mă duc la un hotel, înainte de a mă întoarce acasă.

— Acasă?

Cuvântul pare greu, acum.

Goose ridică din umeri.

— Cred că a presupus că mă întorc la Londra. Oh! A spus ceva despre tatăl Marei – sau despre mama ei, poate? – că este avocat?

— Tatăl, spun. Marcus Dyer este avocat de drept penal.

— Exact. Mi-a dat numărul lui, în caz că poliţia ar dori să vorbească şi cu mine, zice Goose şi se uită peste umăr, spre lift. Ai auzit ceva? întreabă el cu voce joasă. Despre ce s-a întâmplat?

Îi urmăresc privirea. Doi poliţişti discută, în timp ce aşteaptă să se deschidă uşile.

Pot exista o mie de motive pentru care sunt prezenţi acolo, desigur, motive care nu au nimic de-a face cu mine, cu Stella sau cu oricare dintre noi.

— Nu, spun. A fost… o zi ciudată.

După ce mă uit la poliţişti, îmi mut privirea spre ceilalţi oameni din hol. Femeia cu care vorbise Goose este în câmpul meu vizual şi trimite mesaje pe telefon.

— Cine e tipa? întreb, arătând din cap spre ea.

— Mmm… Parcă Mandy? zice şi îşi apasă degetul arătător pe buze. Mattie? Cam aşa ceva. Este angajata spitalului, mi se pare. Asistenta care m-a adus aici a fost chemată în altă parte, aşa că a venit să mă anunţe că maşina este aici, să mă ia.

Mulţam, drace!

— Supertare. Unde stai?

Goose pare nedumerit.

— Unde te lasă maşina? adaug.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Am crezut că tu ai trimis-o după mine!

Clatin din cap scurt, apoi mă uit la ferestrele mari care dau spre stradă. Trei maşini aşteaptă lângă bordură, în întuneric. Două sunt negre.

— Poate că a chemat-o Jamie, sugerează el. Sau Mara?

— Greu de crezut.

Mă uit iar la femeia cu care vorbise Goose. Are acum telefonul la ureche şi se apropie de lift.

— Ar trebui să mergem, spun, simţindu-mă uşor paranoic şi foarte enervat din cauza asta.

— Bine, spune Goose, apoi mă întreabă: Încotro?

Bună întrebare.

— Cred că mi-am pierdut mobilul şi portofelul, zic. Tu le ai pe-ale tale?

— Portofelul, da; dar nu mai am mobilul, spune el. Poate că l-am lăsat pe pod.

Drăcia naibii!

— Eşti în stare să mergi?

— Bineînţeles, dar am putea lua maşina, nu?

— Mai bine nu, spun eu, după un moment.

Abia am apucat să ieşim pe uşă, că Goose se şi împiedică. Îl prind de braţ.

— Ai grijă, amice!

— Sunt bine, insistă el. Uite! zice şi arată spre pantoful stâng, al cărui şiret e dezlegat.

— Domnul Greaves? întreabă o voce cu accent din Europa de Est.

Amândoi ne ridicăm privirea. Un bărbat în vârstă ţine deschisă portiera uneia dintre maşinile negre.

— M-ai reperat corect, îi zice Goose şoferului, care nu zâmbeşte.

— Cu maşina cărei firme eşti? întreb.

— Eastern, spune el, arătând spre o mică pancartă pusă la geamul din faţă.

Cel puţin este o firmă reală de închirieri de maşini, una de care am auzit.

— Încotro mergi?

— Teterboro.

Expir pe nas.

— Bravo, M! bombăn doar pentru mine.

— Poftim? întreabă Goose.

— Cred că suntem conduşi de la spate.

— Conduşi… Unde?

— În Anglia, spun.

— S-ar putea să fie convenabil, dă din cap Goose cu amabilitate, până când îmi observă expresia. Dacă nu cumva ai altceva în minte?

— Nu chiar.

— Ne-aşteptăm ca Jamie sau Mara să ni se alăture? întreabă el încet.

Clatin din cap o singură dată.

— Bine, atunci, spune el. Există vreun alt motiv pentru care ar trebui să căutăm la dinţi calul de dar?

Nu sunt obişnuit să fiu precaut, dar mă simt responsabil pentru Goose.

— Consideră că motivul ţine de nişte experienţe din trecut, este tot ce spun.

— Corect, bănuiesc, zice Goose şi îşi muşcă buza de jos. Mai exact, de ce-ţi faci griji totuşi? Crezi că există o cabană de turtă dulce la celălalt capăt al zborului?

— Nimic nu-i imposibil, spun.

— Este doar Anglia, prietene. Nu capătul lumii.

De ce să nu mergem până se mai potolesc ciudăţeniile pe-aici?

— Ce prost îţi alegi cuvintele! spun.

— Poate. Dar, uite! zice el şi arată spre maşină. Este o Honda Civic. Oamenii nu sunt răpiţi în maşini Honda.

Şoferul ne priveşte, fără să zâmbească.

Nu-mi pot stăpâni rânjetul.

— Bine. Ai câştigat!

— Minunat, spune el, urcându-se.

Bate cu palma pe scaunul de lângă el.

— Vezi? Fără pete de sânge sau altceva.

Odată ce mă sui şi eu, el îşi lasă capul pe spate, închizând ochii în timp ce maşina porneşte.

— Ai voie să dormi, cu contuzia aia pe care-o ai? îl întreb.

— E chiar recomandat, de fapt. Se spune că ajută creierul să se vindece, zice el şi scoate un oftat de mulţumire. Trezeşte-mă când ajungem!

Şi, în câteva minute, adoarme.

Nu-mi pot aminti când am dormit ultima dată. Cu o seară înainte, poate? Închid ochii.

O nălucă a chipului Marei apare în întuneric, după ce m-a trezit cu sărutări în mijlocul nopţii. Mâinile mă dor la amintirea căldurii, a fineţii ei.

Futu-i! Abia am început călătoria, iar eu deja nu mai suport liniştea.

— Cât mai avem de mers? îl întreb pe şofer, după alte câteva minute.

— Douăzeci de minute, spune el. Nu este aglomerat. Îmi trec mâinile prin păr, frământat şi neliniştit, apoi mă uit la ceas. Aproape că sar din maşină, când opreşte.

Îl scutur pe Goose.

— Am ajuns!

Cască.

— Pa, pa! spune el ameţit, înainte de a coborî.

— Domnul Shaw? întreabă şoferul, pe fereastra deschisă.

Nu-i spusesem cum mă cheamă. Nu mă întrebase.

— Da?

Omul dă din cap o dată, scurt şi îmi întinde un plic alb, simplu, fără nume, fără adresă.

— Ce-i asta?

— Este pentru tine, spune el, întinzând braţul afară din maşină.

Îl iau. El porneşte maşina în aceeaşi secundă, lăsându-ne pe Goose şi pe mine să ne uităm la avioanele aliniate.

— Care avion este al nostru? întreabă Goose, lângă mine.

— Nu ştiu, îi răspund.

— Poate că scrie acolo? arată el din cap spre plic. Îl deschid.

Aşadar... ucide balaurul şi salvează-ţi fata.

M

4. Vanitate surâzătoare

— Nişte indicii, ceva, pe-acolo? întreabă Goose.

— Nu tocmai, nu.

Îndoi biletul înapoi şi-l pun în buzunar. Se aude sunetul făcut de nişte pantofi cu toc şi o membră veselă a echipajului se prezintă, o cheamă Madison, apoi ne conduce la un avion de care Goose este al dracului de extaziat. Înainte de a decola, ea îi oferă un tur al aparatului, iar eu mă aşez pe unul dintre scaunele de piele albă.

Apare o a doua stewardesă şi îmi oferă o băutură.

— Ce anume aveţi?

Îşi vâră capul cu tunsoare scurtă într-un bar lucios din capătul îndepărtat al cabinei.

— De toate.

— Atunci, whisky. Sec.

— Vreau şi eu la fel, apare Goose şi zice în timp ce se cufundă în scaunul din faţa mea. Fascinant, trebuie să recunosc!

Ridic din sprânceană.

— Familia ta n-are avion?

— Suntem bogaţi doar cât Embraer, nu cât Gulfstream, zice şi ia o înghiţitură din paharul meu. Mmm...!

— Teoria mea este că dimensiunea avionului privat este invers proporţională cu dimensiunea puţei, spun eu, neimpresionat.

— Interesant, răspunde Goose, aşezând paharul pe măsuţa laterală.

Apasă un buton de lângă scaun şi o fată îşi

iţeşte capul din cabina de serviciu.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întreabă însoţitoarea de zbor pe Goose.

— De fapt, da, Jessa. Ştii, întâmplător, al cui este avionul ăsta?

Ea îi aruncă un zâmbet.

— E cea mai nouă piesă adăugată flotei EIC.

— Mulţumesc nespus.

— Cu mare plăcere.

Goose ridică paharul, prefăcându-se că examinează lichidul chihlimbariu la lumina strălucitoare a lămpii pentru citit.

— EIC, repetă el încet. Deci, e avionul *tău,* nu-i aşa? zice şi ridică paharul la gură, în timp ce rânjeşte.

Îl aprob, dând încet din cap.

— Ţi-am făcut-o! spun.

— M-ai păcălit! Bravo! zice şi îşi ciocneşte paharul de al meu. Pentru avionul tău; şi pentru puţă!

*

Mă trezesc exact când roţile ating pământul. Capul îmi zvâcneşte, iar gura mi-e uscată şi amară.

— Goose, zic, şi el tresare, trezindu-se.

— Fir-ar să fie, am dormit tot zborul?

— Aşa cred.

— Dar tu?

Dau din cap afirmativ, cu oarecare rezervă. Nu dorm niciodată în timpul zborurilor cu avionul.

— Bună dimineaţa, spune una dintre însoţitoarele de zbor.

Să fie Jessa?

— Cât e ceasul? întreb.

— Aproape de prânz. Vă e foame?

— Sunt hămesit, zice Goose, în timp ce eu răspund:

— Nu chiar.

— Pot să vă pregătesc ceva, dacă vreţi, înainte de a coborî din avion?

Mă uit pe fereastră, aşteptându-mă să văd aeroportul London City, dar nu este cazul.

— Unde suntem?

— La Darlington.

— *Darlington?* repetă Goose.

Jessa dă aprobator din cap.

— Şoferul este deja aici şi aşteaptă să vă ducă la reşedinţă.

Goose mă priveşte întrebător.

— Care reşedinţă?

— Noah!

Aceeaşi membră a echipajului care, aseară, i-a oferit lui Goose un tur al avionului, apare din cabina din spate.

— Victoria Gao la telefon, pentru tine.

— Cine? mă întreabă Goose.

Ultima dată când am auzit de avocata tatălui meu a fost la înmormântarea lui, cred, când mi-a încredinţat moştenirea. De atunci asistenta ei ajutase la rezolvarea câtorva lucruri, dar asta era tot.

— Vin înapoi într-o secundă, îi spun lui Goose.

Madison îmi dă telefonul, apoi se scuză pe muteşte.

— Alo?

— Aş aprecia ca, data viitoare când hotărăşti să te foloseşti de unul dintre avioane, să aflu cel puţin cu o zi înainte, spune doamna Gao.

Îmi amintesc de ea ca de o persoană elegantă, cu stăpânire de sine. Pare surprinzător de scoasă din sărite.

— Îmi pare rău, zic, aruncând o privire spre uşa de ieşire. Călătoria a fost hotărâtă în ultimul moment.

— În ordine. Cel puţin, eşti bine, răspunde ea.

Este ciudat că spune asta, nu-i aşa?

— De ce n-aş fi?

— Nu ştie nimeni nimic de tine, de câteva zile. Ţi-am trimis mai multe mesaje, SMS-uri şi e-mailuri, spune ea.

— Mi-am uitat mobilul la New York, spun încet. Şi portofelul.

— O să trimit pe cineva să verifice apartamentul, răspunde ea, concis.

— Ai cheile?

— Ar fi fost destul de dificil să-ţi mut mobilierul, dacă nu le aveam, spune ea.

Are dreptate, dar gândul ăsta mă cam nelinişteşte.

— Aşa cum am zis, o să trimit pe cineva să verifice locuinţa şi să-ţi trimită ce mai ai acolo, dacă mai este ceva de trimis.

— Să mi le trimită… unde? întreb.

— La conac, spune ea, de parcă ar fi evident. Sunt sigură că bunicii tăi vor răsufla uşuraţi să te vadă acolo.

— N-a trecut *chiar* aşa de mult timp de când i-am sunat, spun eu.

— În prezent, lucrurile sunt cam încurcate la New York. E mai bine că eşti în Anglia acum, departe de presă.

— Încurcate? repet, şi tonul ei mă intrigă. O fată a murit şi o alta este în spital, la reanimare.

— Felicity Melrose a apărut la televiziune după ce a dat foc proprietăţii companiei. Eşti încă minor, în America. Nu există dovezi că măcar o cunoşteai.

O ştiam totuşi pe Stella. De la Horizons. Dar doamna Gao nu pomeneşte de ea şi nici nu pare să creadă că o cunoşteam.

— Nu pare aiurea că am plecat din ţară?

— Dacă mi-ai fi cerut sfatul înainte să pleci… începe ea, dar vocea i se stinge. Ţi-aş fi sugerat să te mai gândeşti dacă e momentul pentru călătoria asta. Dar putem remedia lucrurile. La urma urmei, familia ta este în Marea Britanie, iar incidentul cu arhivele este, cel mult, o chestiune de drept civil.

Incidentul cu arhivele. Nimic despre ce s-a întâmplat pe pod.

— Dar Stella? întreb.

La telefon se instalează tăcerea.

— Alo?

— Îmi pare rău, s-a întrerupt pentru o clipă.

— Am întrebat de Stella, repet.

— Stella… Benicia?

— Da, spun eu, enervându-mă. Fata care a transmis în direct, în toată lumea, tentativa de sinucidere.

Victoria Gao trebuie să ştie de ea. De-a ce se joacă?

— Ce-i cu ea? întreabă Victoria apatică.

— O cunoşteam, insist. Eram acolo când a

sărit.

Din nou, tăcere. Apoi, după o clipă:

— Rezolvăm şi asta.

Rezolvăm. Ce practic! Ce eficient! În ton cu doamna Gao. Pare o persoană practică şi eficientă.

Dacă are cheile de la apartamentul meu, probabil că are şi cheile de la alte spaţii. De la arhive, fără îndoială.

Oare ce altceva a mai rezolvat?

O explozie de râsete izbucneşte în partea din faţă a avionului. O femeie şi un bărbat, pe care nu-mi amintesc să-i fi întâlnit, se amuză de ceva ce a spus Goose.

Îmi schimb poziţia, aplecându-mă puţin pentru a privi pe fereastră.

— De unde ai ştiut că sunt aici? o întreb pe doamna Gao.

— Ţinem evidenţa investiţiilor noastre, spune ea, deloc ameninţător. Acest aparat Gulfstream este nou-nouţ. Acţionarii mi-ar lua capul dacă s-ar pierde în timpul orelor mele de program.

— Înţeleg, zic. Pentru o secundă, am crezut că te referi la mine, adaug, sec.

— Mă tem că nu, consiliul administrativ nu e interesat de valorile nemonetare. Deşi, bineînţeles, este bine să ştim unde eşti şi tu. Sunt aici să te ajut cu orice ai nevoie.

— Mulţumesc, zic eu, sarcastic.

— Cu plăcere, răspunde ea, fără sarcasm. O să-ţi trimit lucrurile de la New York, în cursul săptămânii, împreună cu bunurile domnului Greaves. Madison o să-ţi arate unde te aşteaptă maşina. Călătorie plăcută! spune ea şi închide

telefonul.

5. Am s-o aduc aici!

— Cam atât despre căsuţa de turtă dulce, spune Goose, când aude unde mergem.

— Nu-i timpul trecut, răspund, în timp ce maşina ne poartă prin Yorkshire Dales.

— Eşti dezamăgit că ne-au desfiinţat teoriile conspiraţiei, nu-i aşa?

Nici dezamăgit, dar nici uşurat.

Problema cu Goose este că nu greşeşte; în locul lui, aş fi la fel de sceptic. Doar că eu mi-am petrecut anul trecut îndrăgostindu-mă de o criminală în serie, aflând că tatăl meu a contribuit la această întâmplare, descoperind că un bărbat în vârstă de câteva secole a regizat căsătoria părinţilor mei şi existenţa mea, şi descoperind că toate lucrurile în care am crezut pe parcursul primilor 16 ani din viaţa mea sunt ireale.

Aş putea încerca să-i explic toate astea lui Goose – probabil că le-ar trata cu înţelegere şi calm, aşa cum tratează orice altceva. Dar perspectiva lui este limitată. Nu mă pot baza pe ea.

Perspectiva lui Daniel ar fi totuşi utilă. Mă întreb ce ar spune el despre reapariţia lui M? Sau despre misiunea pe care mi-a încredinţat-o, pe care o îndeplinesc fără să vreau, în ciuda eforturilor mele de a mă opune?

Dacă i-aş trimite un mesaj, nu mi-ar răspunde niciodată. Mai probabil, m-ar ataca pentru că i-am rănit sora. Şi e greu să ţi-l imaginezi pe Daniel lovind pe cineva.

— Nu m-am gândit niciodată c-o să-mi petrec anul sabatic acasă, spune Goose, privind pe fereastră.

O bură de ploaie se agaţă de sticlă, înceţoşând aerul de afară.

— Nu stăm mult timp aici, îi răspund. Lucrurile ne vor fi livrate săptămâna viitoare, aşa a spus avocata. După aceea putem pleca.

Nu-mi place că nişte străini scotocesc prin boarfele mele, şi nici că doamna Gao are mobilul meu, dar gândul de a pierde un mesaj sau un apel de la Mara este insuportabil.

Dacă încearcă din nou să ajungă la tine, nu ea o s-o facă. Ci el.

— Sau am putea pleca înainte, adaug, amintindu-mi cuvintele lui M. Nu-mi pasă prea mult, mint eu.

— O săptămână la ţară, zice Goose, încuviinţând cu hotărâre din cap. Ar putea fi reconfortant.

— Ar putea fi, spun eu. M s-ar putea înşela în privinţa Marei şi a profesorului. Sau ar putea să mintă.

— Exact ce a recomandat doctorul.

— Cam aşa! sunt eu de acord.

Ce a scris profesorul în scrisoarea Marei? *Dacă faci vreo mişcare, o să ştiu.* Cam aşa ceva?

— O să vină şi Mara?

S-ar putea ca ea să nu-l poarte. Ridic mâna la gât, căutându-mi pandantivul sub gulerul cămăşii.

Şi chiar dacă-l poartă, cui îi pasă? Eu îl port pe-al meu. Nu este Inelul Puterii. Nu-i este sclavă mai mult decât îi sunt eu. Apăs vârful pandantivului cu

degetul mare. Într-un fel, *îi eşti sclav totuşi.*

Gândul stârneşte ecouri în capul meu, cu glasul Marei. Scrâşnesc din dinţi.

Adică, eşti aici, aşa cum au vrut ei.

— Ei?

— Frate!

Sunetul vocii lui Goose mă surprinde şi mă uit în direcţia lui. Pare nedumerit şi puţin îngrijorat, ceea ce are sens, pentru că tocmai am vorbit cu mine însumi. Cu voce tare.

— Opreşte, îi spun şoferului.

— Domnule?

Mă aplec în faţă, pe scaun.

— Trage pe dreapta unde poţi.

— Desigur, domnule.

— Te simţi bine? întreabă Goose.

— Sunt bine.

Sunt doar ţăcănit.

— Am nevoie de puţin aer, adaug.

— Foarte bine, domnule.

Trage maşina pe un drum lateral şi eu cobor. Goose mă urmează.

Fac câţiva paşi mari, îndepărtându-mă de maşină. Se vede un indicator alb care marchează intersecţia către un sat mic, în afara graniţelor proprietăţii.

— Totul e-n ordine, repet, fără a convinge pe nimeni. Chiar mă simt bine.

— Sigur că da. N-ai pomenit nimic de Mara în ultimele 24 de ore, dar asta e doar o coincidenţă, cu siguranţă.

— Aş prefera să nu mă ocup de rahaturi de familie acum, este tot ce spun, privind fix spre

indicator.

Goose vine lângă mine.

— Bine, dă-o naibii de vacanţă la ţară, atunci. Ne cheamă Londra.

Nu e suficient de departe.

Clatin din cap.

— O să ne-ntâlnim cu tot felul de cunoscuţi.

— Madrid? Paris?

— Poate, spun, încercând să-mi imaginez scenariul.

Să dispar în alt oraş. Să fiu un turist anonim, ca oricare altul.

— Bine, o să aleg eu. Dar mai întâi trebuie să mănânc, amice. Hai să găsim o cârciumă, de acord?

— Dacă faci tu cinste, zic, pe când îmi vine în minte un alt gând. Ai bani lichizi?

Goose îşi pipăie buzunarele.

— Puţini.

— Destul pentru un taxi?

— Pentru o călătorie scurtă, da.

Încuviinţez din cap.

— Hai s-o facem, atunci.

— Să facem… ce anume?

— Să mergem pe jos în oraş şi să luăm un mijloc de transport spre altă destinaţie.

Pune o mână pe indicator.

— Întrebare stupidă, probabil, dar… De ce?

Pentru că nu-mi place să fiu folosit. Pentru că-mi place încă şi mai puţin să fiu urmărit.

Şi pentru că, aici, nici măcar nu pot gândi fără ca Mara să-mi invadeze mintea. Să revin la locul unde putrezeşte trupul fără viaţă al tatălui meu nu

mă va ajuta să scap de ea, ştiind că ea este cea care l-a băgat în mormânt.

Goose mă priveşte îngrijorat.

— Este ceva în neregulă cu maşina pe care o avem?

— Nu, răspund, căutând un motiv care să nu pară nebunesc. Cu excepţia faptului că a închiriat-o avocata familiei mele şi vreau măcar o zi sau două numai pentru mine. Într-un loc în care să nu ştie nimeni unde sunt sau ce fac şi unde să nu fiu responsabil pentru nimic.

Goose oscilează o clipă între a mă crede şi a nu mă crede. Când oftează, ştiu că l-am prins.

— Bine, dar dacă leşin, mă cari tu, spune el.

6. Clovnul tragic

Scăpăm de şofer fără incidente, dar, după aceea, opţiunile noastre se împuţinează. În cele din urmă, intrăm într-o parcare din faţa unei cârciumi închise din Darlington şi dăm peste un cuplu de turişti olandezi, aflaţi în drum spre Whitby, care se oferă să ne ia şi pe noi.

Rezolvarea cazării este o provocare, deoarece trebuie să-l conving pe Goose să nu-şi utilizeze cardurile de credit, fără să par bolnav mintal. El sfârşeşte prin a împrumuta telefonul mobil al olandezului, pentru a intra în contul Airbnb al fratelui său, ca să-i fure nişte credite. („A investit mai înainte. Îşi permite.”)

Peisajul se schimbă de la mlaştină la zonă de coastă şi, târziu după-amiaza, maşina se îndreaptă spre un şir de case mici care îmbrăţişează marginea stâncilor, cu vedere completă spre portul Whitby.

— Oameni minunaţi, olandezii, spune Goose, făcându-le semn cu mâna, în timp ce maşina lor se îndepărtează.

Mă sprijin o clipă de un perete scund, de piatră, închizând ochii. Am funcţionat alimentat de furie şi supărare – mai ales de furie –, dar acum sunt doar al dracului de obosit.

— N-am mai fost pe-aici de veacuri, spune el. De când eram mic, iar fraţii mei s-au gândit să mă sperie făcându-mă să umblu prin cimitir, noaptea. Ai făcut asta vreodată?

Clatin din cap, lăsând mirosurile necunoscute

ale portului şi sunetele satului să acţioneze asupra simţurilor mele neliniştite.

— Atunci hai să mergem, continuă Goose. După aceea ne facem praf…

Dacă aş putea, ar fi grozav. Mă întreb cât de mult alcool ar fi necesar ca să mă pot face praf, în recenta mea stare de boală fără vindecare.

— Ai destui bani pentru aşa ceva? întreb.

— Nu ca să mă turtesc complet. Va trebui să ne descurcăm cu farmecul nostru considerabil, spune şi îşi trece braţul în jurul umerilor mei. Sau, mai degrabă, cu farmecul meu. Am destul pentru amândoi. Doamne, locul ăsta!

Ne-am oprit în faţa unui mic magazin zugrăvit în alb, ciudat, cu ferestre negre.

— Iubesc locul ăsta! adaugă el.

— Piure şi plăcinte umile, citesc eu firma.

— Perfect pentru tine, spune el, lăsând braţul jos şi deschizând uşa.

Nu este o cârciumă, dar miroase suficient de bine cât să mă facă să nu-mi pese, pentru moment. Un pitbull alb stă lângă o masă, cu botul pe labe.

— Bine-aţi venit! spune gazda, cu un accent nordic. Aşezaţi-vă oriunde doriţi.

Tipa ne dă două meniuri.

— Nu servesc alcool, spun eu, dezamăgit.

— Nu, dar servesc plăcinte de nap şi tobă.

Goose închide meniul, apoi adulmecă aerul.

— E de la contuzia mea sau chiar simt miros de bere? întreabă el.

Un grup de tipi care stau la câteva mese distanţă îşi trec sticlele din mână în mână.

— Endeavour-ul care tocmai coboară pe şosea aduce câteva navete, spune chelneriţa, venind pe lângă ei. Treceţi peste drum să plătiţi şi o să vă lase şi vouă, pentru o liră.

Goose se ridică imediat, aproape să-şi răstoarne scaunul.

— Mă întorc într-o clipă.

Chelneriţa ridică din sprâncenele groase, în timp ce el pleacă.

— Scuze pentru prietenul meu, spun. Pentru amândoi, de fapt, dinainte.

— Fiţi fără grijă! Ce să vă aduc?

— Eu vreau plăcintă cu carne, spun, citind meniul frumos ilustrat. El vrea cârnaţi de Yorkshire şi plăcintă de sângerete.

— Bine. Ceva de băut?

— Un pahar de lapte pentru el şi nişte piure de mazăre garnitură la sângeretele lui?

— Minunat! Anunţaţi-mă dacă mai doriţi ceva.

Îi mulţumesc din nou, apoi mă uit în jur. Se vede un şemineu; localul este construit astfel încât să arate ca o căsuţă ciudată, în care ar putea locui o bunicuţă amabilă; feţe de masă înflorate, pereţi din stuc şi dulapuri pictate, cu mici ciudăţenii aranjate deasupra. Un bileţel înrămat, agăţat pe perete, spune că tot ceea ce este expus a fost găsit în poduri şi camere vechi, de către proprietarii anteriori şi actuali ai clădirii, în care fusese iniţial o brutărie, prin 1843. Cu cât ştim mai multe…

Goose soseşte înaintea plăcintelor, aducând două halbe pline cu bere şi ţinând la subraţ o sticlă înfăşurată într-o pungă de hârtie.

— Impresionant! spun.

— Nu-i aşa? Suntem prea lefteri pentru livrare, dar uite!

Pune sticla pe masă, desfăcând ostentativ marginile pungii.

— O jumătate de sticlă de Jack Daniel’s, zic. Uau!

— N-ar trebui să vândă la sticlă.

— Şi totuşi…

— Şi totuşi… Noroc! spune şi ridică halba.

— Noroc!

— Doamne, ce bine e! spune el.

După câteva înghiţituri, halba sa este deja golită pe sfert.

— Putem cere păhărele pentru whisky, ca să ne turnăm singuri, adaugă.

— Iată, băieţi, zice chelneriţa, aşezând pe masă două farfurii încărcate cu piure de mazăre, plăcinte şi sos.

Pune şi un pahar înalt de lapte în faţa lui Goose.

— *Ce* ne-ai adus aici? întreabă el, salivând.

— Cârnaţi de Yorkshire şi plăcintă de sângerete şi un pahar cu lapte, îi spune ea lui Goose, şi plăcintă de carne pentru tine. Mai vreţi şi altceva?

— Două păhărele pentru tărie?

— Îmi pare rău, nu ţinem aşa ceva.

— Atunci, două pahare de orice fel, spune Goose.

— Mulţumesc, adaug eu.

— N-aveţi de ce, zice ea, vesel. Poftă bună!

După ce chelneriţa pleacă, Goose clatină încet din cap în faţa mâncărurilor lui atât de englezeşti.

— Laptele o transformă-n adevărată artă, nu găseşti? întreb.

— Piureul de mazăre m-a cucerit pe loc, zice luând furculiţa şi crăpând cu ea suprafaţa plăcintei. De fapt chiar îmi place plăcinta de sângerete, mai adaugă şi îşi încarcă furculiţa, apoi o bagă în gură, rânjind. Mmm… oftează el. Delicios, spune apoi, cu gura plină, împrăştiind firimituri pe masă.

Este un moment bun, acum. Deja mă simt mai puţin bântuit.

— Când ai mâncat ultima dată aşa ceva?

— Vara trecută, poate? *Tu* eşti cel care ţi-ai uitat rădăcinile, prietene.

— Îmi imaginez că de-asta mă tot întorc aici. Pentru a le dezgropa, bombăn eu.

Goose înclină capul, întrebător. Apoi spune, lungind cuvântul:

— Deeeci! Unde crezi că este Mara acum?

— Care Mara, zic, fără nicio intonaţie, împingând paharele cu încheieturile degetelor.

— Poftim?

Clipesc spre Goose, inocenţa lui e demnă de invidie. Nu prea ştiu cum să-i explic că sunt două Mara şi că una dintre ele e vie de cel puţin 150 de ani.

Mi-e mai uşor să beau, pur şi simplu.

— Am terminat-o. Cu Mara.

— Mi s-a părut mie… Îmi pare rău, prietene, spune el. Poţi să plângi în faţa mea, dacă vrei. Mai bine să dai afară decât să ții în tine.

— Mulţumesc, răspund, sec.

Se sprijină cu coatele de masă.

— Ştii ce cred eu?

Ridic din sprâncene.

— Lasă Madridul! Să mergem la Ibiza sau în Creta. Într-un loc unde toată lumea poartă mai puţine haine, da?

Dacă asta s-ar fi întâmplat anul trecut, înainte de toată povestea, înainte de *ea?* Era exact ceea ce aş fi făcut.

— Putem să dăm pe la conac odată ce sosesc lucrurile noastre sau să punem să ni se transfere nişte bani aici. Apoi plecăm.

Un gând îmi dă târcoale, dar nu pot să-l reperez prin ceața alcoolului.

— Tu nu trebuie să rămâi.

— Îmi place Whitby, spune Goose. Este adorabil.

— Nu, vreau să spun, după.

— Şi Ibiza îmi place.

— Ai putea să te îndepărtezi totuşi, zic eu cu speranţă. De toate astea.

Pare confuz exact atât cât trebuie, având în vedere că ştie puţine lucruri, că nu i-am spus mai nimic. Ar trebui să remediez acest lucru.

— Tot ce s-a întâmplat… încep.

Dar Goose mă opreşte.

— Orice s-a întâmplat s-a întâmplat. Este în trecut. Nu poţi schimba lucrurile, dar poţi lăsa povestea acolo unde a rămas, prietene.

Tentant. Dar adevărat?

Am adus-o pe Mara la New York şi Jamie a venit să locuiască la noi, şi am încercat toţi să ne comportăm ca şi cum rahatul care ne adusese împreună n-ar fi avut nicio importanţă. Am putea să o întrebăm pe Stella cât de bine s-a dovedit a fi

asta. Sau nu, ţinând seama de faptul că probabil ea nu va mai vorbi niciodată.

Doar dacă nu cumva... M a spus că mă poate ajuta să-mi recapăt abilitatea.

Îl voi păstra pe prietenul tău Alastair în gândurile mele, a mai zis ea.

Dacă el va fi următorul, nu voi putea şti asta fără abilitatea mea.

Şi dacă el este următorul, cât aş putea să-l ajut? Cât i-am ajutat pe Felicity, pe Beth sau pe Sam?

Sau pe Mara, de altfel? Dacă aş fi fost cu ea la Horizons, la final... nu ar fi putut ajunge în acest loc. Nu este posibil ca ea să fi dorit asta pentru ea însăşi. Pentru noi.

Gândurile mi se învârt în cap, se lovesc unele de altele. Nu pot raţiona când ele fac atâta zgomot.

Mai bine să nu mă gândesc deloc. Îmi torn încă un pahar de whisky când îmi dau seama că l-am terminat pe primul şi, pe lângă el, şi o halbă. Pentru prima dată de ani de zile, simt cum mă pişcă alcoolul, cum mă umple de căldură. Iluzia plenitudinii este preferabilă realităţii pustiului.

Poate Goose *are* dreptate. Ceea ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Nu pot repara ce este stricat, dar pot lăsa totul în urmă. Să mă opresc din a târî trecutul după mine.

Ridic paharul în aer. Goose îmi urmează exemplul.

— Pentru ce bem? întreabă el.

— Pentru un nou început.

7. Aici se află justificarea

Achităm nota de plată, apoi pornim în căutarea unui loc din care să putem cumpăra sau împrumuta mai mult whisky, fiindcă, pe toţi dracii, de ce nu?

Suntem complet şi încântător de beţi în vreme ce ne îndreptăm spre Whitby Abbey. Dar asta nu-l împiedică pe niciunul dintre noi să se bucure de o parte din Percocetul lui Goose, urmat de sticlele de Guinness, pentru care ne-am rugat de un barman, la ultima cârciumă deschisă a nopţii. Ruinele mănăstirii sunt înconjurate de un zid considerabil din piatră, dar cimitirul nu este împrejmuit.

Goose alege o cale nesigură printre pietrele funerare.

— Stoker a folosit câteva dintre numele din cimitir în *Dracula,* zice el, aplecându-se deasupra uneia dintre pietrele de mormânt. Pe cele mai multe dintre ele nu le pot citi.

Apoi ridică braţul, arătând spre o stâncă:

— Aici a naufragiat *Demeter.*

— Ce?

— Nava. Din carte.

— Nu-mi amintesc, spun, aşezându-mă pe iarbă.

Goose se apleacă peste o piatră funerară. Eu mă sprijin pe alta, în formă de cruce, pentru simbolism.

— Mincinosule! zice el. Chiar şi Neirin a trebuit să studieze cel puţin *o dată.* Tu nu ţi-ai luat niciodată notiţe. Dacă nu te-am fi plăcut atât de

tare, te-am fi urât. Îţi aminteai *totul.*

Îi iau sticla de Guinness din mână.

— Poate că s-a terminat şi cu asta, acum.

— Hm?

Sorb îndelung. Apoi mă trezesc spunând:

— Abilităţile noastre au dispărut.

— Ce vrei să spui…

Se uită fix la mâna mea, întinsă cu palma în sus pe iarbă. În mod semnificativ.

— Mmm…

Este tot ce reuşesc să scot.

— Am nevoie de ceva mai mult de-atât, prietene.

Mă uit la palma mea cu cicatrice. Am schiţat-o eu însumi cu un cuţit, aparent în beneficiul lui Goose, dar şi al meu.

— Nu mă mai vindec, asta spun. Nu prea.

— De unde ştii?

— Ei bine, zic, ridicând sticla, în primul rând că aş putea să fiu terminat cu-adevărat.

— Să bem pentru asta, spune Goose, luându-mi sticla din mână.

— Şi Jamie a zis şi el ceva despre asta înainte să părăsim oraşul.

— Spune!

— A zis că puterea s-a epuizat, pentru noi toţi.

— Noi…

— Dăruiţii. Purtătorii. Suferinzii, oricum vrei să ne spui.

— Adică tu, Jamie, Mara, Leo, Sophie… toţi?

— Toţi, spun. Cu excepţia Marei. Îmi amintesc expresia ei sau, mai curând, lipsa de expresie de pe chipul ei când a spus: *„A mea… nu”.* Aş vrea să

o pot uita.

Renunţ să mă mai gândesc la asta. Întind mâna după sticlă. Mi-o dă.

— De când? întreabă el, cu milă.

— De la pod, cred? Mi se pare că s-a întâmplat ceva acolo. Nu ştiu ce. Jamie a încercat să-şi folosească darul… N-a funcţionat.

— Ţi-a spus el sau ai văzut tu că n-a mers?

— Totul este destul de vag.

Revăd în minte momente de-atunci, dar nu în ordinea în care s-au petrecut.

— Totul este amestecat… adaug. Am încercat să o vindec pe Stella. Cred.

Pare a fi un lucru pe care mi-aş fi dorit să-l fac.

— Poate că nu a fost din cauza ta. Poate că ea se pierduse cu totul?

— Poate, spun. Totuşi, mă îndoiesc. Tatăl Marei, Marcus… a fost împuşcat, odată. Aproape că a murit. L-am salvat.

O mamă furioasă îndreptase o armă spre clientul lui, dar, să fim sinceri… Mara este cea care a apăsat pe trăgaci. A fost prima dată când am văzut-o alegând să fie judecător, juriu şi călău. Amintiri.

— Poate că este doar o treabă temporară? sugerează Goose. Ca o vânătaie sau ceva de genul ăsta.

— Poate, spun ca un ecou.

— Crezi că şi darul meu a dispărut? întreabă Goose.

— Probabil. Te simţi altfel?

— Nu. Totuşi, niciodată nu m-am simţit. Sincer, nu te-aş fi crezut dacă nu te-aş fi văzut făcând –

îmi ridică mâna, apoi o lasă să cadă moale – ceea ce ai făcut.

Oftează.

— Păcat, într-adevăr.

— Bunica Marei a spus ceva despre faptul că ne poate ajuta să le recuperăm.

— A Marei... cine?

Rahat!

— Cât de beat eşti, mai exact?

— Sublim de beat, îi răspund. Se poate spune aşa? Nu prea sună corect. Nu-mi pasă, dacă nu este. Ar trebui să fie.

El se ghemuieşte şi îmi ia sticla, în timp ce eu conversez în continuare cu mine însumi.

— Deci, ce-a spus femeia? mă îmboldeşte el.

Goose crede că vorbesc despre Mara *mea.* Nu sunt sigur că am destulă energie să-l corectez.

— Nu a fost... foarte clară. Dar venirea noastră aici făcea parte din poveste, cred.

— Deci, ai părăsit-o, dar ea ţi-a spus să vii aici? În Anglia?

Fir-ar să fie! Mă las păgubaş.

— Am părăsit-o pe *Mara.* Bunica ei se numeşte tot Mara. Expresia lui Goose îmi arată că, în acest moment, evaluează cât de beat este *el însuşi.*

— Chestia este că toată lumea din familia ei crede că bunica a murit, zic, privind fix în faţă.

— Sună complicat.

— Aşa şi este. Se pare că ea trăieşte de peste un secol...? spun, în timp ce Goose nu conteneşte să dea din cap.

— Aproximativ 150 de ani?

— Desigur.

Niciunul dintre noi nu zice nimic.

— Are un lănţişor? întreabă Goose.

De unde ştie?

— Se întâmplă că are, da, zic, gândindu-mă la pandantivul pe care îl port acum, imagine în oglindă a celui care îi aparţinuse lui M, cel pe care l-a lăsat pentru Mara. De ce întrebi?

— *Urzeala Tronurilor.* Femeia Stacojie. Probabil că se transformă în ţărână, dacă îl scoate de la gât.

— Nu, răspund. I-a dat lănţişorul ei Marei, adaug. Apoi rectific. L-a lăsat pentru ea.

În interiorul unei păpuşi umplute cu păr uman pe care am ars-o. Las precizarea asta deoparte, pentru o clipă.

— Cum arată?

— Păpuşa?

— Ce păpuşă? întreabă Goose.

— Ah, lănţişorul, ai vrut să zici. Ca acesta, spun şi îl trag pe al meu de sub guler.

Îl priveşte, confuz.

— L-ai avut întotdeauna.

— Într-un fel. Mama mi l-a lăsat pe al ei, când a murit.

— Aşteaptă, este la fel cu cel pe care-l are Mara?

— Fix la fel, zic, aruncând o privire în jos spre argintul oxidat. Imaginea lui în oglindă, vreau să spun.

— Şi presupun că-mi vei zice că asta nu este o coincidentă.

Nu ştiu dacă este din cauza alcoolului sau a drogurilor, sau a anxietăţii mele, dar ăsta este momentul în care izbucnesc. Îi povestesc lui Goose

totul. Despre cum o „auzeam” pe Mara încă înainte de a o cunoaşte. Despre cum ne-am dat seama că noi doi suntem una, iar fiecare, imaginea în oglindă a celuilalt. Îi povestesc despre profesor, despre tatăl meu, completând cât mai mult posibil golurile care înconjurau experimentele şi clinica Horizons, având în vedere că existau lacune şi în propria mea memorie.

Ajung foarte aproape de momentul plecării Marei, înainte de a-mi da seama că nu pot rosti propriu-zis cuvintele. Vocalele şi consoanele se cristalizează în gâtul meu, ascuţite şi pătrunzătoare. De parcă aş fi înghiţit nişte lame de ras şi acum ele stau blocate acolo, tăindu-mă în fâşii.

— Nu te-am văzut niciodată aşa praf din cauza unei fete. De fapt, din nicio cauză.

— Nu sunt.

— Ba, clar că *eşti.*

— Ia mai scuteşte-mă!

— Din cauza *ei* ţi se întâmplă toate astea, spune el, împungând aerul cu Guinness-ul din mână. Nu din cauza sinuciderilor sau a profesorului ăluia bătrân, sau a oricărei alte chestii.

— Toate sunt doar evenimente secundare?

— Exact!

— Atunci ce-mi rămâne de făcut? întreb.

Vocea mea sună mai puţin nepăsătoare decât aş fi sperat.

— Ei bine, o vrei înapoi?

— Nu, răspund, dar nu destul de repede.

Îmi simt capul greu, tulbure. Expir, şi în acelaşi timp spun:

— Da!

Închid ochii ca să nu-mi mai amintesc. Ca să nu-mi mai amintesc ce am spus. Ce a făcut ea.

— Nu ştiu, spun apoi.

— Eu cred că ştii. Dar nu poţi să spui, pentru că răspunsul este detestabil.

— Ce vrei să spui? murmur, sprijinindu-mi capul de cruce.

— Îţi pasă mai puţin de soarta lumii decât de păsărică.

— Doamne ajută-mă!

— Nu cred că o va face, prietene. Cred că eşti pe cont propriu.

8. Înainte vreme

Insula No Name, Florida

Deschid ochii şi nu văd altceva decât alb.

Este orbitor, după întunericul din visele mele. În sălile întunecate ale clinicii Horizons nu se aude niciun sunet, cu excepţia câte unui suspin şi a unui ţipăt ocazional. Silueta Marei, felul în care arată în braţele lui Jude în timp ce el o duce încet către umbre, o lamă la gâtul ei, mâinile lui de animal pe corpul ei. Amintirile s-au contopit, s-au îmbinat cu altele – sângele mamei mele s-a îmbibat în pielea mea, vocea Marei în urechile mele, în timp ce ea-l implora pe Jude să îi lase viaţa. Toate, într-un coşmar interminabil din care nu mai speram să mă trezesc.

Până acum.

Clipesc şi iar clipesc. Albul se estompează; este doar iluminatul fluorescent, ascuns în adânciturile tavanului neted şi alb.

Un tavan de spital?

Ridic cearşaful care îmi acoperă corpul şi mă ridic în şezut. Durerile mă săgetează în cap şi închid ochii, apoi strâng din dinţi.

— Ai grijă, rosteşte o voce metalică, fără corp.

Este vocea persoanei care ne-a trădat, care a trădat-o mai ales pe Mara. Vocea persoanei care a abuzat de încrederea ei. Care i-a invadat casa. Care se uita pe monitor la Jude, animalul acela, strecurându-se în camera ei pentru a o urmări dormind, pentru a-şi zgâria, cu sânge, mesajele pe

oglinda ei, pentru a o chinui şi tortura până când ea s-a frânt.

Este vocea doctoriţei Kells.

Deschid din nou ochii, tresărind, în timp ce viziunea se limpezeşte. Nu sunt într-un salon de spital; sunt într-un fel de celulă. Sunt acolo o chiuvetă şi o toaletă, şi patul alb în care stăteam în urmă cu doar câteva secunde. Trei pereţi sunt de beton şi vopsiţi în alb. Al patrulea este de sticlă.

— Unde este? întreb, în camera goală, agăţându-mă de salteaua pe care simt nevoia să o sfâşii.

Dr. Kells mă poate auzi, dar nu-mi răspunde la întrebare. În schimb, mă întreabă ea pe mine:

— Cum te simţi?

— Unde este? întreb din nou.

— Când te ridici în picioare, fă-o cu atenţie. Este posibil să nu fi eliminat complet din corp drogurile.

Ca şi cum m-ar fi interesat să fiu atent. De parcă mi-ar păsa de droguri. Mă holbez la geamul de sticlă, la pereţii albi de beton de dincolo de el, la nimic. Mă întreb, în treacăt, dacă aş putea folosi rama patului pentru a sparge sticla. Şi apoi îmi amintesc că am încercat ceva similar cu un scaun, în sala de mese de la Horizons, înainte să-l găsim pe Jude. Înainte să ne găsească el pe noi.

Înainte ca doctoriţa Kells să-l conducă la noi.

Sticla de acolo nu s-a spart. Nici măcar nu s-a crăpat. Trebuie să-mi vină altă idee. Dar mai întâi…

— Unde este? repet.

— Unde este cine, Noah?

— Nu face pe nebuna cu mine!

— Nu fac pe nebuna, cum spui tu. Încerc doar să-mi dau seama la cine te referi. Te referi la Mara Dyer?

— Da, rânjesc.

— În acest caz, ea este în siguranţă.

— În siguranţă, *unde?*

— Putem vorbi despre asta mai mult, dar aş vrea, mai întâi, să discut cu tine alte lucruri.

— Nu-mi pasă absolut deloc de ce *vrei* tu, spun, traversând celula până când ajung la doar câţiva centimetri de sticlă.

Îmi văd reflexia în ea; ochii îmi sunt roşii şi faţa mi-e palidă. Bărbia mea este ascuţită, uşor nebărbierită… doar de o zi, poate două. Sunt îmbrăcat în salopetă albă.

— Vreau s-o văd, spun. Vreau s-o văd imediat. Poate după aceea, dacă o să fiu într-o dispoziţie generoasă – şi, recunosc, subliniez acest *dacă –,* continuăm să vorbim despre cum ne-ai torturat şi de ce. Dar dacă tu crezi că o să-ţi spun vreun cuvânt înainte să mă asigur că Mara este în siguranţă, nu eşti doar ţicnită, ci şi proastă.

— De fapt, Noah, *uite* cum stau lucrurile. Ţi se *permite* să o vezi pe Mara dacă şi numai dacă o să cooperezi cu mine.

— Du-te dracului!

— Noapte bună, Noah.

Luminile din celulă se sting şi mă cufund în întuneric. Izbesc cu pumnul în geam.

Durerea este plăcută.

9. Răsplata eroilor

Whitby, Anglia

Suntem treziţi, în cimitir, de un nor de lilieci care ţipă deasupra capetelor noastre. Ne întoarcem la mănăstire înainte de răsărit.

Sau, mai bine zis, aşa susţine Goose că a fost trezit, înainte să mă scuture ca să mă trezească şi pe mine. Şi pare să se adeverească atunci când un fel de îngrijitor, scund şi chel, apare în cimitir, uitându-se la noi cu o expresie care vrea să spună: *Nu sunt plătit suficient pentru rahatul ăsta.*

— Iisuse şi toţi dracii! bombăne Goose în timp ce mă ridic. Ce-ai păţit la mână?

Mă uit în jos la pumnul drept. Încheieturile degetelor îmi sunt despicate, sângerânde. Încerc să întind degetele şi durerea este groaznică. Pun cealaltă mână pe cruce, ca să mă echilibrez, şi descopăr sânge şi pe piatră.

— Ai lovit cu pumnul un mormânt, până la sânge, fir-ar să fie! spune, în cele din urmă. La propriu.

— Aşa se pare.

— Pot să întreb de ce?

— Am nevoie de un motiv?

Goose se apleacă, încercând să citească piatra de mormânt.

— Îmi cer scuze în numele prietenului meu, domnişoară Milnes.

Un deget de gheaţă îmi alunecă pe coloana vertebrală.

— Ce?

— Numele de pe mormânt. Allegra Milnes.

Mă aplec pentru a citi inscripţia, dar, în cea mai mare parte, este erodată de vânt, ploaie şi timp. Un gând încearcă să străpungă suprafaţa mahmurelii mele, dar Goose mă apucă de cot, înainte ca acesta să se concretizeze.

— Haide, amice! mă îndeamnă el.

Ochii amărâţi ai îngrijitorului ne urmăresc cu reproş, aşa că Goose îi cere scuze şi adună rămăşiţele chiolhanului nostru, dintre mormintele pe care am dormit.

— Suntem nişte ticăloşi, zic eu, încercând, fără succes, să nu mai profanez vreo piatră funerară sau să mă mai împiedic de ea.

— Cei mai mari, este de acord, amiabil, Goose. Totuşi, în acest moment, tu eşti mai mult jalnic.

De netăgăduit. Soarele începe să se ridice direct proporţional cu durerea săgetătoare din tâmplele mele. Sau invers. Sau aşa ceva. În esenţă, totul este o mizerie.

— Cel puţin nu suntem departe de casă, spune Goose încercând să ne înveselească. Putem întreba gazda despre un medic din apropiere sau aşa ceva…

Încerc să scutur din cap – eroare gravă.

— Nu! spun, în schimb.

— Sunt aproape sigur că încheietura mâinii tale n-ar trebui să se îndoaie în acest unghi.

— Chiar şi-aşa.

— Bine. Apoi comandăm ceva de mâncare la pachet, ca să băgăm nişte proteine în tine.

Gândul la hrană îmi întoarce stomacul pe dos.

— Dacă mai pomeneşti o dată de mâncare, am să vomit pe pantofii ăia scumpi ai tăi.

— Au păţit ei altele şi mai rele.

— Mă doare capul şi mă dor ochii.

— Curaj, prietene! Şi mergi drept, dacă poţi. De preferat, nu pe mijlocul străzii.

— Dacă mă loveşte o maşină, mor, meditez eu. Fascinant!

Goose mă ţine cu braţul de umeri, sprijin care funcţionează doar pentru că el este un pic mai înalt decât mine.

— Lasă fascinaţia pentru mai târziu. Aproape că am ajuns.

Sunt copleşit de dorinţa de a râde şi, în acelaşi timp, de a-mi vărsa maţele; din fericire, îmi trece odată ce ajungem în dreptul casei. Cheile sunt ascunse sub un mic gnom de grădină, cu pălărie roşie, iar Goose descuie uşa din spate. Ne trezim imediat cu o scară masivă în faţa ochilor.

— Nu voi supravieţui, prietene. Continuă fără mine, zic, solemn.

— Ai mai fost resuscitat şi altă dată. Poţi să urci o scară.

— Bună dimineaţa! o voce puternică, exuberantă, ne abordează de undeva din spatele meu.

Încerc să-i găsesc sursa, dar se pare că nu pot să mişc capul fără să văd pete.

— Bună dimineaţa! răspunde Goose.

Prind, cu vederea periferică, o clipă din zâmbetul lui larg.

— Bine-aţi venit la East Cottage! spune femeia. Mă numesc Jane Corbin! Voi, băieţi, aţi făcut

petrecere noaptea trecută?

— Sărbătoream întoarcerea acasă a partenerului meu, zice Goose. Cu puţin prea mult entuziasm.

În mod clar, Jane nu e străină de entuziasm. Fiecare propoziţie este punctată cu un semn de exclamaţie verbal.

— Desigur! Păi, bine-aţi venit, aşa cum ziceam! Este o groază de mâncare în frigider, soţul meu Roger o să coboare imediat, ca să plece la muncă, şi apoi tot locul ăsta e doar al vostru, pe tot parcursul şederii aici!

— Mulţumesc, spun, încercând să zâmbesc ca Goose şi cred că asta o înspăimântă.

— Cu plăcere, zice ea, fără semn de exclamare, de data asta. Oh, dragă! Ce s-a întâmplat cu mâna ta?

— Am trântit o uşă peste ea, mint. Schimbarea de fus orar şi alcoolul nu trebuie amestecate.

Ea îmi adresează o privire plină de compasiune.

— Cu siguranţă că nu. Ar trebui să te vadă cineva… soţul meu este medic, ar putea să…

— Sunt bine, am nevoie doar de somn.

— Desigur, desigur, spune ea, fluturând din mâini. În Bedfordshire cu voi!

Mă avânt în sus pe scări, strângând din dinţi la fiecare pas. Îmi dau seama că nu ştiu câte dormitoare sunt în casă sau care sunt ale noastre, dar, cam în acelaşi timp, îmi dau seama că nu-mi pasă. Cel în care ajung este primul cu un pat făcut. Închid uşa cu piciorul şi mă prăbuşesc în el, pe burtă; foarte mare greşeală.

Mă întind, refuzând să mă vait fie şi un pic, pentru că sunt hotărât să sufăr în tăcere, cu *demnitate.* Oamenii care se vaită sunt intolerabili.

N-are decât să-ţi fie rău și gata. Treci peste asta!

— Fir-ar al dracului, spun în sinea mea, uitându-mă la bordura albă de pe jumătatea inferioară a pereţilor la fel de albi.

În cameră este şi un şemineu. *Charmant.*

Să mă ridic pe coate este deja o realizare monumentală, cam la fel cu explorarea spaţiului şi cercetarea celulelor stem. Perspectiva morţii este întotdeauna tentantă, dar niciodată mai mult decât atunci când o compari cu perspectiva de a sta în picioare.

— Ridică-te, muieruşcă! mârâi ameninţător la mine însumi.

Aparent, insultele referitoare la gen lucrează asupra psihicului meu ignorant, pentru că *sunt* în picioare. Din păcate, nu-mi amintesc de ce.

De asemenea, din nefericire, mă aflu faţă în faţă cu o oglindă, ceea ce pare spectaculos de nedrept. Arăt aşa cum merit să arăt, adică bolnav şi nefericit.

Îmi dau voie să-mi plâng de milă în loc să mă concentrez asupra oricăreia dintre preocupările mai importante, cum ar fi dacă Daniel sau Jamie au fost cooptaţi într-una dintre respectivele organizaţii de umbre, care s-au interesat de noi de-a lungul anului; sau pe unde se afla Mara şi cum îi mergea, sau dacă atunci când mă voi trezi voi descoperi că Goose a dispărut şi că a murit şi el.

Sau acel vis din dimineaţa asta sau de aseară,

sau de ori de câte ori va fi fost. Visul despre clinica Horizons.

Prea mult. Cel mai bun mod de acţiune este uitarea, evident, ceea ce mă determină să deschid cu câte o lovitură uşile celorlalte camere, până când, în una dintre ele, îl găsesc pe Goose întins pe un pat mare, cu baldachin, sforăind uşor.

Avea pastilele în buzunarul blugilor pe care încă îi poartă, motiv pentru care pun mâna pe fundul lui, în timp ce un bărbat îmbrăcat în salopetă albă – Roger, probabil? – trece pe lângă uşa dormitorului, care a rămas deschisă.

— Ce-i? rostesc răspicat.

Se întoarce, ridicând din sprâncene, ceea ce este ideal, întrucât îmi permite (1) să evit conversaţia şi (2) să iau flaconul de la încă adormitul Goose, să scutur din el câteva pastile şi să adun suficientă salivă pentru a le înghiţi fără apă (o abilitate importantă în viaţă) înainte de a mă împletici înapoi pe hol, auzindu-mi propriii dinţi clănţănind.

Fără alcool care să ajute pastilele de-a lungul acestei dimineţi, rămân în poziţie verticală şi conştient, agitat şi vorbăreţ. Pumnul îmi zvâcneşte, dar nu vreau să mă gândesc la asta, fiindcă ar presupune să mă gândesc la coşmar şi la mormânt, şi la numele femeii îngropate în el, când, de fapt, nu vreau să mă gândesc deloc, la nimic. Aşa că, în loc de toate astea, deschid diversele uşi ale dormitorului în care am aterizat: un dulap şi o toaletă, pentru cazul în care aş decide să-mi forţez corpul să-şi golească stomacul de conţinutul otrăvitor, deşi deja ştiu că n-o voi face.

— Ar fi o lipsă de respect să risipesc, cu atâta nepăsare, opera de binefacere a lui Goose, îmi spun, cu voce tare, în timp ce aştept ca pastilele să înceapă să-şi facă efectul.

Dar, sincer să fiu, efectele sunt dezamăgitoare. Speram la un somn instantaneu – epuizarea, plus sedativele şi restul de alcool ar fi trebuit să fie suficiente pentru a doborî până şi un elefant sau un taur, s-ar crede, dar singurul lucru cu care mă aleg este o vagă liniştire a durerii de cap răzbunătoare şi a zvârcolelilor din stomac, împreună cu o oboseală generală care se răspândeşte. Mă întind, dar nu pot să închid ochii. Perdelele din cameră sunt trase, iar lumina zilei se strecoară pe lângă margini, decupând bare şi umbre pe perete. Camera pare aspră, stranie, falsă în lumina zilei. Asemănătoare unui sicriu şi închisă.

Sunt cuprins de un val de paranoia, brusc, de parcă aş avea un public în cap. Droguri nenorocite. Aş fi crezut că, cel puţin, îmi vor linişti mintea.

Pentru că mintea mea este problema, cu siguranţă. Cum să scapi, când duşmanul eşti tu?

Partea a II-a

Înainte vreme

Insula No Name, Florida

Cea mai dureroasă stare a fiinţei este
să-ţi aminteşti viitorul, în special
cel pe care nu-l vei avea niciodată.

— Søren Kierkegaard

10. Liber să-ţi imaginezi

Este întuneric de ore sau de zile în sir, dar, la clinica Horizons, eu nu dorm. Mă sprijin de perete, cu spatele încovoiat, privind fix podeaua de beton. Îmi imaginez că Mara stă lângă mine, cu capul pe umărul meu. Părul ei îmi gâdilă gâtul. Îmi imaginez...

— Bună dimineaţa, Noah, spune dr. Kells, în timp ce se aprind luminile.

Tresar, clipind. Cred că această cameră este uşor diferită de ultima. Sau poate că au înlocuit pur şi simplu panoul de sticlă pe care l-am spart cu pumnul, care deja mi se vindecă. La urma urmei, nu era sticlă armată. O lecţie importantă şi un memento; să n-ai încredere în nimic aici. În nimeni.

— Cum te simţi? întreabă Kells.

Ridic privirea spre tavan.

— Vreau s-o văd.

— Eşti gata să cooperezi cu mine?

Închid ochii. Dacă spun nu, luminile se vor stinge. Voi fi închis aici, departe de ea, în continuare. Dar dacă spun da... există o şansă.

Trebuie să o văd.

— Da, răspund printre dinţii încleştaţi.

— Foarte bune veşti. Acum, spune-mi cum te simţi.

— Bine, răspund cu glasul întretăiat.

— Descrie, spune dr. Kells.

Inspir încet şi mă uit în sus pe tavan, încercând să descopăr sursa vocii. Nu există difuzoare identificabile în cameră şi nu există nici camere de

luat vederi, dar, cu siguranţă, sunt urmărit. Înregistrat, probabil. Îmi aleg cuvintele cu atenţie.

— Mă doare capul. Luminile sunt prea strălucitoare aici. Mă simt – îmi trec mâna peste maxilar – mă simt mahmur.

— Asta este… probabil, de la ketamină, spune dr. Kells.

Puţin probabil.

— Arăţi surprins, Noah.

Deci ea mă poate vedea. Arunc o privire către peretele de sticlă întunecat, dar tot ce văd este reflexia mea.

— De ce eşti surprins? întreabă ea.

Ridic din umeri.

— Ai mai luat ketamină, Noah?

Într-adevăr. Pe vremuri, striveam, inspiram şi injectam orice îmi dădea oricine, doar pentru ca să văd dacă simt drogul. Să văd dacă simt ceva.

Nu simţeam.

— Noah? Ai mai luat ketamină?

— Da.

— Cum te-ai simţit?

Ridic dezinvolt din umeri.

— Nu-mi amintesc, mint.

Totuşi, dr. Kells pare mulţumită, deoarece continuă.

— Ţi s-a dat o combinaţie de ketamină şi telazol. Corpul tău le metabolizează atât de eficient, încât a trebuit să-ţi dăm o doză destul de mare.

Atunci Kells ştie despre mine, despre ce pot face.

— Cât? o întreb, pentru că, în ciuda a toate,

nu-mi pot stăpâni curiozitatea.

— Cât, ce?

— Ce cantitate mi-ai dat?

— Suficient cât să laşi lat un elefant.

La asta, aproape că zâmbesc.

— Şi abia a fost suficient ca să te liniştim 12 ore sau cam aşa ceva.

12 ore. Atâta timp a trecut de la grădina torturii? De când am văzut-o pe Mara în braţele lui Jude – de când ea l-a izbit de peretele de la Horizons. De când el a căzut, cu o bufnitură obsedantă, pe podeaua de gresie şi ea l-a ridicat… cu o singură mână, apucându-l de gât. Până când…

Un sunet şuierător – care venea din gurile de aerisire. Mirosul acela steril care plutea în aer.

Au gazat-o. Nu mi-am dat seama, până n-a fost prea târziu. Mara a căzut, iar Jude a căzut împreună cu ea. Jamie şi Stella, şi fata aceea, Megan, cea care ţipa… dispăruseră în momentul ăla. Furişaţi în umbre sau în camerele pacienţilor, pentru a se ascunde de Jude sau pentru a încerca să scape şi să fugă.

Dar eu n-am fugit. Şi n-am căzut. Eram conştient şi am alergat la Mara, i-am luat faţa în mâini. I-am dat la o parte părul de pe pielea palidă, asigurându-mă că respiră. Cu o secundă înainte, i-am simţit respiraţia pe obraz, m-am gândit că aş putea muri. Şi apoi, o înţepătură…

Ridic mâna la gât, expus, în halatul alb.

— A fost o săgeată cu tranchilizant, spune dr. Kells, de parcă ar şti la ce mă gândesc.

Nu există nicio rană punctiformă. Desigur că nu.

— Trebuia să vă putem muta în siguranţă.

La asta, râd.

— Te amuză?

Ridic ochii spre peretele de sticlă.

— De fapt, da. Da.

— De ce?

Cuvintele ei sunt aproape înecate în imaginile din capul meu. Văd trupul unei fete zăcând întins pe nisip, cu cămaşa albă îmbibată în sângele său roşu. O văd pe Phoebe, cu tăieturi la încheieturile mâinilor, în patul ei de la Horizons.

— Pentru că nu dai doi bani pe siguranţa noastră. I-ai spus Marei că delirează. Că e nebună. Ai făcut-o să se simtă nebună. Ai făcut-o să se simtă bolnavă, dar tu erai cea care a îmbolnăvit-o.

— Mă tem că habar n-ai despre ce vorbeşti. Încerc să o ajut să se însănătoşească.

— Minciuni sfruntate.

— O să-ţi arăt.

Îmi ţin respiraţia.

— Când?

— Trimit pe cineva jos, în camera ta, acum.

— În celula mea, vrei să spui.

— Când soseşte, pune mâinile pe peretele de sticlă şi permite-i să te lege.

Chiar aşa?

— În caz contrar, o să-ţi mai dau o doză de ketamină şi telazol şi o să mă asigur că luminile vor rămâne stinse o săptămână întreagă. Înţelegi?

Îmi trec mâinile prin păr.

— Da.

— Şi ar putea trece foarte mult timp până să o vezi din nou pe Mara.

— Înţeleg, spun.

— Bun. Atunci ne vedem peste câteva minute.

La dracu', de-abia aştept!

Îmi petrec următoarele patru minute planificându-mi atacul asupra nefericitului trimis să mă lege. Dar persoana care se opreşte în faţa geamului nu este gardianul de 230 de kilograme din imaginaţia mea; este o femeie. Este scundă – are aproximativ înălţimea Marei – şi arată doar cu câţiva ani mai în vârstă. Poartă ochelari şi are câţiva pistrui ca nişte stropi pe nas. Haina ei albă, de laborator, îi ajunge la genunchii pantalonilor şi are în mâini o pereche de legături din piele şi metal.

— Bună, Noah, zice ea, cu voce firavă. Te rog să pui mâinile pe peretele de sticlă, acum. Poţi să faci asta?

Nu răspund, dar fac aşa cum a spus ea.

— Mulţumesc. Am să mă apropii şi am să-ţi pun astea, zice şi îmi arată legăturile, ridicându-le. Nu va fi o problemă, nu-i aşa?

O studiez pe femeie prin geam. Aş putea s-o pun la pământ într-o fracţiune de secundă – aş putea să-i rup gâtul, înainte ca dr. Kells să mă poată tranchiliza. Nu există nicio şansă ca buna doctoriţă să nu fi ştiut asta, ceea ce înseamnă două lucruri: în primul rând, că dr. Kells crede că e mai puţin probabil să mă lupt cu ea, pentru că e femeie. În al doilea rând, că oricine ar fi această femeie, ea poate fi sacrificată. Kells trebuie să-şi fi dat seama că aş putea s-o rănesc – şi faptul că o trimite la mine înseamnă că asta n-o deranjează.

Ceea ce înseamnă, în cele din urmă, că este inutilă ca ostatică. Expir pe nas şi înclin din cap.

— Bun. Mulţumesc. Acum, intru, dar te rog să rămâi cu mâinile pe geam. Vrei să faci asta pentru mine?

— Da, spun.

Ea dă din cap uşor, o singură dată, apoi o ia spre stânga. Câteva secunde mai târziu, aud un şuierat şi întorc capul pe jumătate. Observ o fantă în peretele alb... uşa se deschide şi femeia stă în partea din spate a celulei.

— Pune fruntea pe sticlă, te rog.

Fac ce mi se cere.

O aud apropiindu-se.

— Acum, coboară mâinile încet şi du-le la spate.

Fac şi asta. Îmi prinde încheieturile cu sistemele de siguranţă şi le închide ferm. Stau nemişcat.

— Bun, spune ea. Mulţumesc pentru cooperare.

— Cu plăcere, răspund calm, tot cu faţa spre sticlă.

Ea zâmbeşte.

— Urmează-mă afară din camera ta, apoi, pe coridor, mergem unul lângă altul. Înţelegi?

— Da.

— Bun. N-aş vrea să fie probleme. Poţi să te întorci acum.

Mă întorc, apoi arăt din cap spre uşă.

— După tine, spun.

Femeia dă din cap, apoi trece prin cadrul îngust. Mă strecor pe lângă ea, aproape atingând-

o, şi în acest timp ne privim în ochi. Aud cum îi creşte ritmul cardiac.

În mintea mea începe să prindă contur o idee. Fac doi paşi, iar la al treilea, mă împiedic. Femeia întinde mâna, apucându-mă de braţ pentru a mă echilibra.

Îi arăt un zâmbet timid.

— Îmi pare rău, spun. Sunt puţin… de obicei nu sunt atât de împiedicat.

— Nu mă surprinde, zice ea, zâmbindu-mi. Sinceră să fiu, sunt şocată că poţi să stai în picioare.

— Te superi? întreb, uitându-mă la mâna ei, apoi la braţul meu. Doar până când… o să mă ţin mai bine pe picioare.

Femeia se uită la mine – sunt cu un cap mai înalt decât ea. Nu-i întâlnesc privirea, ci mă uit la podea. Mă ia de braţ şi inima încă îi bubuie în piept, *apoi* îi întâlnesc ochii, cu o privire dezarmată.

— Mulţumesc, spun sincer.

— Pentru puţin, răspunde ea, cu obrajii aprinşi.

Mergem pe un coridor alb, lung, parcă fără nicio trăsătură caracteristică, flancat de ziduri în oglindă. Notez fiecare cotitură pentru a mi le putea aminti.

— Cum te numeşti? o întreb, ca să-i distrag atenţia.

— Dr. Walsh.

— Te-am întrebat cum te cheamă, nu ce titlu ai.

Ezită o clipă – privind drept în faţă –, apoi spune:

— Hannah Walsh.

— Şi ce fel de doctor eşti, Hannah Walsh?

— Sunt anestezist.

— Deci ai putea să mă reduci la tăcere în câteva secunde, spun.

Zâmbeşte vag.

— Doar dacă nu te porţi frumos.

Dau uşor din cap.

— Asta nu o să fie o problemă.

— Mă bucur să aud asta, spune ea şi ne oprim în faţa unei uşi. Pentru că am ajuns.

11. Abisul disperării

Dr. Walsh îşi bagă mâna în buzunar şi scoate un card-cheie. Îl îndreaptă spre perete şi o luminiţă clipeşte verde prin vopseaua albă. Se aude un şuierat şi uşa se deschide. Dr. Walsh îmi dă drumul la braţ şi face un semn în direcţia camerei. Mă uit la ea.

— Tu nu intri?

— Nu. Dar mă întorc să te iau după ce termini.

— Mulţumesc, spun în timp ce trec pe lângă ea.

Ea dă din cap, zâmbeşte şi apoi închide uşa în urma mea. O aud blocându-se.

Camera este albă şi impersonală, cu două picturi pastel, adecvate pentru un hotel, atârnate pe pereţi. În mijlocul camerei se află un scaun de plastic, cu faţa spre oglindă. Un ceas nevăzut marchează fiecare secundă. Luminile se estompează, iar sticla oglindită devine transparentă.

Dincolo de ea este o altă cameră. Mara zace într-un pat dublu, cu o perfuzie pe braţ, cu părul răsfirat pe perna albă. Inima îmi zvâcneşte când o văd şi mă reped la geam.

— Este sticlă armată.

Vocea doctoriţei Kells alunecă în cameră printr-un interfon. O altă minciună sau adevărul, de data asta?

— Nu vei reuşi să treci dincolo de sticlă. În orice caz, este inconştientă.

— Ce i-ai făcut?

— Este sedată. Asta e tot.

— De unde ştiu că nu este… că nu este moartă? întreb, rostind cu greu cuvântul.

— Vrei să o trezesc?

Da.

— Da, spun.

— Bine, Noah. O trezesc. Şi apoi tu şi cu mine vom discuta. Ne-am înţeles?

Dau din cap aprobator.

— Cu voce tare, te rog.

— Da.

— Bun.

Sunetul se opreşte. Câteva minute mai târziu, dr. Kells intră în camera Marei. Inima începe să-mi bată cu putere şi mă îndrept spre geam, oprindu-mă la câţiva centimetri de el. Kells injectează ceva în perfuzie, apoi se aşază pe un scaun lângă pat. Număr secundele până când pleoapele Marei se ridică. Aproape că mă prăbuşesc de uşurare când deschide ochii.

— Mulţumesc, şoptesc ca pentru mine însumi, cu fruntea sprijinită pe geam. Mulţumesc.

— Bună dimineaţa, Mara, spune doctoriţa Kells. Ştii unde te afli?

Îmi ţin respiraţia, în timp ce aştept răspunsul ei. Clipeşte şi întoarce capul într-o parte, apoi în cealaltă. Ochii ei caută prin cameră, dar expresia îi este pustiită. Nefamiliară.

— Ştii cine sunt? o întreabă Kells pe Mara.

Trebuie să o aud. Aştept cu încordare să răspundă. După câteva secunde, o face.

— Da, este tot ce spune, dar cu o voce care nu este a ei.

Aş recunoaşte vocea Marei dintr-o mie. Vocea ei familiară, de alto, acompaniată de un mârâit uşor, adăugând fiecărui cuvânt o tentă puţin sarcastică. Şi acum, când Mara vorbeşte, tonul ei este acelaşi, dar nota sarcastică a dispărut. Îmi strâng palmele în pumni.

Dr. Kells îşi netezeşte fusta.

— Sunt câteva lucruri despre care aş vrea să vorbesc cu tine, dar mai întâi vreau să te anunţ că ţi s-a administrat o infuzie dintr-o variantă de sodiu amytal. Ai auzit de amytal de sodiu?

Mara spune că nu. N-a auzit.

Eu am auzit însă.

— În limbaj comun, se numeşte serul adevărului, explică Kells. Acest lucru nu este întru totul exact… dar poate fi folosit pentru a ajuta la ameliorarea anumitor tipuri de suferinţă. Uneori, îl folosim în experimente psihiatrice, pentru a le oferi pacienţilor un răgaz, după un episod maniacal sau catatonic.

Se apleacă pentru a ajunge mai aproape de Mara… inima îmi zvâcneşte în piept.

— Ai suferit, Mara, nu-i aşa? adaugă dr. Kells.

Mara spune „da”, cu vocea aceea moartă.

Nu pot s-o ascult.

Kells dă din cap, apoi îi spune Marei:

— Credem că varianta pe care am dezvoltat-o ajută… la rezolvarea problemelor tale unice. Suntem de partea ta. Vrem să te ajutăm.

Expresia doctoriţei este binevoitoare, iar vocea ei e lină şi calmă.

— Ne laşi să te ajutăm? mai spune ea.

Vorbeşte cu Mara, dar se uită peste umăr, la

mine.

Niciodată nu mi-am dorit mai tare să omor pe cineva decât în secunda asta.

Totuşi, Mara nu se uită la mine. Nici nu are idee că sunt aici. Dacă ar şti, nu ştiu dacă m-ar recunoaşte, cu toată otrava care-i galopează prin vene.

Mara răspunde „da”, însă, chiar şi din spatele sticlei, chiar şi prin difuzoare, îmi pot da seama că vorbeşte împleticit. Limba ei este grea.

— Mă bucur, spune Kells, zâmbind, şi eu simt un val de furie.

Ea se apleacă spre podea şi ridică ceva. O telecomandă.

— Lasă-mă să-ţi arăt ceva, îi spune ea Marei.

Apoi comandă:

— Ecran!

Ochii Marei sunt atraşi de tavanul din dreapta, de unde coboară, în faţa ei, un ecran subţire. Apoi ochii i se îndreaptă spre geam şi inima îmi tresare o secundă, sperând iraţional că ştie că sunt aici. Dar privirea ei trece chiar pe deasupra mea, uitându-se spre ceva ce eu nu văd.

— Monitoare! strigă dr. Kells.

Începe să răsune un bip insistent şi constant. Kells monitorizează bătăile inimii Marei.

— Lumini! spune ea, iar camera Marei se întunecă.

Ecranul se aprinde. Văd nişte imagini tremurătoare ale unei fete cu tenul şi părul închise la culoare, îmbrăcată în haine de iarnă, cu respiraţia transformându-se în abur în fasciculul de lumină al camerei. Ea zâmbeşte, iar camera se

roteşte şi se leagănă peste podele din lemn putrezite, pe pereţi cojiţi... peste o tablă cu un nume pe ea şi, în cele din urmă, ştiu la ce mă uit.

Sunt imagini din acea noapte. Din azil. Fata pe care o văd este Rachel, cea mai bună prietenă a Marei. Camera trebuie să fie a lui Claire. Privesc, vrăjit, pe măsură ce scenele se derulează, iar cuvintele fetelor se transformă în ţipete. Ecranul se întunecă, iar după zgomotul sonor al zecilor de uşi de fier trântite, după prăbuşire, aud râsete.

Este râsul Marei, fără îndoială.

Dar apoi... Umbrele de pe ecran se mişcă. Iar camera este ridicată de cineva care nu se vede pe ecran. Şi apoi văd faţa lui Kells, înainte ca videoclipul să se termine.

— Ai participat la un studiu clinic orb, Mara, îi spune dr. Kells. Asta înseamnă că majoritatea medicilor şi consilierilor care te-au tratat nu au fost conştienţi de participarea ta. Nici părinţii tăi nu ştiu. Motivul pentru care ai fost selectată pentru acest studiu este că ai o afecţiune, o genă care îţi dăunează.

Mijesc ochii.

— Te face să acţionezi într-un mod care te transformă într-un pericol pentru tine însăţi şi pentru ceilalţi. Înţelegi?

— Da, răspunde Mara.

— Unii dintre prietenii tăi sunt, de asemenea, purtători ai acestei gene, care ţi-a perturbat viaţa normală.

Mă uit la faţa Marei pentru a căuta un indiciu, orice indiciu, că este conştientă de ceea ce spune, dar nu există niciunul, şi asta mă îngrozeşte.

— Starea ta le-a provocat suferinţă persoanelor pe care le iubeşti, Mara. Vrei să le provoci durere oamenilor pe care îi iubeşti?

— Nu, spune ea, şi, de data asta, pentru prima dată, mi se pare că aud un ecou al sunetului vocii ei.

A *ei.*

— Ştiu că nu vrei, spune Kells. Şi-mi pare rău că nu te-am putut ajuta mai înainte. Speram să vă putem seda înainte de a se prăbuşi clădirea. Ne-am străduit foarte mult să-ţi salvăm toţi prietenii.

Monitorul tace un moment, care durează o eternitate. Strig numele Marei.

Monitorul emite din nou un sunet.

— N-am anticipat că lucrurile se vor întâmpla chiar aşa, dar, în situaţia respectivă, am avut totuşi norocul să-i putem scoate pe Jamie Roth, Stella Benicia şi Megan Cannon, înainte ca aceştia să fie grav răniţi. Pur şi simplu, n-am putut ajunge la Noah Shaw.

12. În gura ei

Privesc cu repulsie şi cu teamă cum dr. Kells o minte pe Mara, calm, descriind cum, unde şi când am murit. Mă uit la dr. Kells care îi spune Marei că eram prea aproape când Mara a dărâmat clinica Horizons. Strig numele Marei, implorând un Dumnezeu, în care nu cred, să o facă să mă audă, doar să mă audă. Dar ea nu mă aude. Zace acolo într-un fel de pasivitate absolută, cu faţa ca o mască. O lacrimă îi alunecă totuşi pe obraz. Doar una.

O umbră creşte în mine când o văd alunecând.

Dr. Kells o întreabă pe Mara dacă vrea să devină mai bună, *să fie* mai bună, iar eu o privesc pe Mara spunând „da” cu vocea aceea extraterestră, din care lipseşte focul pe care-l iubesc, din care lipseşte orice simţire. Mă înec în întuneric şi trebuie să sparg geamul care ne desparte, pentru a respira. Trebuie să o ridic din patul acela şi să o duc din locul ăsta cumplit, într-o lume diferită, unde nimic nu este sfărâmat şi totul este la fel de frumos ca ea.

Şi nu pot. Sunt la fel de neputincios acum ca şi atunci când a luat-o Jude. O dezamăgesc pe Mara din nou şi din nou, iar amintirile năvălesc ca un val şi mă pustiesc.

Geamul se întunecă, făcând-o, din nou, invizibilă pe Mara, arătându-mi în schimb propria reflexie. Arăt ca fantoma unui străin. Stau acolo minute sau ore în sir, nu ştiu.

— Noah?

Vocea otrăvitoare a doctoriţei Kells întrerupe tăcerea supremă. Nu răspund.

— Vrei să fii dus înapoi în camera ta?

Tac.

— Mă tratezi cu muţenie? întreabă ea, mustind de sarcasm. E un pic juvenil, nu?

Rămân calm şi reuşesc să vorbesc în loc să ţip.

— Ce rost are să vorbesc cu tine? Fiecare cuvânt care iese din gura ta este o minciună.

O pauză scurtă. Apoi:

— Îţi dai seama când minte cineva, nu-i aşa? întreabă Kells.

Ignor întrebarea.

— Poţi auzi sunetul bătăilor inimii unei persoane. Un puls mai rapid. Ai imaginea auditivă a stresului fizic, nu-i aşa, Noah?

— De aceea refuzi să fii în aceeaşi cameră cu mine? întreb vocea fără trup, în timp ce mă uit fix în propriii mei ochi goi.

— Dimpotrivă. Mi-aş dori foarte mult să fiu în aceeaşi cameră cu tine.

— Şi totuşi…

— Bine, spune ea. Să schimbăm asta. Nu vreau altceva decât să am o conversaţie sinceră cu tine…

— Mă îndoiesc foarte tare de acest lucru.

— Iar eu vreau să fii capabil să înţelegi că ceea ce-ţi spun este adevărat, continuă ea. Trimit pe cineva să te însoţească într-un loc unde să putem vorbi.

— De ce să te deranjezi? întreb, fără să mă mişc. Sunt aici.

— Camera asta nu e potrivită.

— Oh!

— Nu e decât un singur scaun, explică ea.

Mijesc ochii.

— Pe care eu nu stau.

— Aş vrea ca amândoi să ne simţim bine.

— Atunci mai poţi aduce unul. Posibilităţile matematice sunt nelimitate.

Kells ignoră ce spun.

— Nu e din cauză că geamul nu e din sticlă armată, nu-i aşa? N-ai fi minţit în legătură cu asta, nu?

— Trimit imediat pe cineva să te ia.

Sunetul se întrerupe.

Dr. Hannah Walsh, anestezista, ajunge câteva clipe mai târziu. Uşa se descuie, se deschide. Dr. Walsh nu se mişcă, dar zâmbeşte când mă vede.

Fac un efort extrem de voinţă să-i zâmbesc drept răspuns, chiar îl fac. Dacă nu o pot fermeca, atunci nu mă pot folosi de ea, şi dacă nu mă pot folosi de ea, atunci nu am cum să ies de-aici cu Mara, nu avem cum să ieşim amândoi.

Dar o *s-o salvez.* Chiar dacă va trebui să-mi *fac* propria cheie.

Mă conduce într-o altă cameră, de data asta – un spaţiu deschis, o replică a grădinii Zen de la Horizons, ca formă şi întindere. Dar, în loc de copaci îngrijiţi, nisip şi bambus în centru, *această* cameră e o celulă cu bare. O cuşcă.

Pereţii sunt în dungi, verde-mazăre şi alb murdar, dând senzaţia unui spital vechi sau a unui stadion. Când ajungem, dr. Walsh se uită la mine.

— Acum îţi schimb legăturile.

În vocea ei se poate sesiza un tremur de

incertitudine. Resimte un disconfort.

— De ce? o întreb direct.

Tonul ei se schimbă. Acum este *profesionistă.*

— E vreo problemă?

Ridic din sprâncene.

— Nu, spun. Sunt doar curios.

Mă ia de braţ şi mă conduce către un scaun de lângă colivie, unde se află un set de cătuşe metalice pentru încheieturile mâinilor şi pentru glezne.

— Acestea ar trebui să-ţi permită ceva mai multă libertate, spune ea, arătându-mi-le, şi tot ce pot face este să nu mă uit urât. Te ajută să ai umerii relaxaţi, îmi explică ea.

Şi vor face imposibilă fuga.

— Am mai multă libertate? întreb, aruncându-le o privire stăruitoare.

Dr. Walsh nu-mi răspunde la întrebare. Doar se întinde, ridicând capul spre urechea mea, şi spune:

— Atâta timp cât rămâi calm, totul va fi bine.

Nu-mi amintesc ultima dată când a fost ceva bine.

Ea îmi indică să stau jos. Mă supun. Îi permit doctoriţei Walsh să-mi scoată legăturile de la încheieturi şi, odată desfăcute, îmi rotesc umerii înainte şi mă dor din cauza mişcării. Nu mă dor prea tare, dar, oricum, am tresărit.

— Doare? întreabă ea.

Aproape că râd. În schimb, îmi arunc ochii în jos, pe podeaua de gresie.

— Se poate şi mai rău, spun, strecurând în voce o nuanţă de vulnerabilitate.

Arunc spre ea o privire rapidă şi-i întâlnesc

ochii. Apoi întorc privirea, prefăcându-mă jenat.

— Voi vedea ce pot face ca să-ţi procur nişte medicamente pentru durere, spune ea şi întinde mâinile.

În cele câteva secunde dinainte ca mâinile mele să fie încătuşate încă o dată, aş putea s-o lovesc. În aceste câteva secunde, sunt liber şi ea este vulnerabilă. Procesez situaţia, urmărindu-i mâinile cum închid şi strâng şi prind pielea şi metalul în poziţia potrivită pe încheieturi şi glezne. Mi-am luat notiţe în minte.

După ce dr. Walsh termină, o rog, timid, să mă ajute să stau în picioare. Ea îşi muşcă buza de jos; degetele ei îmi ating bicepşii. Mă chinui să-i zâmbesc.

— Mulţumesc, îi spun încet.

Strângerea ei se amplifică, devine mai puternică pe braţul meu, în timp ce-i permit să mă conducă în cuşcă. Scoate ceva din buzunar – o altă greşeală. Ar fi trebuit să o aibă pregătită deja; în cele patru secunde înainte să încuie uşa cu zăbrele, aş putea să o trag înapoi şi să o răstorn.

Reţin şi asta.

Imediat ce dr. Walsh încuie uşa în spatele meu, cu o cheie manuală, aud bocănitul unei perechi de tocuri care se apropie, pe gresie. Dr. Kells apare din hol, exact când dr. Walsh se întoarce să plece.

Mă lupt să-mi păstrez calmul.

— Bună, Noah, spune ea, cu buzele proaspăt rujate.

Este îmbrăcată de parcă ar fi şeful de la resurse umane – ceea ce, într-un fel, de fapt, este. Mânecile hainei de laborator sunt suflecate peste o

bluză de mătase şi poartă o fustă-creion; uniforma ei de Horizons. Se îndreaptă spre o masă, destul de departe de cuşcă, şi se aşază.

— Ia loc, zice ea, blând.

Fac ce-mi spune, menţinând tot timpul contactul vizual.

— Pe podeaua din faţa ta este o bucată de hârtie, spune, arătând din cap spre ea. Ar trebui să o poţi lua în mână din această poziţie.

Pot să o ridic şi aşa şi fac. Mă ghemuiesc, o ridic şi citesc ce scrie:

Dublu-orb

S. Benicia, manifestat (purtător G1821, origine necunoscută); efecte secundare (?): anorexie, bulimie, autovătămare. Răspunde la produsele farmaceutice administrate. Contraindicaţii suspectate, dar necunoscute.

T. Burrows, nepurtător, decedat.

M. Cannon, nepurtător, sedat.

M. Dyer, în manifestare (purtător G1821, original); efecte secundare: concomitent PTSD, halucinaţii, autovătămare, pos. schizofrenie /subtip paranoic. Sensibil la midazolam. Contraindicaţii: suspectate spasme neepileptice?

J. Roth, în manifestare (purtător G1821, suspect original), indus; efecte secundare: pos. tulburare borderline, pos. tulburare de stare. Contraindicaţii suspectate, dar necunoscute.

A. Kendall: nepurtător, decedat.

J.L.: manifestat artificial, protocol Lenaurd, inducţie timpurie. Efecte secundare: tulburare de personalitate multiplă (nu răspunde la

medicamente), tulburare de personalitate antisocială (nu răspunde la medicamente); migrene, agresivitate extremă (nu răspunde la medicamente). Nu există contraindicaţii cunoscute.

C.L.: manifestat artificial, protocol Lenaurd, inducţie timpurie, decedat.

P. Reynard: nepurtător, decedat.

N. Shaw: manifestat (purtător original G1821); efecte secundare (?): autovătămare, pos. tulburare de opoziţie sfidătoare (nu răspunde la medicamente), tulburare de comportament? (nu răspunde la medicamente); testat: clasa a barbiturice (fără răspuns), clasa b (fără răspuns), clasa c (fără răspuns); nu răspunde la nicio clasă; (test m.a.d.), decedat.

Efecte secundare generalizate: greaţă, temperatură crescută, insomnie, teroare nocturnă.

Ochii mei zăbovesc asupra anumitor cuvinte: Purtător. În manifestare. Efecte secundare. Lenaurd. Decedat.

— Aş vrea să-ţi explic la ce te uiţi, spune dr. Kells, dacă-mi permiţi.

Tot ce văd, aud, citesc, trăiesc în acest loc, la clinica Horizons, mă duce de la o întrebare la alta. Nu pot ţine ritmul cu ele, dar nu prea contează. Dr. Kells este o manipulatoare. O mincinoasă. Posibil, chiar mai pricepută la asta decât mine.

— Iau tăcerea ta drept consimţământ, spune ea, părând entuziasmată. Gena indicată pe lista pe care tocmai ai citit-o, G1821, funcţionează în multe privinţe ca un cancer. Există factori de mediu şi genetici care o pot declanşa şi, atunci când este

declanşată, se activează, ca un comutator, mobilizând o abilitate în gazda sa. Dar, după cum ai văzut, gena pare şi să deconecteze anumite comutatoare, spune ea, aruncându-mi o privire piezişă, după care face o pauză. Ca, de exemplu, instinctul de autoconservare.

Pulsul ei este egal, constant. Ascult, ca să-mi amintesc sunetul şi ritmul, pentru a putea sesiza dacă se schimbă.

— Anumite gânduri şi comportamente pot deveni compulsive, cum ar fi dorinţa de autovătămare. Asta pare să fie adevărat în cazul tău, nu? Eşti capabil să te vindeci, dar ai idei suicidare, nu-i aşa?

Faţa mea e lipsită de expresie.

— Asta era o întrebare, în caz că nu ţi-ai dat seama.

— Mi-am dat seama.

Dr. Kells se apleacă uşor în faţă.

— Ce zici de asta? spune ea, studiindu-mă. Eu îţi răspund la o întrebare, apoi tu îmi răspunzi la o întrebare.

— Bine, răspund, sec. Încep eu.

Sunt disperat să aflu multe lucruri, dar întreb despre singurul care contează.

— Ce i-ai făcut Marei?

— I-am dat o infuzie dintr-o variantă de sodiu amytal pe care am dezvoltat-o noi… se numeşte anemosyne.

— Ce-i face?

— Îi ameliorează capacitatea de actant.

— Asta însemnând?

— Tehnic vorbind, asta ar fi a treia întrebare,

spune ea. Ce i-am dat, cum funcţionează şi ce impact va avea asupra ei?

Mijesc ochii până ajung ca nişte fante, în timp ce mă aştept să mă blocheze, să devieze şi să redirecţioneze întrebările spre mine. În mod surprinzător însă ea răspunde:

— Medicamentul separă inconştientul de conştient. Credem că ceea ce se întâmplă cu Mara – şi, foarte probabil, cu voi toţi – este că, atunci când G1821 este declanşată, când acel comutator se activează, gândurile voastre conştiente, dorinţele şi instinctele inconştiente se amestecă. Acţionează oarecum ca un reflex. În cazul Marei… ai auzit de termenul „id”, presupun?

Ascult bătăile constante ale inimii ei.

— Da, spun.

— Bun. Asta face totul mai uşor de explicat.

Scoate un caiet şi scrie trei cuvinte, ţinându-l în sus pentru ca eu să le pot citi: „id”, „ego”, „superego”.

Faptul că sunt în cătuşe e un lucru bun, pentru că Freud mă plictiseşte al dracului de tare.

— Dacă ego-ul este partea organizată a minţii ei, iar superego-ul joacă rolul moralizator, permiţându-i Marei să facă distincţia între bine şi rău, id-ul este doar un pachet de instincte. Urmăreşte doar să-şi satisfacă propriile nevoi de bază, cum ar fi foamea şi pornirile sexuale. Nu cunoaşte judecăţi şi nu distinge între moral şi amoral. La oamenii normali, nonpurtători, ego-ul mediază între id – ceea ce-şi doreşte o persoană – şi realitate. Acesta satisface instinctele persoanei, folosind raţiunea. Superego-ul acţionează ca o

conştiinţă; pedepseşte prin sentimente de remuşcare şi vinovăţie. Aceste sentimente sunt puternice, iar la oamenii normali, ego-ul şi superego-ul domină identitatea.

Kells lasă caietul jos.

— Mara nu este o persoană normală, adaugă apoi.

— Şocant, spun.

Kells continuă, de parcă nu m-ar fi auzit. Nu este o conversaţie, cât este un spectacol.

— După cum ai văzut, spune ea, Mara pare să aibă capacitatea de a transforma gândul în acţiune, dar acest lucru depinde de prezenţa fricii sau a stresului, aşa cum cred că se întâmplă şi în cazul celorlalţi purtători, deşi Roth s-a manifestat în copilărie, deci nu poate constitui o confirmare, încă. În orice caz, G1821 face ca identitatea Marei să fie reflexivă; dacă îi este frică sau este stresată, ego-ul şi superego-ul ei nu funcţionează. Şi consecinţele, după cum ai văzut, pot fi dezastruoase. Cele mai urâte şi mai distructive gânduri ale ei devin realitate.

— Soluţia pare simplă, zic.

— Chiar este simplă?

— Nu te mai juca aiurea cu mintea ei!

Kells se apleacă în faţă, ridicând din sprâncene.

— Oare asta a făcut profesoara ei de spaniolă? Când i-a dat o notă proastă şi şi-a semnat propria condamnare la moarte?

— Pe-atunci Mara nu ştia ce poate face, spun defensiv. În timpul adolescenţei, mi-am dorit şi eu să moară nişte oameni.

Mă las pe spate şi ridic din sprânceană.

— Îmi doresc chiar acum ca unul dintre ei să moară, adaug.

— Dar dorinţele tale nu se împlinesc, spune Kells. Singura persoană pe care o poţi răni eşti tu însuţi.

Înclină capul şi un zâmbet mic, straniu îi apare pe buze o fracţiune de secundă, înainte ca personalitatea ei să se ascundă din nou.

— Probabil că Mara nu este întotdeauna conştientă de aceste gânduri, de intenţia din spatele lor. Dar dacă amestecul potrivit de frică şi stres este prezent, pulsiunile ei instinctive preiau controlul. Şi există o teorie freudiană care spune că alături de instinctul creator – libidoul – există şi un instinct al morţii. Un îndemn distructiv îndreptat împotriva lumii şi a altor organisme, explică ea şi apoi îşi drege glasul. Teoria la care lucrez este că purtătorii de G1821 au un instinct al morţii exacerbat, care se manifestă la fiecare dintre voi în moduri diferite, făcându-i pe unii vulnerabili şi pe alţii periculoşi. Iar Mara este mai periculoasă decât oricare dintre voi.

— N-o poţi pedepsi pentru ceva ce nu poate controla.

— Aşa cum ţi-am spus, nu încerc s-o pedepsesc, ci încerc s-o ajut. Medicamentul pe care l-am dezvoltat va reactiva, sperăm, bariera dintre id-ul ei şi ego-ul şi superego-ul ei; este conceput pentru a împiedica orice intenţie negativă să devină acţiune. Cu toate astea, doza trebuie ajustată şi nu o pot studia pe Mara dacă este mereu sedată. Or, starea ei este prea instabilă

ca s-o putem studia fără să-i dăm medicamente. Aşadar, zice Kells, ridicându-se, va trebui să te studiez pe tine.

13. Lucrurile nu pot sta altfel

— Deci, Mara a fost momeala, zic încet. Ca să mă aduci aici.

Vocea mea parcă se aude de departe, de departe până şi pentru propriile mele urechi.

— Parţial adevărat, recunoaşte Kells. Am avut nevoie de Mara, aici, la Horizons, cel puţin pentru că, în mod categoric, ea trebuie să primească o doză constantă şi consistentă de anemosyne pentru a-i fi separat fluxul conştient al gândirii de cel inconştient. Pentru ca să-i împiedice gândurile – adesea negative, dacă ai observat – să devină realitate.

Şi pentru ca s-o facă să vorbească la fel ca acel *ceva* din ea, ca acea non-Mara pe care am auzit-o pronunţând cuvintele cu vocea aceea moartă, pe care aş face orice să o uit.

— Deci, ce anume aveţi de gând să faceţi cu noi? Îi aveţi pe Jamie şi pe Stella aici, nu?

— Da.

— Trei păpuşi drogate la dispoziţia ta, care, aşa cum tocmai ai recunoscut, îţi sunt inutile. Deci, de ce te mai oboseşti să le păstrezi?

— Pentru a ajuta…

— Aşa cum ai ajutat-o pe Phoebe?

— Moartea lui Phoebe a fost o întâmplare nefericită…

— Interesantă alegere a cuvintelor.

— Dacă m-ai lăsa să termin o propoziţie, ţi-aş explica, zice şi îmi aruncă o privire tăioasă. Şi ei pot fi un pericol pentru ei înşişi sau pentru ceilalţi,

la fel ca Mara. Stella… poate mai puţin decât Jamie – statutul ei nu-i destul de limpede. Ideea este că G1821 se manifestă diferit de la o persoană la alta şi, ca multe alte gene legate de boli, simptomele variază. Jamie, de exemplu, nu este atât de avansat în manifestări ca Mara… în cazul lui, G1821 s-a declanşat abia recent.

— Cum? întreb.

— Credem că ar putea fi ceva legat de dezvoltarea fizică prin care treceţi în adolescenţă. Creierul unui adolescent este diferit, fizic, de cel al unui adult. În acest moment, se pare că procesul este uşor diferit pentru toţi, având în vedere tot felul de factori de mediu şi genetici, e ceva ce am putea asemăna cumva cu pubertatea. Fiecare se dezvoltă într-un ritm diferit. Acelaşi lucru este valabil şi pentru G1821.

Femeia gesticulează, ridică palmele, apoi zice:

— Uneori, ca să faci un mare bine unui număr cât mai mare de oameni, se poate ca unii dintre ei, câţiva, să fie răniţi în timpul procesului respectiv.

— Nu răniţi, spun, aplecându-mă înainte. Omorâţi. Faţa îmi este împietrită, iar vocea mi-e ascuţită.

— Ai permis… nu! zic clătinând din cap şi continui corectându-mă. *Ai invitat* un psihopat în clinica Horizons şi i-ai permis să ucidă două fete – sau au fost mai multe?

— Presupun că te referi la Jude Lowe? întreabă Kells.

— *Presupui* corect, izbucnesc. Nu reuşesc să-mi dau seama în ce fel ceea ce i-ai făcut Marei sau oricui altcuiva poate fi calificat ca fiind un lucru

bun.

— Era nevoie de Jude pentru a-i „declanşa” Marei G1821, spune ea. Ştim că cel puţin doi dintre factorii declanşatori ai G1821 sunt frica şi stresul.

Luptă sau fugi!

— Şi, pentru a vedea de ce era capabilă Mara, a trebuit să fie impulsionată.

— Provocată, zic, cu voce plată, deşi fierb pe dinăuntru.

— Într-un anumit sens, da, spune Kells. Dar prefer termenul „expus”.

— Pun pariu că-l preferi!

Îi zvâcneşte un muşchi al maxilarului.

— Jude a fost necesar pentru a o expune pe Mara la lucrul de care-i era cea mai mare frică… pentru a şti dacă abilitatea ei se va manifesta şi pentru a studia consecinţele şi limitările sale, în beneficiul ei şi în beneficiul tuturor celor din jurul ei, la urma urmei. Terapia expunerii este folosită pentru ca pacienţii să se adapteze la factorii declanşatori, iar temerile lor…

Îmi înghit furia pentru că trebuie să rămân calm. Concentrat.

— Nu asta ai făcut, răspund. Nu o confruntai pe Mara cu cele mai cumplite temeri ale ei pentru a-i arăta că sunt lipsite de sens, inofensive, astfel încât să le poată depăşi, ca să se poată îmbunătăţi. O provocai, o îngrozeai ca s-o faci să reacţioneze… ai vrut s-o înrăieşti.

Kells clatină din cap.

— Nu. Uite ce s-a întâmplat în etapa finală: ea şi-a depăşit frica de Jude şi s-a luptat. A deblocat rezerve pe care nici nu ştia că le are.

Pentru o clipă, nu pot vorbi. Kells nu minte, chiar crede ce spune.

— Ai trimis animalu’ ăla în casa ei ca s-o chinui, doar ca *tu să poţi privi,* spun.

Fără să-mi dau seama, îmi strâng palmele în pumni. Kells observă. Mă lupt să mă relaxez.

— Ca pe un câine de atac, ca pe un animal de casă… adaug.

— Nu este un animal de casă, Noah. El participă la program.

— De ce-ar participa *cineva* la asta? întreb, dar, chiar în timp ce fac acest lucru, îmi amintesc cuvintele lui Jude, îmi amintesc ce i-a spus Marei, ce a auzit Stella în mintea lui… I-ai spus că Mara ar putea s-o aducă pe Claire înapoi. I-ai promis lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult. Ceva ce Mara nu putea oferi, pentru a-l declanşa *pe el* ca să o declanşeze pe *ea.*

— Să o *expună…*

— Te foloseşti de el aşa cum ne foloseşti pe toţi.

— Încerc să-l ajut şi pe Jude, Noah. Aplicaţiile – beneficiile – a ceea ce facem aici sunt mai importante decât riscurile. Am încercat să o studiez pe Mara cât se poate de neinvaziv, motiv pentru care am înregistrat comportamentul ei înainte să întreprind vreo acţiune specifică.

Îmi înghit nodul din gât, deşi mai degrabă aş vrea să ţip.

— Cum ai intrat la ea în casă?

— Nu eu am intrat. Jude a făcut-o.

— N-am văzut niciodată camere de filmat.

— Asta pentru că nu erau, a zis, apoi şi-a dres

din nou glasul. Am folosit fibra optică instalată în casa ei, în timp ce ea şi familia sa nu erau acasă, pentru a observa şi înregistra comportamentul ei, înainte ca acesta să se intensifice.

— Eşti bolnavă, spun.

— Mara este bolnavă, Noah.

— Dacă într-adevărat este, asta se întâmplă pentru că tu ai îmbolnăvit-o.

— Nu, spune Kells printre dinţii încleştaţi. S-a *născut* aşa. Nu pot învăţa cum s-o ajut pe Mara până nu înţeleg pe deplin *ce nu este în regulă* cu ea, şi nu pot face acest lucru fără tine.

— Ce zici de asta? spun. Să mă pupi în fund!

— Sunt dezamăgită să aud asta.

— O să te obişnuieşti.

— Aş fi crezut că ai vrea s-o vezi din nou pe Mara, spune ea ridicându-se de pe scaun.

— Nu aşa, spun eu. Niciodată în felul ăsta.

Se opreşte o clipă, urmărindu-mă.

— Şi dacă ai putea fi împreună cu ea? Tu şi Mara? Singuri.

Toată fiinţa mea îşi doreşte ca oferta ei să fie autentică, chiar ştiind că nu poate fi. Mă uit la Kells, îi ascult bătăile inimii – sunt constante, respiraţia e calmă. Nu minte.

— Faptul că tocmai am fost martor când i-ai spus Marei că am murit n-ar complica oarecum lucrurile?

— N-am fost sinceră cu Mara pentru că trebuia să încerc să o declanşez… pentru a fi sigură că răspunde la medicamente. I-am dat cele mai proaste ştiri posibile – i-am spus cel mai rău lucru cu putinţă – pentru a mă asigura că nu va

reacţiona, zice şi înclină uşor capul. Şi a funcţionat. Pot la fel de uşor să te duc la ea, să-i demonstrez că eşti în viaţă şi sănătos şi să vă las un timp singuri, unul cu celălalt.

N-o cred. Vreau cu disperare să o cred.

— Îmi pare rău pentru felul în care te-am tratat când te-ai trezit prima dată, spune ea. Inima Marei s-a oprit când i s-a spus că eşti mort. N-am nicio dorinţă de a tortura pe cineva, pe ea sau pe tine, aşa că ţi-am răspuns la toate întrebările cu bună-credinţă. Ţi-am explicat totul şi nu ţi-am cerut nimic în schimb, decât să cooperezi.

Întind antebraţul cu pumnul strâns.

— Atunci ia-mi sânge şi gata cu asta!

— Răspunsul nu e în sângele tău. E în creierul tău. Telomerele tale se reproduc şi nu dau semne de oprire, ceea ce, credem noi, permite propria ta regenerare celulară rapidă. Şi poţi să te vindeci nu numai pe tine, poţi vindeca şi alte persoane şi alte boli, nu?

Rămân tăcut.

— Genele se modifică şi se degradează în timp, fapt care schimbă chimia creierului tău sau declanşează procese nervoase ce deblochează capacitatea ta de a influenţa celulele sau, posibil, acţiunile. Adevărul este că nu înţeleg suficient de bine modul în care funcţionezi. Ştiu că trebuie să studiez pacienţii cât sunt treji şi conştienţi.

— Ei bine, ai la dispoziţie tot weekendul. Ce vrei să fac? Ridică din sprâncene.

— Weekendul?

— Pentru odihna la sanatoriu. Pretextul de rahat sub care le-ai luat părinţilor copiii, despre

care ei credeau că au depresie sau anxietate, sau o tulburare alimentară, sau orice altceva, aşa că i-au trimis la tine pentru ajutor, neştiind că îi predau cadou pentru experimente pe oameni! Aceşti părinţi se vor întreba unde sunt copiii lor, în cele din urmă. Inclusiv părinţii mei. Ştii cine este tatăl meu, sunt sigur.

— Bineînţeles că da, spune ea, fără ocolişuri. El m-a angajat.

— Ca să mă faci bine, fără îndoială.

Kells îşi permite să zâmbească. Nu spune nimic.

— Te-a angajat pe tine şi încă alţi 12 psihologi, pe parcursul copilăriei mele. Mă tem că eşti membră a unui club destul de patetic.

Mă observă, calmă.

— Am început să lucrez la o filială a EIC la vârsta de 20 de ani, abia ieşisem de pe băncile facultăţii, spune ea. David Shaw m-a recrutat. Mi-a sponsorizat cercetările doctorale. Tatăl tău ştie ce eşti. Ştie ce este *Mara.* Compania lui desfăşoară cercetări care, probabil, au zămislit o puzderie de purtători în întreaga lume. Eşti aici, orice ar fi.

Acum pulsul meu este cel care bubuie. Inima mea, cea care se împleticeşte.

— Înţelegi ce-ţi spun, Noah? Tatăl tău *te-a lăsat* aici orice s-ar fi întâmplat.

— Minţi, spun printre dinţii încleştaţi.

— Ascultă-mi pulsul.

— Îl controlezi artificial, mă stropşesc la ea. Încerci doar să mă provoci, să mă „declanşezi”, aşa cum ai făcut cu Mara.

— De ce? La ce mi-ar folosi?

Se ridică de pe scaun. Merge până la cuşcă. O descuie. Se uită în ochii mei.

— Ştiu că vrei să crezi că mint. Dar îl cunoşti pe tatăl tău, spune ea, arătând spre încheieturile mele încătuşate. Ştii adevărul, chiar dacă ţi-e prea ruşine sau prea frică să recunoşti.

— De ce mi-ar fi ruşine sau frică? spun, dar cuvintele-mi ies în şoaptă.

Ea nu răspunde şi asta mă tortureaz ă.

— El vrea ca ea să fie ucisă. Eu cred că poate fi salvată.

Vei dovedi că am dreptate sau că greşesc?

Ridică mâna în care ţine cheile.

Nu am suficient timp să gândesc. Să decid. De aceea fac o alegere greşită.

— Du-mă la ea!

14. Creaţia mea

Când o văd, mi se frânge inima.

A trecut mai puţin de o zi. De fapt, câteva minute, de când am privit-o prin geam. Parcă a trecut o eră şi, în timpul în care am fost despărţiţi, am văzut civilizaţii crescând şi prăbuşindu-se, iar acum am rămas uitându-mă la cenuşă.

Aşa arată, de când i-a spus Kells că am murit. Precum cenuşa.

Îi şoptesc numele, din pragul aceleiaşi camere în care am văzut-o ultima oară, eliberat de legăturile de la încheieturi, dar făcând paşi ezitanţi. Nu răspunde. Nu-mi dau seama dacă ştie că sunt aici.

Mă întorc spre Kells.

— E trează?

Dr. Kells se uită pe o tabletă.

— Aşa pare.

— Ce i-ai făcut?

— Doar ce ai văzut şi tu.

Mă uit, din nou, la Mara, întinsă pe un pat metalic, în centrul camerei, părând mai mică în acel spaţiu ostil. Ochii ei sunt deschişi, privind în gol. Nu răspunde la vocea mea. De parcă atunci când i s-a spus că nu mai exist, am încetat să mai exist pentru ea şi aproape că mă spulber.

— Este paralizată? o întreb pe Kells, care face o pauză înainte de a răspunde.

— Nu. Medicamentul o ajută să fie… prezentă, aşa cum ţi-am explicat. Probabil, se confruntă cu emoţii puternice, care au declanşat răspunsuri la

stres. Vor veni şi vor pleca precum valurile, iar ea va putea să le elimine. Se poate mişca. Nu vrea s-o facă.

Fac un pas spre Mara şi, cum Kells nu mă opreşte, mai fac câţiva, până când ajung lângă ea. Trăsăturile sale nu par relaxate, ci doar… pasive. Pare pustie. Ca o casă abandonată.

Nu există nimic ce n-aş face pentru a o aduce înapoi. Nimic.

Se văd o perfuzie pe braţul ei şi alte fire conectate la câteva monitoare, nimic altceva, niciun obiect pe care l-aş putea folosi pentru a o scoate de-aici.

Toate cuvintele lui Kells reverberează în craniul meu – despre tatăl meu. Despre Mara.

— Ce trebuie să fac pentru tine, spun, ca să ne laşi să plecăm?

— Într-o primă etapă, să dai răspunsuri sincere la întrebările mele, începând cu modul în care ţi-ai descoperit pentru prima dată Abilităţile. Apoi vom reevalua totul începând din acel moment. Dar dacă-mi dovedeşti că pot avea încredere în tine, îţi voi demonstra că poţi şi tu să ai încredere în mine. Mintea ta este cheia, Noah. Am nevoie să mă laşi să intru.

Am înjurat-o. Am ameninţat-o. N-am implorat-o, încă… aş putea încerca şi asta, presupun. Dar aducându-l în discuţie pe tata, a făcut ceva pe care nici un alt lucru nu a reuşit până atunci să-l facă. Puterea lui mi-a tot deschis porţile pe parcursul întregii mele vieţi, dar, pentru prima oară, acum sunt de cealaltă parte a ei, a acestei puteri. Nimic din ce-am făcut vreodată nu a putut-o echilibra.

Nimic din ce aş putea face nu ne putea aduce la egalitate.

— Mi-ai promis un moment singur cu ea, îi spun lui Kells. Acordă-mi asta şi-ţi voi da ce vrei.

Înclină capul având, cel puţin, tactul de a nu zâmbi, şi iese din încăpere.

Un val de tristeţe ameninţă să mă sufoce.

Tristeţea îţi strânge pieptul, gâtul şi plămânii – din care cauză nu poţi respira. Poţi doar să-ţi răsuceşti durerea în jurul propriului ax, iar şi iar.

Furia totuşi… poate fi folosită furia. Dacă-ţi înghiţi durerea din piept şi laşi amărăciunea să se ridice în gât, o poţi arde ca pe un combustibil.

Aleg furia în locul tristeţii.

Întind mâna spre faţa Marei. Nu reacţionează când îi dau la o parte părul de pe fruntea palidă. Ochii ei sunt ficşi şi holbaţi, chiar şi atunci când mă aplec, până când ajung cu buzele la urechea ei.

— Ieşi de-acolo! murmur. Şi ucide-i! Omoară-i pe toţi!

Partea a III-a

După

Whitby, Anglia

Fericiţi cei ce uită, căci ei vor rămâne
cu partea cea mai bună,
până şi din neghiobiile lor.

— Friedrich Nietzsche

15. Cel mai puţin luminat

La capitolul dat sfaturi am fost întotdeauna de rahat.

Când mă trezesc, camera este întunecată. Contururi vagi încep să prindă formă în întuneric: un şemineu şi un pat deasupra căruia simt că plutesc în loc să stau întins pe el. Dincolo de toate astea, priveliştea perfectă, ca o carte poştală, a inconfundabilei Abaţii Whitby, luminată în noapte.

Este interesant că am început să am halucinaţii, dar uşoare. Evident, drogurile şi băutura excesivă din noaptea precedentă au fost o greşeală monumentală; aceasta nu este o reacţie normală. Şi nu vreau să-mi imaginez nenorocita de clinică Horizons, oriunde mă uit. Sau pe Mara în loc de toţi ceilalţi oameni.

Dar acum, că am din nou halucinaţii, vocea aceea a ei, moartă, răsună ca un ecou în mintea mea. Ochii goi, care nu mi-au văzut chipul. Vreau să mi-i scot din minte.

Îmi dau jos hainele de parcă aş putea să arunc imaginile odată cu ele şi alerg la duşul fierbinte. Aud vag un telefon sunând, undeva. Îmi lipesc palmele de faianţa albă şi înclin capul, încercând să ignor apelul, în vreme ce apa îmi arde pielea. În cele din urmă, sunetul se opreşte.

Închid apa şi mă uit la mine, în oglinda de pe dulăpiorul cu medicamente. Pumnul meu e terminat, e rănit, posibil rupt şi îmi face o plăcere de-a dreptul obscenă.

Aveam 15 ani când am remarcat pentru prima

dată că mă pot vindeca singur. Secretara tatălui meu mă informase, cu răceală, că a doua zi urma să ne mutăm în Statele Unite. La Miami. Fără niciun avertisment. Fără nicio notificare. Mi-am petrecut seara la cârciumă cu prietenii, îmbătându-mă, nu pentru că-mi păsa, ci pentru că nu-mi păsa. Ar fi trebuit, dar nu simţeam nimic, iar asta, mai mult decât orice altceva, mă îngrozea.

M-am dus mai târziu împleticindu-mă până în biroul tatălui meu – era plecat, ca de obicei. Nu ştiam ce caut. Alcool, posibil. Probabil. Fiecare părticică din mine era amorţită. Am înconjurat biroul la care tata n-a stat niciodată şi am mers încet spre bar. Pereţii erau gazoşi şi nesubstanţiali, nu sclipeau, nu se mişcau, abia… dacă îi puteam sesiza. Mâinile mele au bâjbâit pe suprafaţa barului. Am găsit un cuţit.

Totul era defocalizat, apoi, când degetele mele au atins mânerul, n-a mai fost. Mânerul de os, canelat – sau era fildeş? – părea foarte real în palma mea, de parcă ar fi fost singurul lucru real din cameră. Inclusiv din mine. Marginea lamei era ascuţită şi superbă şi, dintr-odată – în mod ciudat, îmi amintesc că m-am gândit –, mâna care-l ţinea a părut şi ea ascuţită, supraconturată. Mâna mea. Restul trupului nu părea să fie acolo. Nu era real. Şi apoi m-am gândit că, dacă nu sunt real, nu pot sângera. Eram făcut din nimic, aşa că, dacă mă tai, nu se va întâmpla nimic. Am avut o oarecare ezitare, dar a dispărut rapid. Am dus lama la antebraţ, am simţit o… o pulsiune, diferită de orice mai simţisem vreodată. *Trebuia* să o fac.

Totul s-a cutremurat în concentrare când

pielea mea a atins metalul. Am inspirat şi aerul era rece şi strălucitor, şi am râs, pentru că-l simţeam real şi magic în acelaşi timp. N-am ezitat, aşa cum ar trebui să se întâmple când anticipezi o durere. Eram pregătit. Doream asta. Am tras cuţitul peste braţ.

Am închis ochii şi am apăsat mai tare. M-a inundat un sunet ca de cascadă şi inima mi-a bătut din nou, aproape de lamă, parcă. Am urmărit, surprins – uimit cu adevărat – cum sângele curgea din tăietură şi se împrăştia pe podea. Părea lent şi totuşi s-a întâmplat mai repede decât mi-aş fi imaginat, pentru că de fapt nu mi-am imaginat deloc că voi sângera.

Braţul îmi zvâcnea şi am alunecat în jos, pe lângă bar, şi m-am trezit şezând pe podea, cu picioarele îndoite, sprijinit de mobilă. Atunci *totul a* devenit real. Blatul dulapului în spatele meu, lemnul lucios, rece, la ceafă. De durere, am început să respir precipitat, iar bătăile inimii au devenit mai rapide şi, ameţit, mi-am dat seama că sângele se tot aduna pe podea.

Mi-am scos tricoul, am rupt o fâşie şi am înfăşurat-o în jurul tăieturii. Probabil că n-a fost atât de adâncă pe cât am crezut în primul moment, deoarece fluxul de sânge a încetinit. Simţeam fâşia de ţesătură strânsă şi solidă şi am îngenuncheat ca să curăţ sângele de pe podea. Părinţii mei nu trebuiau să ştie că sângerasem, nu trebuia să ştie ce făcusem. M-a surprins zvâcnetul brusc, uşor, de ruşine.

Mi-am revenit imediat, cu foarte puţin efort. Pe urmă am urcat scările şi m-am prăbuşit în pat.

M-am trezit a doua zi dimineaţă, din cauza zgomotului demolării unei case. Mă simţeam mahmur – lumina îmi perfora pleoapele şi capul îmi era greu şi tulbure, şi totul, în mine, era o rană. Nu-mi aminteam aproape nimic din noaptea anterioară: ieşisem poticnindu-mă din cârciumă, cu Patrick şi Goose, apoi plecasem acasă şi pe urmă, pe urmă…

M-am uitat în jos la braţ, la fâşia din tricoul meu gri, încă înfăşurată pe rană. Sângele se uscase şi acum arăta ca rugina. Se îmbibase în ţesătură şi picurase pe cearşafuri şi am înjurat, ştiind că va trebui să le spăl, dacă nu voiam ca tatăl meu să-mi pună întrebări sarcastice despre ciclul menstrual. Ca şi cum el ar fi auzit vreodată despre aşa ceva. Sau ar fi avut vreodată grijă să-mi vorbească mie despre sânge, în orice mod. Probabil că plecase deja.

Aşa că m-am ridicat din pat, ignorând zvâcniturile agasante din braţ şi din cap şi înţepeneala mea generală şi m-am îndreptat spre baie. Mi-am turnat în palmă nişte analgezice obţinute fără prescripţie medicală – două? trei? – şi le-am înghiţit fără apă. Mi-am sprijinit antebraţele de chiuvetă – mă durea capul, iar gâtul era ca o rană vie şi, când m-am uitat în oglindă la ochii mei încercănaţi şi la faţa nerasă, am tresărit.

Arătam altfel.

Sau, mai probabil, eram pur şi simplu mahmur. Pielea, sub fâşia de pânză, mă mânca. Am dat drumul la duş şi am scotocit prin sertare în căutarea unor pansamente. Am găsit câteva şi am desfăcut bandajul.

Nu era nimic acolo.

M-am clătinat, sprijinindu-mă de perete, ţinând braţul în faţa mea, întorcându-l, flexându-l. Fusesem praf de beat, da, dar *chiar aşa de beat?*

Mă tăiasem sau nu?

Iar dacă nu o făcusem, atunci de unde era sângele?

Mi-am examinat din nou pielea intactă de pe braţ şi am lăsat fâşia de pânză să cadă pe podea. M-am uitat fix în oglindă şi am zâmbit.

Asta fusese acum trei ani.

Totul şi nimic nu s-a schimbat de atunci, iar acum mă îndrept spre dulapul cu medicamente, dorind o lamă de ras, şi nu ca să mă bărbieresc cu ea, când sună din nou telefonul. Aştept să se oprească. Dar nu se opreşte. În schimb, Goose apare direct în camera mea.

— Noah!

Goose stă în prag, părând neobişnuit de neliniştit.

— Ce e? întreb, mai tăios decât intenţionasem.

— Regret că te-ntrerup din masturbare, dar ai un apel telefonic.

— Dacă este nenorocita de avocată…

— Nu este.

— Ei bine, nu mă ţine în suspans.

— Este Mara, spune el.

— Care Mara?

— Poftim? zice Goose şi pare nedumerit.

Mijesc ochii. Cine n-are deloc memorie, eu sau el? Am purtat acea conversaţie în care i-am explicat, beat fiind, existenţa lui M sau nu?

— Unde e telefonul? întreb.

— În bucătărie, spune el.

Clipesc, apoi trec valvârtej pe lângă el.

Strigă după mine:

— Îţi dai seama că eşti în pielea goală, da?

Mă uit în jos; se vede că are dreptate. Din păr încă îmi cad picături de apă.

— Aşa se pare, zic, deşi nu sunt sigur cui mă adresez.

Iau prosopul din cuierul de sus de pe uşă şi mi-l înnod în jurul taliei, în hol.

— Amice, spune Goose, acoperind receptorul. De unde are numărul ăsta?

— Am s-o-ntreb.

— Eşti sigur că vrei să vorbeşti?

Nu sunt sigur de nimic. *Dacă* la celălalt capăt al liniei se află chiar Mara *mea…* încerc să-mi imaginez asta, dar mintea mi se goleşte. Habar n-am ce-i voi spune.

Totuşi, nu este ea. Nu va fi ea.

— Alo?

— Am crezut că te duci acasă, zice M.

Expir.

— De unde ai numărul ăsta? întreb, aşa cum am promis.

— Întreabă-mă personal!

Închide. În loc de tăcere, un sunet îngrozitor, insidios îmi loveşte urechile. Goose intră şi mă găseşte înfiorat, cu receptorul în mână, atârnând în aer.

— A mers bine, nu?

— E aşa evident?

— Ţi-am adus pantalonii, spune el, întinzându-mi-i.

— Pari extrem de îngrijorat din pricina nudităţii mele.

— Bineînţeles că sunt. Ce-ar crede şoferul?

— Care şofer?

— Cel din stradă, care cred că ne aşteaptă, zice el şi mă bate pe spate. Încă sunt pregătit pentru Ibiza sau oricare alt loc, prietene, dar se pare că mai întâi mergem la moşia Shaw.

16. Încredinţat mie

Nu pare să mai aibă rost să opunem rezistenţă, odată ce am fost găsiţi. Aşa că-mi petrec cea mai mare parte a drumului către conac simţindu-mă când prea tulburat de priveliştile familiare, când prea învăluit în spirale de gânduri – legate de reapariţia-surpriză a profesorului (îi place să apară aşa) sau de posibilitatea îndepărtată a întâlnirii, faţă în faţă, dintre propria mea bunică şi bunica Marei – pentru a profita de ministiclele de spirtoase care vin cu maşina. Regret imediat ce ajungem.

Conacul a fost închis publicului pentru înmormântarea tatălui meu, dar, e destul de clar, astăzi este deschis pentru afaceri. Sunt turişti (turişti!) grupaţi în cupluri şi familii, pretutindeni, pe terenuri şi în parcări. Şoferul ne depune într-una dintre acestea din urmă în loc să ne ducă pe aleea privată care duce la reşedinţa principală.

— Astea au fost instrucţiunile, domnule, răspunde el la întrebarea lui Goose.

Găsesc că e greu să mă concentrez sau să-mi pese. Conacul era, de obicei, închis publicului, când nenorocita noastră de familie făcea vizite ocazionale pe-aici, venind de la Londra, aşa că turiştii sunt o noutate şi poate ar constitui chiar o distragere binevenită de la plictiseală, dacă urma să avem nevoie de una.

Casa se înalţă trufaşă şi dominatoare, pe măsură ce ne apropiem de ea.

— Mai exact, tu când vei deveni un *lord* adevărat? întreabă Goose.

— Ştii… nu sunt prea sigur? În mod ciudat, n-am privit asta niciodată ca pe o prioritate.

— Corect, zice Goose, chiar când unul dintre voluntari sau din personal – nu am petrecut suficient timp aici pentru a sesiza diferenţa de la prima privire – iese pe poartă şi se apropie de noi.

Nu se intră pur şi simplu în conacul Shaw decât dacă persoana care doreşte să intre este un Shaw. Cine nu este trebuie fie să lucreze acolo, fie să cumpere un bilet. Şi, spre deosebire de situaţia de la funeralii, unde am fost prezentat în mod vizibil şi expres ca moştenitor, astăzi aş putea la fel de bine să fiu un oarecare anonim.

Acesta este motivul pentru care suntem opriţi de acest om bine intenţionat, extrem de politicos şi care pare să se scuze.

— Domnule, spune el, uitându-se la Goose. Domnule, mă tem că nu sunteţi la intrarea potrivită.

— De fapt, suntem, zic eu, făcând un pas între ei şi întinzând mâna nerănită pentru a o strânge pe a lui. Mă numesc Noah Shaw. Vrei, te rog, să-i informezi pe Elliot şi Sylvia că nepotul lor este aici?

Dar, departe de a fi surprins, bărbatul zâmbeşte, reuşind să transmită, în acelaşi timp, dispreţ politicos şi condescendentă.

— Actele de identitate, vă rog, domnule.

— Vai, le-am pierdut, spun. Dar Albert mă cunoaşte de-o viaţă. El poate clarifica imediat acest lucru, sunt sigur.

— Mă tem că nu cunosc niciun Albert, domnule.

— Albert Stratton? Valetul familiei?

Este extrem de neenglezesc să-ţi pierzi calmul, dar deja am început ziua în dezavantaj şi mă apropii de o izbucnire nervoasă. Îmi dau seama că e nedrept; bărbatul este probabil doar un voluntar, dar chiar şi-aşa.

— Domnule, va trebui să treceţi pe poarta comună, dacă doriţi să *cumpăraţi* bilet de intrare, zice şi ridică din umeri prefăcându-se că-şi cere scuze.

— Bineînţeles, spune Goose, cu un zâmbet la fel de fals.

Bărbatul îi întinde o hartă, dând mulţumit din cap, şi se întoarce la poarta sa.

Reîntoarcerea în sala mare, fără Mara, înseamnă mai mult decât dacă m-aş trezi dintr-o beţie, trebuie să mărturisesc. Goose şi turiştii se pierd în fundal şi mă simt ciudat de singur, şi totuşi nu. Se pare că Mara este aici, cumva, urmându-mi din umbră paşii. Mă uit în sus, la balconul care înconjoară holul, şi, pentru o clipă, mi se pare că văd o imagine remanentă a ei, în negru de doliu, stând cu spatele la mine, în spaţiul unde stătea acum câteva săptămâni. Sau luni?

Îmi închipui că înmormântarea unui părinte îngrozitor este întotdeauna complicată, dar tatăl meu *a fost* îngrozitor într-un fel unic, iar circumstanţele morţii sale au fost şi ele complicate, la urma urmei.

Îmi amintesc că i-am povestit Marei despre asta, când el a dispărut şi apoi când i s-a găsit trupul. Şi-a pus braţele în jurul taliei mele şi şi-a aşezat bărbia pe pieptul meu.

— Îmi pare atât de rău, a spus ea.

Acesta a fost momentul în care ar fi trebuit să încep să mă întreb.

Se apropie un grup de turişti, iar o brunetă proaspătă, cu obrazul rozaliu, vorbeşte despre arhitectură şi picturi, o distragere binevenită, oricât de scurtă este. Sunt pe jumătate tentat să mă alătur lor.

În schimb, îl conduc vitejeşte pe Goose în Aripa de Est, unde locuieşte familia (ce a mai rămas din ea). Va trebui să-i fac rost de un permis şi să-i anunţ pe bunicii mei că vom mai rămâne un timp, cel puţin până când ne vine calabalâcul.

Păşesc cu hotărâre, dar sunt ciudat de hiperconştient de ceea ce mă înconjoară. Toată lumea pare că întoarce capul spre mine. Doar paşii mei par să răsune pe podeaua de marmură.

Majoritatea amintirilor mele despre acest loc sunt amintirile unui copil, cu o nuanţă ciudată, extraterestră. Mama mea vitregă era nemiloasă în ceea ce priveşte supravegherea, ţinând cont mai ales de înclinaţia mea spre autovătămare şi de frica veşnică a bunicii că voi deteriora ceva nepreţuit. Ceea ce înseamnă că majoritatea explorărilor mele s-au desfăşurat în aer liber sau după căderea întunericului. Îmi plăcea să mă joc la ruine, evident, dar jocul meu preferat era cu şoimii din crescătorie, pe când bunicul meu încă vâna.

Avusese o şoimiţă pe nume Lucy; un vânător uimitor, notoriu agresivă cu toată lumea, în afară de el. Odată, eram într-o vizită de Crăciun, când m-am furişat prin bucătăria bătrânilor servitori, oprindu-mă la minifrigiderul pe care bunicul meu îl

ţinea mereu plin de şoareci morţi, pentru ea. Am luat o mână din ei şi am plecat.

Trebuie să fi avut 10 sau 11 ani – suficient de mare, încât să fi învăţat cum se leagă corect cureluşele şi cum se potriveşte o glugă de şoim, dar nu intenţionam să o las să zboare. Am mers pe drumul dintre copaci până când am ajuns la cuşca ei.

S-a trezit într-o clipă, când m-am apropiat, fixându-mă cu ochi de oţel, galbeni şi inteligenţi. Am deschis cuşca, aşa cum îmi arătase bunicul, şi i-am oferit un şoarece, pe mănuşă.

M-a lăsat să aştept, uitându-se necontenit la mine. După o vreme însă a sărit pe mănuşă şi l-a luat. I-am dat altul. Şi altul. Ea m-a lăsat să-i mângâi penele cu mâna neînmănuşată, în timp ce-l mânca pe ultimul. Apoi m-a privit în ochi şi şi-a luat zborul.

Bunicul meu şi-a petrecut 12 zile urmărind-o din copac în copac, dormind când dormea şi ea, aşteptând-o să coboare ca să o readucă la mănuşă. N-a reuşit niciodată. Ar putea fi încă undeva pe-acolo, din câte ştiu eu.

Goose îmi vâră ceva sub nas.

— Uite, ia asta!

Harta.

— Poftim? întreb absent, apoi zic: N-am nevoie de ea.

— Tocmai am trecut din nou pe lângă statuia bebeluşului ăla holbat şi bărbătos. Pentru a treia oară.

— Nu, bebeluşul ăla şmecher era pe-o capră. Ceilalţi erau călare.

— Ia harta, te rog!

— Nu trebuie decât să găsesc pe cineva care mă cunoaşte.

Mă uit în jur; suntem singuri pe acest coridor. Există un cordon de catifea care blochează accesul spre scări.

— Urmează-mă, spun, autoritar.

Apoi, cu o săritură fantezistă, trec peste semnul atârnat de cordonul de catifea, pe care scrie PRIVAT.

— Se va declanşa alarma silenţioasă şi va veni cineva să ne certe, explic. Atunci ne vor putea preda domnului şi doamnei.

— Sau ne-am putea uita pe hartă, insistă Goose. În timp ce aşteptăm.

— Niciodată, îi răspund. Acum este o chestiune de mândrie.

— Eşti insuportabil.

— Ştiu.

Coridorul rămâne gol.

— La dreapta. Hai să coborâm! spun.

Goose pufăie exagerat, dar face ce i-am cerut.

Trecem pe lângă saloane, prin sufragerii şi camere de odihnă şi de muzică, nu că aş putea face diferenţa dintre ele. Portretele din fiecare ne privesc cu o răceală reptiliană, în timp ce le traversăm. Le urăsc pe toate, pe fiecare, bărbaţi, femei, copii. De la faptul că reuşesc să arate ca şi când s-ar simţi îndreptăţiţi să dispună de tot ce se află atât în interiorul, cât şi în afara închisorilor lor de pânză, până la ţinuta lor colectiv melancolică. Chiar şi copiii par absurd de sumbri. Ce privilegiu monstruos!

Cu excepţia paşilor noştri, este o linişte mormântală cu un etaj mai jos, motiv pentru care am decis să intru într-una din sălile de muzică. Goose rămâne într-o poziţie ce imită unul dintre subiectele cel mai ridicol portretizate.

— O să murim aici, jos, spune el vesel.

Mă aşez la un clavecin.

— Un voluntar nebănuitor, de la NatTrust, se va împiedica de cadavrele noastre uscate, peste 100 de ani, ne va aduna de pe jos craniile şi va exclama: „Unde vă sunt acum zeflemelile?” adaugă el.

Cânt câteva note voioase.

— Ce faci?

La început, cred că vocea este în capul meu, motiv pentru care nu mă întorc.

— Noah!

Vocea surorii mele creste în volum şi iritare. Stă în prag, cu nările fremătând. Mă mir de asta, în tăcere.

— Ce-o fi în capul tău?

Nu pot să mă hotărăsc dacă, de fapt, ea este aici sau dacă toate astea sunt doar rămăşiţe ale coşmarului meu halucinant indus de droguri. Mă uit la Goose, care se uită de la ea, la mine şi înapoi.

O vede şi el. Asta e bine.

— Ce faci aici? o întreb.

— Nu mai am voie acum prin zonă, pentru că e casa ta?

— Nu e casa mea.

— Nu? Bunica mi-a spus altceva.

— Bine, spune Goose, ieşind din cameră. Cred că am să vă las să staţi de poveşti. Timp de

calitate în familie.

Katie face un pas într-o parte pentru a-l lăsa să iasă, dar nu face niciun pas spre interiorul încăperii. Şi nici pe el nu-l urmează. Mă ridic de la clavecin. Mă sprijin cu spatele de instrument.

— Termină, spune Katie.

— Poftim?

— Ai să-l strici.

Nu mă mai sprijin.

— Ce-ai păţit la mână? întreabă ea, îngrijorată.

Dau cu ochii de reflexia mea într-o oglindă antică. Nu e de mirare că oamenii s-au uitat fix la mine prin tot locul – mâna este învineţită şi tăieturile destul de vizibile, în tricoul pe care-l port.

— O neînţelegere la o cârciumă, îi spun reflexiei mele.

Imaginea mea este de acord.

— Pentru Mara?

— Mara? repet.

Asta îmi atrage atenţia.

— Nu! răspund.

Katie se uită pe lângă mine, întâlnindu-mi ochii în oglindă.

— Este şi ea aici?

Clatin din cap, înghiţind cu greu.

— De ce? o întreb.

Ea ridică din umeri. Gestul simplu este încărcat de semnificaţie.

— Ce este? o întreb.

— Nimic, spune ea, veninos.

— Ce faci totuşi aici? întreb, schimbând subiectul.

— M-am întors. Ca şi tine.

— Eu nu *m-am întors* de tot, de fapt.

— Eşti aici.

Ea arcuieşte din sprânceană.

— Ruth a spus că plecaţi în Florida.

— M-am răzgândit.

— Eşti la scoală?

— *Arăt* de parcă aş fi la şcoală? Ce fel de conversaţie e asta?

Nu ştiu cum să vorbesc cu ea şi nici măcar ce-ar trebui să spun. Sincer, nu-mi amintesc ultimul lucru pe care i l-am zis vreodată. În ultimele câteva luni, ea a fost doar puţin mai mult decât o notă de subsol în viaţa mea.

Cum pot fi atât de apropiat de familia Marei, încât pe fraţii ei îi simt ca fiind ai mei, iar sora mea îmi este atât de străină?

— Bunica e-aici? întreb, prosteşte.

— Pe-aici pe undeva, spune ea. Nu mi-a spus că vii.

— Nu ştia.

— Am auzit ce s-a întâmplat la New York, zice Katie, după o pauză.

Decid să nu spun nimic, în speranţa că o voi face să se trădeze.

— Focul?

— Oh!

— Mami a fost îngrijorată.

Mami. Ruth, vrea să spună. Râcâie, neatentă, un pic de ceară picurată din unul dintre sfeşnicele de argint de pe poliţa căminului, cojindu-şi unghiile în timp ce o face.

— Îmi pare rău!

Cuvintele sună mai mult ca o întrebare decât

ca o scuză.

— N-ai sunat-o.

— Eu… Am avut intenţia, spun.

Chiar *am avut* intenţia asta, într-un fel foarte neclar. Dar s-au întâmplat atât de multe între timp… cine ar fi avut vreme, sincer?

— Bine, spune ea, răsucindu-se pe călcâie.

— Aşteaptă!

Traversez camera din doi paşi şi întind mâna să-i ating umărul…

— Nu-ţi pasă nici cât ţi-ar păsa de un rahat! explodează ea, când o ating, iar chipul ei angelic se înroşeşte. De niciunul dintre noi!

Sunt izbit de această manifestare de emoţie. În afară de momentele de la înmormântare, nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată plângând, darămite ţipând.

— Nu-i adevărat!

Sau este? Mă simt vinovat. Poate pentru că sunt vinovat.

— Când e ziua mea de naştere? spune ea cu răceală.

— 23 septembrie.

Ea stă acolo, liniştea înfăşurându-ne, în timp ce eu fac socoteli.

— Am ratat-o! Îmi dau seama.

— Da, *ai ratat-o,* răspunde ea batjocoritor. Şi pe a mamei. Nici măcar n-ai rămas la înmormântarea tatălui nostru.

— Eu… n-am… spun, simţindu-mă îngrozitor. Îmi pare rău, Katie…

— Kate. Mă cheamă *Kate.*

Se întoarce din nou în hol, cu părul ei castaniu-

deschis săltându-i pe umeri, datorită paşilor apăsaţi. Este înaltă şi sprintenă, dar eu sunt mai înalt şi mai iute. O prind de umeri.

— Nu-mi pare rău că am pierdut înmormântarea tatei, spun.

Se opreşte pe coridor. Aşteaptă.

— Dar *îmi pare rău* că am ratat ziua ta şi a mamei. Şi pentru că vă îngrijorez pe amândouă.

Tăcerea ei este rece. Încerc să găsesc vreun indiciu despre ce ar putea gândi, pentru a spune ceva care să o aline, dar, fără Abilitatea mea, este imposibil să ştiu cu adevărat. Presupun că este încă supărată.

— Suntem orfani, zice, şi eu răspund cu primul lucru care îmi vine în minte:

— Cât de dickensian!

Este o greşeală. Sprâncenele ei bine conturate se unesc şi ea strânge din dinţi. La 15 ani – nu, 16, presupun –, seamănă şi mai mult decât îmi aminteam cu imaginea mamei mele. În timp ce eu eram plecat cu Mara, ea a crescut.

Şi într-o familie cu totul diferită, într-un anumit sens. Nu-şi aminteşte deloc de mama noastră sau aşa pretinde întotdeauna, iar pentru ea, tata a fost perfect. N-am înţeles niciodată cu adevărat cum *merge treaba* cu fraţii, până când am ajuns să cunosc familia Marei. Când unul dintre ei se lupta cu părinţii, ceilalţi doi se aliniau în spatele lui (al ei, de obicei) din solidaritate. În orice ceartă pe care am avut-o vreodată cu tata, Katie se retrăgea. Ceea ce e de înţeles. Sunt mai mare. Ar fi trebuit să o protejez eu pe ea, nu invers.

Totuşi, n-a existat niciodată nimic de care să

trebuiască să o protejez, nu-i aşa? A avut tot ce şi-a dorit vreodată. Tatăl meu o adora, în mod evident. A fost întotdeauna populară. A avut întotdeauna prieteni, ştia să-şi facă prieteni. Părea să facă tot felul de lucruri de-ale fetelor – de-ale fetelor normale. Din câte ştiu, nu a fost niciodată subiect de cercetare al unui doctor ticălos şi nici nu a fost ameninţată vreodată de un experiment care să meargă prost şi care a fost făcut pe oameni vii. Nu se vedeau niciun fel de urme, nicio şedere prelungită la baie, după mese, pe care să mi-o amintesc. Arată sănătoasă. Pare bine.

— Nu înţeleg, spun în sfârşit, nerăbdător. Nu ştiu ce vrei de la mine.

— Nu mai vreau nimic de la tine, zice ea. Ai arătat destul de clar că nu te interesează nimic, mai clar de-atât nu se poate, aşa că, după ce capeţi lucrul pentru care ai venit, oricare ar fi acela… pleacă! Înapoi la New York sau în Florida sau, mă rog, unde este Mara.

Cuvintele mă dor pentru că sunt adevărate. De când am întâlnit-o pe Mara, nu m-a mai interesat cu adevărat nimeni altcineva şi nimic altceva care nu o implica. Stau la câţiva paşi de ruda cea mai apropiată care mi-a mai rămas şi abia dacă o cunosc.

— Du-te, spune ea, arătându-mi scările din faţă. Eşti liber.

Aproape că râd de absurditatea cuvintelor. N-aş avea cum să fiu mai puţin liber.

— Nu vreau să plec, spun, deşi nu e complet adevărat, nu chiar, iar ea este suficient de inteligentă pentru a şti asta.

— Într-adevăr, îmi zice, cu voce de gheaţă. Nu puteai să scapi de noi suficient de repede, după ce tati… – cuvintele ei se preling în tăcere. Acum, că el a plecat şi primeşti totul, eşti aici pentru a-ţi revendica drepturile, nu?

— *Nu-i* adevărat şi nu-i corect. I-am spus avocatei că nu vreau nimic şi că tu ar trebui să primeşti…

— Ei bine, nu am primit şi nici nu e vorba despre *nenorociţii de bani,* nu fi atât de îngrozitor! spune şi înghite în sec. Nu înţeleg, l-ai urât, de ce ţi-ar da… continuă ea, dar amuţeşte când îşi dă seama ce era să spună, se opreşte şi închide ochii. Nu-mi pasă. Sincer, nu. Ia-ţi ce vrei şi întoarce-te la Mara.

— N-am de gând să fac asta.

— Atunci de ce? De ce ai venit? Cu siguranţă, nu din cauza incendiului. Ai putea merge oriunde, să-ţi cumperi un nenorocit de apartament, oriunde îi place Marei, spune ea.

Nu zic nimic.

— Cu siguranţă, Yorkshire nu este destinaţia ei preferată, nu acum, când ai putea să-i cumperi întreaga lume.

Mijeşte ochii şi o văd înţelegând. Expresia ei – furioasă acum câteva secunde – se relaxează devenind o mască goală.

— Te-a părăsit, nu-i aşa?

— Kate…

— Aşa a făcut. S-a despărţit de tine.

După un moment, spun:

— De fapt, eu m-am despărţit de ea.

Masca îi cade, dezvăluind un zâmbet amar.

— Sunt sigură că asta îţi spui tu.

Se întoarce şi se îndreaptă spre scara arcuită, mărind distanţa dintre noi. Apoi se întoarce, încă o dată, cu faţa spre mine.

— Nu-mi vine să cred că, de fapt, preţ de o secundă, am sperat că cineva ţi-a spus că sunt aici şi că poate ai venit pentru mine.

— Aşteaptă…

— Nu-ţi face griji, spune ea, nu sunt supărată.

— Nu? întreb, cu speranţă, prosteşte.

— Nu. Sunt pur şi simplu dezamăgită, continuă, pe un ton uscat, repetând propoziţia preferată a tatălui nostru.

În timp ce urcă treptele, adaugă:

— Apropo, pantalonii ăia sunt o greşeală.

17. Asemenea lui Sisif

Are dreptate în ce priveşte pantalonii.

Are dreptate şi în privinţa restului, evident. Aş putea s-o ajung din urmă, dar ce i-aş putea spune?

Sunt lucruri pe care tu nu le ştii despre tatăl nostru.

Nu mă pot întoarce în Florida sau la New York, fără Mara.

Dacă aş putea s-o iau de la început, aş pleca din nou de la înmormântare.

Ăsta-i adevărul. Probabil, aş face totul la fel şi a doua oară. Nu ştie că tatăl nostru a fost un monstru, şi mă bucur de asta. Merită fiecare amintire fericită pe care o are şi n-aş vrea să i le corup.

Deşi este nedrept că, pentru asta, am fost calificat drept ticălos. Zilele de naştere, pe care într-adevăr le-am ratat, nu prea se potriveau cu toate celelalte chestii cu care am avut de-a face, nu-i aşa?

Sunt sfâşiat între indignare justificată şi vinovăţie. Nu ştie cine a fost tatăl nostru, ce lucruri a făcut, şi nu va şti niciodată. Încerc să-mi imaginez o lume în care aş putea să-i spun, fără să o rănesc; să o invit în lumea mea, cealaltă lume pe care navighez, la fel cum Mara l-a invitat pe Daniel.

Dar Kate nu este Daniel. N-ar *vrea* să cunoască cealaltă lume a mea. Îi place cea pe care o are, iar dezvăluirea existentei lumii mele ar răni-o.

Din cauza asta e aşa o mizerie că sunt nevoit să fiu *aici.* Faptul că ar fi firesc să fiu aici din

motive normale, raţionale, umane, ca şi Kate. Nu pentru că m-am lăsat târât aici de M sau am fost împins de nenorocita de scrisoare de condoleanţe a profesorului, cu acea referire la moştenirea mea.

Vreau să scap. *Nu pot* scăpa.

Picioarele mă duc spre sala de muzică. Îmi propun să mă aşez din nou la clavecin, sub ochii mereu vigilenţi ai portretelor – sunt *atât de mulţi!* Nu pot face toţi parte din familia Shaw, nu-i aşa?

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Dumnezeule! tresar eu şi mă răsucesc.

Se pare că în spatele meu este o femeie, acolo unde stătuse Katie… *Kate.*

— Sunt doamna Balfour, spune femeia… Ai fost deturnat?

— Nu m-am pierdut, spun încet.

— Vino, zice ea, într-un mod care nu acceptă refuz. Îţi voi arăta drumul înapoi spre etaj.

— Caut…

Ce caut? Am dat peste Kate şi am făcut din asta un dezastru dat dracului. Probabil că Goose s-a folosit între timp de acea hartă oribilă pentru a găsi cafeneaua. Dar *eu* ce caut?

— Toaleta? întreabă ea nerăbdătoare.

— Poftim? Nu.

Zâmbetul ei fad dispare pe măsură ce se schimonoseşte.

— Pe Sylvia Shaw, spun. Pe ea o caut. Pe bunica mea.

Mă aştept la acelaşi fel de reacţie ca şi a domnului de afară, la început, aşa că pâlpâirea de înţelegere din ochii ei este o privelişte binevenită.

— Tu eşti fiul.

— Nepotul, o corectez.

— Fiul lui David.

— Da, răspund, încercând să nu par dispreţuitor. L-ai cunoscut?

— În mod formal, e tot ce spune ea. Bunica ta nu este aici în acest moment.

— Înţeleg.

— Pot face ceva pentru tine…?

— Noah, zic, întinzând mâna.

Zâmbeşte, aşteptând.

— Îmi pare foarte rău, spun. N-am petrecut mult timp aici şi nu ştiu rolul şi titlul tuturor…

— Sunt curatorul, spune ea.

Ridic din sprâncene.

— Într-adevăr? Splendid!

— Tu ai cântat la clavecin?

— Mi-e teamă că eu am fost.

Mă pierd în scuze, străduindu-mă să fac cea mai bună impresie ca nepot grozav, aşa cum lady Sylvia spune la toată lumea că sunt.

— A fost un cadou de la lordul Robert Arden pentru stră-stră-străbunicul tău. Ai observat trandafirii decorativi de pe placa de sunet?

Se întoarce în cameră pentru a mi-i arăta.

— Cred că degetele tale sunt primele care ating aceste clape, de cel puţin 100 de ani încoace.

— Bine, bat eu în retragere. Îmi pare rău pentru asta.

— Cum ţi s-a părut? întreabă ea, curioasă. Este acordat? M-am întrebat de multe ori despre aceste instrumente vechi – trebuie să le îngrijim, vezi bine –, dar nu există nicio modalitate de a constata dacă, în continuare, funcţionează aşa cum trebuie,

fără să cânţi la ele şi, bineînţeles, nu merită riscul.

— Bineînţeles, admit, puţin curios eu însumi.

Nu cu privire la clavecin… ci la ea. Este o Argus Filch a conacului Shaw? Convocată prin magie ori de câte ori un invitat capricios încalcă regula lui „Nu atingeţi”?

— Ce părere ai despre cum sună?

— Cu camerele video nu poţi auzi sunete, zice ea, arătând spre un colţ al încăperii.

Deci, camere video. Atunci e mai puţin interesant.

— Întâlnirea noastră este destul de neprevăzută, spune ea. Bunica ta spera să te prezinte la slujba religioasă.

Acum îmi amintesc. Mă duceam să o caut pe ea, în timp ce Mara s-a întâlnit cu voluntarul respectiv, Bernard, în speranţa mai multor informaţii despre Sam Milnes. Încerc să-i amintesc cuvintele ei, alerg să ajung din urmă umbra ei care-mi bântuie mintea, dar ea alunecă, luând amintirea cu ea.

Totuşi, doamna Balfour ar putea şti ceva. O altă idee prinde contur.

— Şi eu am sperat să te întâlnesc atunci, spun. A fost o zi surprinzător de aglomerată.

— Condoleanţele mele!

Nu-mi pot da seama dacă, sub ciudata ei afectare, se ascunde sarcasm.

— Apropo, ei sunt aici? Bunicii mei?

— Mă tem că nu, zice ea. Sunt în vizită la nişte prieteni, la Bath.

Au prieteni?

— Oh, spun, prefăcându-mă dezamăgit.

Speram să petrec puţin timp cu ei. Erau dornici să învăţ câte ceva despre conac, adaug, sperând că doamna Balfour va păşi în capcană şi se va oferi să-mi povestească.

Dar, nu.

— Era cineva, l-am întâlnit la slujbă, care părea să ştie destul de multe! Bernard… sau cam aşa? Cred că este voluntar.

Expresia doamnei Balfour rămâne, deliberat, impenetrabilă.

— Poate de la National Trust?

— Va trebui să întrebi la ei.

— Înţeleg, spun eu şi oftez. Ştii, din moment ce suntem aici, ai fi amabilă să-mi arăţi puţin împrejurimile?

— Mi-e teamă că am o după-amiază destul de aglomerată, dar putem stabili o întâlnire pentru a ne uita pe planuri.

— Planuri?

— Pentru renovare. Totul este destul de simplu.

— Sunt sigur că este, dar nu e nevoie să fim chiar atât de formali.

Încerc să stabilesc dacă să întreb despre Sam direct… şi decid că nu. Nu vreau să se închidă în ea.

— Speram, de fapt, că îmi vei putea vorbi despre…

Rotesc ochii, aterizând pe…

— Portrete.

— Desigur, care din ele?

— … Toate.

Zâmbeşte făcând riduri la coada ochilor şi cred

că este pe cale să mă considere un rahat, când… se îndreaptă spre peretele îndepărtat.

— Ai observat neconcordanţele, să înţeleg. Ai un ochi atent, domnule Shaw.

— Noah, te rog; iubi…

Doamne, aproape că era să-i spun „iubita mea”. La dracu’!

— Prietena mea este artistă. Ea mi-a insuflat o oarecare pasiune pentru… pictură.

Ar trebui să fie suficientă explicaţia asta.

— Înţeleg, spune ea, apoi traversează camera spre peretele opus, evitând cu îndemânare harpa şi scaunele tapiţate meticulos cu mătase aurie, pentru a se potrivi cu antablamentul împodobit cu frunze de aur. După incendiu, picturile din această cameră au fost restaurate de un artist, altul decât cel care a restaurat unele dintre celelalte piese pe care le-ai putut vedea la etaj. De aceea unele par puţin murdare pe alocuri – se presupune că a fost o alegere stilistică.

Se duce înapoi în mijlocul camerei, stând sub candelabrul de cristal, în timp ce le cântăreşte din priviri.

— Efectul nu este aşa dramatic aici, spune ea, arătând spre portretul unei femei cu părul cenuşiu, într-o rochie decoltată, care chiar arată cam neclar.

Apoi se întoarce, cercetând camera cu ochii, înainte de a exclama:

— Ah, dar există un exemplu excelent! Vino!

Se îndreaptă grăbită către una dintre cele două poliţe de marmură neagră din cameră, poziţionate una în faţa celeilalte şi arată spre o imagine atârnată în stânga acestora.

— Portretul lordului Simon, acolo sus, vezi? gesticulează ea spre tablou, a cărui iluminare este puţin mai slabă, conferindu-i acestuia un efect sumbru. Există şi altele în casă, dar sunt remarcabil de diferite, deşi au fost pictate în acelaşi an. Originalele, adică.

Lordul Simon se strâmbă deasupra noastră, evident înalt, în ciuda faptului că este ghemuit pe scaunul cu braţe, şi arată aşa de îngâmfat, sub formidabilii săi perciuni! Ţine un baston într-un unghi straniu, făcându-l să pară aproape indistinct de membrele sale.

— Cine a fost? întreb, absent.

— Cred că stră-stră-străbunicul tău.

Oh!

— Ce interesant! exclam. N-am ştiut niciodată nimic din toate astea.

— Mă bucur să ajut, spune ea. Dar mi-e teamă că acum trebuie să plec.

— Înţeleg, desigur. Înainte de a pleca, ai putea să-mi spui unde le pot vedea pe celelalte?

— Celelalte?

Arăt spre tablou.

— Ah, da, desigur. Există unul în biblioteca de la etajul al doilea şi altul în una dintre cele mai populare camere din conac. De fapt, sunt în drumul meu, dacă vrei să ţi le arăt?

— Oh, ai putea? Ar fi minunat.

Zâmbeşte sincer. Sunt pe drumul cel bun.

Nefiind adepta pălăvrăgelii inutile, ea face din plimbare o vizită de lucru, informându-mă despre planurile detaliate pentru renovarea unor părţi ale reşedinţei principale, precum şi a mausoleului.

— Casele vechi obosesc, ca şi noi. Au nevoie de puţină împrospătare, din când în când. Altfel, se prăbuşesc!

— Noi nu ne putem renova.

— Nu, cu siguranţă că nu putem. Bine, spune ea, odată ce am ajuns în bibliotecă.

Această parte a casei este accesibilă turiştilor şi nu suntem singuri în încăpere; un cuplu citeşte placa mică de sub un artefact, iar câţiva copii în uniformă îşi atrag atenţia, unul altuia, spre ferestrele de sticlă plumbuite, cu vedere spre grădini. Curătoarea mă conduce în dreptul unui tablou.

În acesta, stră-stră-străbunicul meu are maxilarul pătrat, musculos şi priveşte distant, stând în picioare, fără baston, părând fără doar şi poate imaginea vie a ocupantului colonialist englez. Senzaţia este imediat şi intim familiară, de parcă am mai văzut pictura şi altcândva, înainte.

— Portretele lui erau amândouă la etaj, la un moment dat. Majoritatea vizitatorilor n-au ghicit niciodată că este vorba despre acelaşi bărbat.

O pretenţie ridicolă; este puţin probabil ca majoritatea vizitatorilor să deosebească oricare alt subiect al portretelor de celelalte, şi chiar dacă ar fi putut-o face, de ce le-ar păsa? N-o corectez. Trebuie să le lăsăm oamenilor plăcerile lor, oricât de mărunte ar fi.

— Iartă-mă, nu ştiu aproape nimic despre artă. Dar dacă originalul pe care mi l-ai arătat înainte s-a pierdut în foc, cum a putut artistul să-l refacă exact?

— O întrebare excelentă! În mod obişnuit,

restaurarea unui obiect de artă se face pe tablouri deteriorate nu pe cele distruse, dar în acest caz artistul avea o pictură a tabloului, pentru a se informa. Deci, este mai mult o reproducere decât o restaurare, într-adevăr.

— O pictură a unui tablou?

— Da, primul lord Simon a fost destul de încrezut. S-au făcut zeci de portrete de-ale lui, atât de multe, încât sunt păstrate în locuri diferite în loc să fie expuse.

— Ce ciudat!

— Şi costisitor. Artistul care a realizat reproducerea a folosit ca model o pictură a lordului Simon şi a restului familiei sale; tabloul era atârnat în camera în care ei au pozat pentru pictura respectivă.

— Dar de ce să reproduci tocmai *acest* tablou?

— De fapt, şi eu am întrebat asta. Să fiu sinceră, cred că artistul a avut un fel de dispută cu el, ceea ce ar explica de ce este o… portretizare atât de necruţătoare.

— Este posibil ca imaginile să fi fost pictate în ani diferiţi? întreb, înclinând capul.

— Nu, dacă este să ne luăm după înregistrările valetului, nu.

— Este posibil ca valetul să fi greşit?

— Ei bine, presupun că orice este posibil, dar ar fi pentru prima dată. Jurnalele sale erau minuţioase.

— Jurnale?

— Da. Aceasta este o proprietate istorică, domnule… Noah, şi chiar cu secole în urmă a existat o anumită reverenţă pentru conac, până şi

în rândul slujitorilor.

— Fascinant, spun. Poate că s-a îmbolnăvit.

— Este foarte probabil, se presupune că lordul Simon a murit în acelaşi an.

— Cum?

— De holeră, în timpul unei călătorii în India. Nu s-a mai întors.

18. Oricare dintre voi o poate iubi

Nu pot ieşi din conac suficient de repede. Când, în sfârşit, reuşesc, îl găsesc pe Goose singur, hoinărind prin una dintre numeroasele grădini de pe domeniu.

— Nu-ţi închipui ce mă bucur că te văd! îi spun.

El afişează o jumătate de zâmbet.

— Mă bucur că ai ieşit viu de-acolo.

— Abia-abia, replic. Tu?

— M-am gândit să am un moment de reflecţie în grădină.

— Şi cum a mers?

— Al naibii de inutil. Există totuşi o cafenea unde, cel puţin, putem bea o cafea.

— Într-acolo mă îndreptam ca să te găsesc.

Pornim în direcţia respectivă. Ar trebui să reflectez la întâlnirea mea cu lordul Simon, prin intermediul doamnei Balfour (CE ÎNSEAMNĂ TOTUL şi alte lucruri de felul ăsta), dar întâlnirea cu sora mea cântăreşte mai greu.

— Goose?

— Hm?

— Cum a fost pentru tine? Creşterea, maturizarea?

— Ce vrei să spui?

— Cum s-a purtat familia ta? Fraţii tăi?

Briza îi ciufuleşte părul înainte ca el să şi-l netezească din nou, spulberându-i-l într-o parte.

— Ei bine, eu sunt copilul iubit, desigur. Când am ajuns la vârsta de şcoală, toţi fraţii mei plecaseră de-acasă. Totuşi, s-au descurcat bine în

cele din urmă. Oxbridge şi toate cele.

— Şi te-au lăsat pe tine să te lupţi.

— Oarecum. Dar ăsta e singurul lucru pe care-l putem face, nu-i aşa?

— Adică?

— Cel mai bun lucru cu putinţă! zâmbeşte el.

Are o expresie tristă. Rănită. Au crescut şi au plecat, lăsându-l singur, să asculte divagările alcoolice ale mamei sale şi certurile, şi ţipetele dintre ea şi tatăl său. În familia mea destrămată, a fost, într-un fel, mai puţin dramatic. Când mama a murit, tatăl meu a devenit şi el o fantomă. Ruth a încercat, dar n-a reuşit să rezolve problema esenţială. Fără mama, familia noastră nu avea sens.

Iar eu am lăsat-o pe Kate în situaţia de care vorbea Goose, am o scuză bună pentru asta, dar rămâne doar atât... o scuză.

Nu vreau să las lucruri aşa, în ceea ce o priveşte. Deja mi-am bătut joc de prea multe.

— Poate că ar trebui să mai rămân o vreme pe-aproape, chiar şi după ce lucrurile noastre ajung aici? întreb când ne apropiem de cafenea.

Pălăvrăgeala fără substanţă din jur şi şuieratul aparatelor de espresso umplu pauzele din conversaţia noastră.

— Să încerc să aranjez lucrurile cu Kate?

Cu greu s-ar putea agrava mai mult.

— Vorbeşti de lup, spune Goose, făcând semn din cap.

Îi urmăresc privirea.

Sora mea se află la o masă, lângă un gard viu, iar bunica Marei stă vizavi de ea, îmbrăcată cu

blugi strâmţi şi cu un pulover supradimensionat, ţinând o cană în mâini.

Asta să fie învăţătură de minte: întotdeauna lucrurile se pot agrava.

Mă apropii de ele pentru că trebuie, evident. Bunica Marei se preface că nu mă observă venind, iar sora mea se uită în partea opusă.

— Bună ziua, spun, precaut.

Kate se întoarce spre noi, cu sprâncenele ridicate.

— Goose, zice ea, de parcă întâlnirea noastră anterioară n-ar fi existat, de parcă eu n-aş fi acolo. Arăţi bine.

— Mă flatezi.

— Goose? zice bunica Marei, vorbind acum cu accent nordic. Ce fel de nume e ăsta?

— Genul de nume pe care-l câştigi la un internat pentru băieţi, pentru un fel de comportament despre care n-aş putea povesti niciodată într-o companie selectă, răspunde el.

Kate se uită la M.

— Aceasta este… Em, am înţeles bine?

— Destul de bine, zâmbeşte ea. Mă bucur să te cunosc, Goose, îi zice, apoi.

Pe urmă, întinzând mâna spre mine:

— Şi pe tine…

— Noah, spun. Shaw.

Bunica Marei se uită când la mine, când la Kate.

— Aş fi putut presupune, dar n-am vrut să fiu nepoliticoasă. Am fost colegă cu tatăl vostru, la Trinity. Asemănarea este stranie.

Ar fi atât de cumplit să poţi ucide pe cineva cu

un gând? mă întreb.

— Şi cum v-aţi cunoscut? mă adresez lui Kate.

— Sora ta a avut câteva întrebări despre casă, spune M, zâmbitoare.

— Em este voluntar, zice Kate.

— E adevărat?

— E un fel de-a spune, o corectează M.

— Ce-ai citit pentru asta? o întreabă Goose.

— Clasici, răspunde ea, cu o notă de modestie expertă. Nu este relevant, ştiu, dar m-am gândit să scriu o carte despre „ştrengăriile” arhitecturale.

— Ştrengării, repet.

— Statuile şi structurile clasice pe care le puteţi vedea în incintă. Sunt numite aşa pentru că nu au un scop real. Sunt doar o afişare a bogăţiei.

— Ştiu ce sunt, răspund, în timp ce ultimele rămăşiţe de toleranţă mi se risipesc rapid.

— Oh, scuze! Nu eram sigură, rânjeşte bunica Marei, împingându-şi scaunul spre spate. Totuşi, mă tem că trebuie să mă întorc la ele. Mă bucur că pot fi de ajutor. A fost minunat să vă întâlnesc, zice ea, întinzând mâna mai întâi către Goose, apoi spre mine.

— Em… spun. Este prescurtarea de la Emily? Emma? Zâmbeşte, arătându-şi dinţii.

— Oh, nu, numele meu nu este chiar atât de obişnuit, dar face viaţa mai interesantă să laşi unele lucruri să fie un pic mai misterioase, nu găseşti? zice şi îi face cu ochiul lui Goose. Ca şi prietenul tău de aici, de altfel.

— Într-adevăr, răspund.

Îşi muşcă buza de jos, zâmbind, apoi trece pe lângă mine, lovindu-se de un scaun, aşa cum face

de multe ori.

— Doamne, sunt *fără speranţă,* bombăne ea. Noroc! zice apoi, fluturând din mână.

Este *aproape* convingătoare.

— Minunat, spune Goose, în urma ei.

— S-a oferit să mă scoată într-o zi undeva, să-mi povestească despre tata, zice Kate, cu ochii în ochii mei, în timp ce soarbe din cafea. A spus că a cunoscut-o şi pe mama noastră.

— Înţeleg, spun încet, gândindu-mă dacă să mă aşez pe locul pe care tocmai l-a eliberat M. Crezi că este înţelept? Să socializezi cu o persoană pe care de-abia dacă o cunoşti?

Kate îşi dă ochii peste cap.

— Nu fi ridicol! Nu e ca şi cum o perversă de vârstă mijlocie ar încerca să mă atragă pe bancheta din spate a camionetei sale.

De vârstă mijlocie… nu este.

— Poate că ar trebui mai întâi să verifici, întrebând-o pe bunica.

— Poftim, acum ai hotărât să te porţi ca un frate mai mare? zice şi se ridică de la masa de fier dezechilibrată. Tu poate că nu eşti interesat să afli cum erau părinţii noştri atunci, dar eu sunt. Goose, zice ea, împingându-şi scaunul, mă bucur că te-am văzut.

— Şi eu pe tine, spune el, în timp ce ea se îndepărtează.

— Kate…

— Îţi trimit un SMS dacă sunt răpită sau aşa ceva, bine? mai zice ea tare, peste umăr.

— N-am mobilul!

Ea îşi continuă drumul.

— Da’ ştiu că te pricepi cum să iei oamenii, prietene, spune Goose, exact când simt ceva care vibrează în buzunarul meu.

Un telefon pe care nu-l recunosc? Ce noutate!

— Alo?

— Veniţi la cârciuma White Horse în josul drumului, spune bunica Marei.

— Un telefon nou, de unde-a apărut? întreb politicos.

— Fii mai isteţ decât pari! răspunde ea şi închide.

Îl las pe Goose să ne conducă în parcare.

— De unde ai luat telefonul mobil?

— Bunica Marei, spun.

Se freacă pe nas.

— Ai neglijat să menţionezi asta. Când?

— Acum cinci minute, zic. M vine de la Mara. Tocmai ai cunoscut-o!

19. În taina ei

Ne aşteaptă în cârciuma aproape goală, stând la capătul celălalt al barului. M pare să nu se potrivească aici, dar numai pentru că nu este un bărbat de 70 de ani.

Ea este de două ori mai bătrână de-atât, mi-amintesc deodată. Şi, mai mult decât atât, ceilalţi trei ocupanţi ai localului au chipul ridat şi roşu, părul grizonant; pe chipul bunicii Marei nu e niciun rid, iar părul îi este des şi lung, de un negru-strălucitor. Când s-au născut ei, ea avea, probabil, vreo 80 de ani.

Se uită şi Goose ţintă la ea. Din colţul gurii, spune:

— Zici că-i…

— Da.

— Oh, uau! murmură el.

M se ridică de pe scaun fără un cuvânt, fără măcar un semn de recunoaştere spre noi şi trece pe lângă câteva mese goale, până la o uşă din spate, cu bascheţii scârţâind vag pe podeaua de piatră. Împinge uşa şi dispare în spatele ei.

Goose pare nedumerit.

— Mergem… după ea?

— Aşa ar trebui.

Dincolo de uşă este o grădină mică în care sunt împrăştiate câteva mese ponosite, cu vopseaua albă jupuită şi cam ruginite. M stă lângă una dintre ele, cu picioarele încrucişate şi cu o expresie de exasperare şi dispreţ.

— Câţi ani ai spus că are? şopteşte Goose.

— Este nepoliticos să întrebi despre vârsta unei femei, spune M cu voce tare.

— Este nepoliticos să apari acolo unde nu te-a invitat nimeni, zic eu prompt.

M mă ignoră.

— Bună ziua, din nou, Alastair.

Goose oftează.

— Deci, ai ştiut tot timpul cum mă cheamă?

Ea zâmbeşte protector.

— Îţi pot spune Goose, dacă doreşti.

— Mi-ar plăcea, răspunde el.

Privindu-i, îmi dau seama că n-am răbdare pentru toate astea. Mă adresez ei:

— Ce vrei?

M inspiră adânc, apoi expiră, oftând lung.

— Vreau să-mi cer scuze.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Este mai scundă decât îmi aminteam… poate din cauza bascheţilor? Văzând-o la lumină, singură, observ detalii pe care le-am ratat la conac; puloverul, cu trei numere prea mare. Buzele şi pielea ei sunt lipsite de orice machiaj evident. Pare mică. Tânără. Nu arată nici măcar de 36 de ani, cât pretindea că are, când ne-am întâlnit prima oară.

Atunci era îmbrăcată ca un personaj al lui Raymond Chandler. O domniţă aflată în primejdie, chemându-mă în ajutor. Astăzi, e o studentă absolventă, dornică să-şi continue cercetările.

Se simte că schimbarea e calculată. Acesta este motivul pentru care spun:

— Scuzele sunt acceptate! şi apoi, lui Goose: Să mergem!

Mă întorc înainte ca el să poată răspunde,

îndreptându-mă spre uşă şi intrând din nou în cârciumă. Mă aştept s-o aud pe M strigând după noi; sunt surprins când nu o face.

Goose mă prinde din urmă, din câţiva paşi, şi acum suntem iar în cârciuma întunecată. Merg repede.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

— Nimic, zic eu, un pic înciudat.

— Totuşi, de ce plecăm? întreabă el cu seriozitate.

— Pentru că nu are rost să rămânem.

Ce s-a schimbat de când am părăsit, în mijlocul străzii, maşina pe care o trimisese ea? A trimis o altă maşină să mă ducă la spitalul unde era Goose, ştiind cumva, tot timpul, unde mă aflam. A aranjat ca un avion – *avionul meu* – să mă aducă în Anglia, unde voia *ea* să merg. Apoi ne-a găsit din nou, când tot ce voiam să fac era să mă ascund.

Am terminat cu asta, nu mă mai las „convocat”. Nu mă mai las împins de la spate ca într-o turmă. Gata cu presiunile permanente. Pur şi simplu, gata.

— Ea vrea ceva ce eu nu sunt dispus să-i dau, îi spun lui Goose când trecem pe lângă bătrânul de la bar.

— Ceva legat de amintirile tale, nu? mă întreabă şi ieşim afară în aerul rece şi umed. Despre mama ta? adaugă el cu delicateţe.

— Nu cred că-i vorba despre asta, zic eu. A pomenit de un strămoş al meu, pe care îl cunoştea.

Firma cârciumii, atârnată deasupra noastră, scârţâie şi se balansează în vânt.

— Străbunicul meu, continui eu. De fapt, am

văzut astăzi un portret al lui. La conac.

— Trebuie să recunoşti că este *fantastică,* zice Goose, oprindu-se în faţa cârciumii. Abia dacă pare de 30 de ani.

— 36, răspund, fără să mă gândesc.

Goose îşi trece mâna peste bărbie.

— *Cum,* totuşi? Dacă ar fi atât de bătrână cum spui tu… s-ar fi născut în *Anglia victoriană.*

Se uită cu regret la intrarea în local.

La naiba!

— Vrei să te întorci în cârciumă, îi zic.

Goose îşi lasă capul pe spate.

— Haide, amice! spune el, uitându-se fix la cer. Ai zice că-i al dracului de incredibil. Gândeşte-te la tot ce trebuie *să fi văzut* femeia asta.

— Uite, zic, obosit. Ştiu că totul pare fascinant şi mai ales în acest moment, dar… să ne întoarcem acolo? Nu merită. Crede-mă!

Totuşi, Goose nu e convins.

— Nu merită ce? întreabă el, agitat. O oră de discuţii cu ea? O după-amiază?

Clatin încet din cap.

— Aşa începe, bombăn.

— Ce, n-avem timp la dispoziţie? îmi aruncă o privire.

La dracu'! Îmi trec mâinile prin păr, oftând.

— Hai să ne întoarcem, să auzim ce are de spus. Dacă nu ne place ce spune, plecăm. Simplu. Gata.

Chestia e că *ştiu* prea multe, ca să fiu de acord cu asta. Chiar ştiu, cu adevărat. Dar el pare atât de *rezonabil* şi de raţional, fir-ar să fie! Îmi înfrânge rezistenţa. În ciuda a tot ce ştiu.

Goose îşi muşcă buza, cu o expresie rugătoare.

— Dacă nu din alt motiv, ar trebui să ne întoarcem măcar ca să aruncăm o privire la felul în care o s-arate viitorul *nostru* peste 150 de ani.

— Abilităţile noastre au dispărut, îţi aminteşti?

— Însă a spus că ne poate ajuta să le recuperăm, *îţi aminteşti?* întreabă el, mucalit.

Privesc dincolo de cârciumă, spre drumul care duce la conac.

— Nu ştiu dacă le vreau înapoi.

— Ei bine, eu, da! ridică Goose bărbia.

— S-ar putea să regreţi.

— Iar tu s-ar putea să nu regreţi, îşi dă el ochii peste cap. Sincer, când ai devenit atât de *plictisitor?*

— Foarte bine! zic, spre propria mea surpriză. Foarte bine! adaug, şi Goose îmi aruncă un rânjet, arătându-şi dinţii. Hristoase, că enervant mai eşti! spun eu.

— O să-mi mulţumeşti, spune el.

Trece pe lângă mine şi intră direct în cârciumă. Acum îl urmez eu *pe el,* în timp ce se îndreaptă cu nerăbdare spre grădina din spate. M încă este cocoţată pe marginea mesei unde am lăsat-o, doar că acum fumează. Şi pe masă este o sticlă de scotch, împreună cu trei pahare.

— Goose are întrebări, îi zic, scurt.

Trage din ţigară, apoi o scoate din gură. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Iar eu am răspunsuri, zice.

Întinde un picior pe sub masă, împingând spre mine un scaun. Fierul zgârie piatra.

— Ia loc! mai adaugă.

20. Având încrederea ei

Cel puţin este suficient de amabilă să nu-şi arate satisfacţia că ne-am întors. Apoi ia sticla şi toarnă câte un deget de scotch în fiecare pahar, oferindu-ni-le.

— L-am comandat înainte să pleci, spune ea. Am vorbit serios mai devreme*. Îmi pare rău.*

— E-n regulă, spun, fără bunăvoinţă. Goose? La urma urmelor, am putea să trecem direct la subiect.

— Bine, preia el discuţia. Nu prea ştiu cum să întreb ca să nu fiu nepoliticos…

M se întoarce spre el, zâmbind.

— Nu-ţi face griji! E greu să mă supere cineva. Ce-ai vrea să ştii?

Goose ia o înghiţitură de scotch, gândindu-se cum să se exprime. Se sprijină cu un cot de masă, cu bărbia în mână.

— Pentru început, aş vrea să aflu povestea originii tale.

— La fel aş face şi eu, zâmbeşte ea o clipă.

Goose se încruntă.

— Cât de mult ţi-a spus Noah? arată M din cap spre mine, continuând să vorbească totuşi cu Goose.

— Hm… se strâmbă el. Totul, cred? Cam greu de zis totuşi… la vremea aceea eram destul de beţi.

M zâmbeşte pieziş.

— Partea cu care am probleme în acest moment… începe Goose. Noah a spus că eşti

bunica Marei.

— E-adevărat.

— Ceea ce-nseamnă… câţi ani ai, mai exact?

— Sincer? ridică ea din umeri, a resemnare. Nu ştiu. Goose îmi face cu ochiul.

— Noah a spus… Te-ai născut în Anglia *victoriană?* Sunt tentat să-l corectez, dar M clatină din cap.

— Nu m-am născut deloc în Anglia. Cel puţin, nu cred! zice şi sprâncenele i se unesc, înainte ca pe buze să-i apară un zâmbet conspirativ. Ar fi o întorsătură de intrigă spectaculoasă, nu-i aşa? mi se adresează mie.

Am reuşit să nu mă las atras în discuţie până acum. Şi am intenţia să rămân aşa cât mai mult posibil.

M trage din ţigară, expirând fumul pe nas.

— Am fost găsită în India britanică, îi spune ea lui Goose. În timpul domniei reginei Victoria. Nu ştiu când m-am născut. Eu… eram tânără, presupun, când am fost luată, zice şi, pentru o clipă, o expresie visătoare îi trece pe faţă, după care se întoarce spre mine. De stră-stră-străbunicul tău.

Goose se uită cu ochii mari, rânjind surprins.

— Noah a văzut astăzi portretele lui, nu-i aşa?

M ridică din sprâncene.

— Le-ai văzut? Pe care?

Nu-i răspund, dar Goose îmi dă un ghiont cu piciorul.

— Pe care ce? o întreb.

— Care portrete? Am auzit că au expus mai multe.

Ceva din felul în care o spune îmi captează atenţia.

— *Ai auzit?* întreb. De ce nu te duci să le vezi tu însăţi?

— Le-am văzut o dată pe unele dintre cele mai vechi. Dar n-am mai fost la conac de destul timp.

— De ce nu? întreabă Goose.

— La vârsta mea, am învăţat să evit camerele de supraveghere, zice ea ironic.

— Totuşi, ai fost acolo azi…

— Afară, nu înăuntru. Şi în afara razei de acţiune a camerelor de supraveghere.

La răspunsul ăsta, mijesc ochii.

— De ce ţi-e frică? întreb. De ce te ascunzi?

— Nu mă ascund. Mă mișc. Toţi facem asta.

Fumul ţigării ei face rotocoale în aer.

— Am învăţat că, în acest fel, e mai uşor să evit întrebările. Am încercat să adun imaginile pentru care am fost destul de proastă să pozez cândva, demult, şi le-am obţinut pe majoritatea dintre ele. Dar unele au fost mai… inaccesibile decât altele. Cât despre conac, continuă ea, am considerat că este mai înţelept să evit să atrag atenţia asupra asemănării mele neobişnuite cu un portret din secolul al XIX-lea, expus într-una din săli.

— Stai puţin, serios? se apleacă Goose spre ea.

Ea aprobă dând din cap.

— Am pozat pentru un portret cu al doilea Simon şi Elliot Shaw, precum şi cu Sarah, soţia lui Simon, spune şi se uită în jos, spre masă. A angajat acelaşi pictor care lucrase cu Simon înainte… se opreşte, vocea ei se stinge, dar îşi revine repede.

Elliot a insistat să fie în el şi Dash, unul dintre câinii de vânătoare ai lordului Simon, adaugă ea ca răspuns la expresiile noastre confuze, în timp ce ne priveşte aproape cruciş. Dacă-mi amintesc bine, în tablou, Elliot îl ţine de zgardă. Nu stătea liniştit la pozat. Nu i-a plăcut niciodată prea mult de mine, explică ea, după care mi se adresează. Ce portrete ai văzut *tu?*

Ridic din umeri, stânjenit.

— Nu ştiu. Nu aveau denumiri sau ceva de genul ăsta.

— Cum arăta în tablouri? întreabă ea.

— În unul era aşezat, în celălalt stătea în picioare, răspund, vag.

Este o senzaţie cam ciudată să deţin eu răspunsurile la întrebările ei, spre deosebire de alte ocazii. Îmi dă un sentiment de putere.

M ştie. De aceea este îmbucurător când ea insistă:

— Ai remarcat ceva la ele? Ceva care iese în evidentă în vreun fel?

Aş putea să spun că nu. Să ridic din umeri. Să schimb vorba. Dar acum întrebările ei *m-au făcut curios,* având în vedere ce spusese curatorul, doamna Balfour.

Iau o înghiţitură din băutură. O las să aştepte.

— Curatorul a menţionat că a avut loc un incendiu, iar unele tablouri au fost restaurate, spun cercetându-i faţa în timp ce vorbesc. Cele pe care le-am văzut eu fuseseră făcute în acelaşi an, dar cu greu recunoşteai în ele acelaşi bărbat.

M inspiră încet.

— Au fost pictate înainte şi după.

Goose pare nedumerit.

— Înainte şi după ce?

M îmi zâmbeşte vag, cu speranţă.

— Asta am sperat că mă ajutaţi voi să aflu.

— Totuşi, ai spus că l-ai cunoscut, zice Goose, suspicios.

— L-am întâlnit, îl corectează M. O singură dată. Şi memoria mea... are lacune, închide ea ochii. Îmi amintesc că am fost în trăsură cu el. Simt catifeaua...

Ridică mâna la gât, de parcă ar fi simţit pandantivul care fusese odată acolo.

— Şi mirosul, continuă ea. Lemn de santal şi încă ceva; ca o bucată de carne, lăsată afară, la soare, zice şi clatină din cap, o singură dată. Nu mai există aproape nimic altceva, din vremea dinainte.

— Dar după? o întreabă Goose.

Despre „după”, ştiam câteva lucruri de la Mara. Din scrisorile pe care le scrisese Simon Shaw, din cele scrise de Sarah Shaw şi din jurnalul pe care l-a ţinut ea, chiar şi după moartea lui.

Dar aici, în faţa mea, este sursa.

— Simon m-a adus în port la Calcutta, deşi nu sunt sigură că ştiam numele, atunci. M-a lăsat cu un bărbat pe care l-am numit Unchiul. M-a dus să locuiesc cu familia lui şi am stat cu ei o perioadă. M-au hrănit. M-au instruit. Au avut grijă de mine, ca o familie. Erau buni, zice şi priveşte în jos. Au fost ucişi. Era un englez în port, la care Unchiul mă ducea din când în când. Îi punea întrebări Unchiului despre mine, în faţa mea – ce învăţam, cum mă dezvoltam, dacă m-am îmbolnăvit. Eram măsurată.

Inspectată. Unchiul era plătit de fiecare dată. După ce a fost omorât, la englez m-a dus Sora, adaugă, iar maxilarele i se încordează. După ce a fost ucisă şi *ea,* el a aranjat să fiu trimisă familiei tale din Londra.

Încetează să mai vorbească şi, abia după ce liniştea se prelungeşte mai mult de un minut, îmi dau seama că nu va mai relua decât dacă o îndemn.

— Asta nu prea ne aduce cu povestea la zi, spun.

Ţigara ei a ars până la capăt. O aruncă pe pământ şi o împinge cu vârful baschetului alb. Apoi ia o înghiţitură de scotch din paharul său, strâmbându-se, în timp ce-l priveşte.

— O să am nevoie de ceva mai slab, dacă vă aşteptaţi să acopăr toate cele trei secole, zice şi se apleacă spre dreapta, uitându-se la uşă, peste umărul lui Goose. Mă îndoiesc că aici servesc la masă, adaugă şi întâlneşte ochii lui Goose. Te-ar deranja teribil?

Confruntat cu perspectiva de a fi nepoliticos sau de a fi exclus, Goose, ca un englez corect, o alege pe cea din urmă.

— Ce-ai dori? întreabă el, cu o urmă vagă de reticenţă în voce.

— O halbă de bere ar fi minunată, spune ea zâmbind.

— Desigur, zice Goose.

Se ridică în picioare şi îmi ciufuleşte părul, apoi pleacă. Destul de dur.

Apoi, după ce el se îndepărtează, M mă întreabă:

— Ştiai ceva? Ceva din tot ce-am spus?

Nu mi-e foarte limpede ce vrea să spună sau ce urmăreşte. Răspund cu prudenţă:

— Câte un pic, pe ici şi colo.

— Totuşi, nu *ţi-ai amintit* nimic? Ceva, orice despre Simon…?

— De ce mi-aş aminti?

Îşi masează rădăcina nasului.

— Ţi-am spus că eşti conectat cu el.

— Şi cu mama sunt conectat, nu-i aşa? întreb tăios, înainte de a mai lua o înghiţitură. De ce mi-aş aminti de cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată în loc să-mi amintesc de cineva pe care *mi-aş dori* să-l fi cunoscut?

M se gândeşte la ce am zis.

— Există un motiv, pe care tocmai l-ai menţionat. Pe mama ta ai iubit-o. Dar o parte din tine este poate îngrijorată, în subconştient, de ceea ce ai putea afla dacă ai deschide uşa respectivă.

Mă văd din nou la Brooklyn, în apartament, ţinând în mâini jurnalul mamei mele:

Nu ştiu dacă mă pot convinge să-l iubesc.

Pare o crimă să te căsătoreşti nu din dragoste, ci pentru un scop anume, chiar dacă ştiu că nu va fi pentru totdeauna.

Este chiar mai rău? Să mă căsătoresc, să-i concep copilul, ştiind că într-o bună zi voi muri pentru asta?

Şi apoi, ca o otravă, vocea tatei se prelinge în mintea mea, batjocoritoare:

Mama ta a renunţat la propria sa viaţă pentru a te aduce pe lume şi tu continui să scuipi pe

amintirea ei.

Mai iau o înghiţitură din băutură.

— Ce legătură are Simon cu asta? întreb, scăpând momentan de uscăciunea din gât.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum au ajuns părinţii tăi împreună? întreabă ea.

N-am avut nevoie să mă întreb. Mi se spusese.

Imaginea mentală a rămăşiţelor luminate de soare din apartamentul meu şi încă una nouă se împăienjenesc una cu cealaltă. Cuferele stivuite, pline cu istoria familiei mele, sunt înlocuite de părţile componente ale unui manechin, pe măsură ce fabrica abandonată se umple în jurul meu, beton gri şi sticlă murdară de funingine:

Omul pe care îl numiţi Lukumi, pe care eu l-am cunoscut sub numele de Lenaurd, a manipulat-o pe mama ta, a recrutat-o, apoi ne-a prezentat unul altuia, ca să ne putem reproduce. Ai fost planificat, Noah. Proiectat. Să fii eroul. Să ucizi balaurul. În schimb, te-ai îndrăgostit de el.

Aproape că simt dulceaţa obrazului Marei, în timp ce se odihnea la mine în poală, pe podeaua tare de ciment, gata să moară după ce tatăl meu a forţat-o să aleagă între viaţa ei şi a fratelui ei. Pregătită să o ucid.

Şi apoi aud vocea Marei:

Ticălosul este eroul propriei sale poveşti. Nimeni nu crede că el însuşi este o persoană rea. Fiecare are motive să facă ceea ce face.

21. V-am blestemat?

Mara, cu vocea ei, cu bătăile inimii, cu respiraţia, cu tot ce înseamnă ea... toate astea mă dor pentru că-mi lipsesc.

— Există un motiv anume pentru care profesorul ţi-a ales *părinţii.*

Cuvintele mamei mele care îmi inundă mintea în continuare:

Am vorbit cu Mara despre asta. Spune că a visat moartea mea „într-o mie de moduri, în peste o mie de nopţi" şi că nu există nicio situaţie în care să am copilul şi să trăiesc.

Ea zice că aş putea regreta alegerea, odată ce voi avea acel copil în braţe.

După cum spune profesorul, fiecare dar are preţul său.

M se uită în jos la picioarele ei.

— L-am ajutat. Îmi pare rău.

— Sunt sigur că ai multe regrete, spun cu amărăciune, deducând, desigur.

— Da, răspunde ea cu seriozitate. Ţi s-a spus despre arhetipuri, nu-i aşa? Profesorul mi-a zis şi asta, adaugă ea, cu resentimente abia ascunse. M-a convins că lumea are nevoie de tine, de un Erou.

Gândurile mele sunt paralele cu realitatea şi ridic privirea tresărind, întrebându-mă dacă le aude şi ea.

— Care este Darul tău? întreb cu grijă. Boala ta?

Pare derutată, pentru o clipă, de schimbarea subiectului.

— Credeam că ştii.

— Aminteşte-mi, spun, neutru.

Expresia lui M se schimbă. Devine mai aspră.

— Mi-a spus că sunt Umbra.

— Şi ce înseamnă asta?

— Din experienţa ta, ce a însemnat pentru Mara?

Îmi simt spatele încordat.

— Tu nu eşti Mara.

Dă din cap, aprobându-mă.

— Exact! El mi-a spus ce sunt şi mi-a spus ce va deveni ea, dacă eu nu voi muri.

Se uită la propriul pahar şi apoi, cu o mişcare rapidă, bea ce-a mai rămas în el.

— Aproape tot ce ştiu mi-a spus profesorul. Mi-a zis ce voia el să cred. Ce servea scopurilor lui, să cred eu. Am petrecut prea mulţi ani crezându-l. Crezând în el. Neştiind nimic mai mult.

— De ce contează asta *acum,* dintr-odată? întreb, încă indecis. Şi ce legătură are Simon cu asta?

Vocea tatei, amintirea a ceea ce a spus el, încă îmi umple mintea, ca un film toxic. Îmi termin băutura şi torn în pahar încă o dată. Îmi dau seama că aş vrea şi o ţigară. Mara ura fumatul, aşa că am încetat să mai cumpăr ţigări, nu că aş mai fi simţit nevoia de nicotină de atunci până acum. Cu toate astea, în clipa de faţă, cu siguranţă simt nevoia.

M îşi cântăreşte cuvintele înainte de a vorbi.

— Am vorbit serios atunci când mi-am cerut scuze. Am făcut presupuneri, pentru că-ţi cunoşteam părinţii, familia şi ştiam şi despre tine, prin intermediul altora. N-ar fi trebuit... *nu te*

cunosc şi nu-mi cunosc nepoata…

Vocea ei se stinge şi se instalează tăcerea. Ridic din sprânceană.

— Aici apare un „dar”, pândeşte o contradicţie, nu-i aşa?

— Dacă spui că Mara nu are nevoie să fie salvată, că nu are nevoie de ajutor, atunci te cred, zice ea şi respiră adânc. Dar *eu* am nevoie de ajutor.

Cuvintele par spuse cu mare efort; umerii i se gârbovesc şi pare mai mică.

— Am nevoie de ajutor, repetă şi se uită în jos, la masă, luând cu degetele vopseaua jupuită. Ai avut dreptate în ce mă priveşte. Am multe regrete. Am făcut lucruri pe care… Am făcut tot felul de lucruri, încheie ea, cu voce joasă.

Balamalele scârţâie în spatele nostru şi uşa grădinii se deschide, dezvăluind un Goose care ţine în mâini trei halbe aburite.

— Am îmbătrânit aşteptându-l pe barman, zice el, părând uşor enervat. Am sfârşit prin a intra eu însumi după bar. Aşa că m-am gândit să aduc bere pentru noi toţi. Aveţi de unde-alege.

Pune halbele jos, cu grijă, pe masa nesigură. Apoi, uitându-se de la unul la altul, întreabă:

— Ce-am pierdut?

M îi zâmbeşte scurt.

— Păi, eram pe punctul de a relua de unde am rămas.

— Bun, spune Goose cu vioiciune.

M ia o mică înghiţitură dintr-o halbă.

— Nu la mult timp după ce am fost adusă la Londra, să locuiesc cu familia ta, m-am căsătorit. El

s-a opus! zice, după care îi explică lui Goose: Profesorul.

— Ah, da, am auzit de el, spune Goose, dând din cap.

— Pe-atunci era tutorele meu, mi se adresează mie M. Străbunica ta, Sarah, spusese că Simon a aranjat asta, înainte să moară.

M are maxilarul crispat.

— Profesorul s-a opus căsătoriei. Dar Charles era dulce. Blând. Şi pielea mea nu îl deranja.

Goose, nedumerit, întreabă:

— De ce l-ar fi deranjat?

— Nu o mai întrerupe, zic eu.

Cred că ştiu încotro se îndreaptă povestea ei şi vreau să ajungă acolo. S-o aud pe ea spunând-o.

M îşi duce mâna la obraz.

— Pielea mea nu avea o culoare pe care, la vremea respectivă, ai fi văzut-o la balurile din înalta societate. Deşi unii mă găseau *exotică,* spune ea, cu o oarecare rezervă. Dar n-aveam părinţi, niciun nume de familie al meu, nici bogăţie… totuşi, lui Charles nu-i păsa, zâmbeşte ea în colţul buzelor, dar zâmbetul îi dispare imediat. După ce ne-am logodit, profesorul a încetat să mai vină la noi acasă. L-am văzut, şase luni mai târziu, în noaptea nunţii noastre, când, după ce m-am trezit, mi-am găsit soţul mort.

Îşi duce mâna la gât, pipăindu-şi clavicula.

— Era afară, stătea acolo, în întuneric, uitându-se în sus la mine, care eram în halat. Mi-a făcut semn să ies şi am plecat împreună. Am crezut… Nu ştiu ce-am crezut. Că o să mă ajute, presupun. Dar mi-a spus că trebuie să părăsim totul… noua mea

casă şi Londra, totul.

Apoi, printre dinţii încleştaţi, M spune:

— Ştia că soţul meu a murit fără ca eu să-i fi spus asta şi a zis… nu voi uita niciodată ce-a zis! spune ea şi închide ochii. „Viaţa pe care ai trăit-o nu-ţi mai este hărăzită. Tot ce-ai avut cândva o să dispară. O să fii evitată, alungată”.

Şi apoi M îmi întâlneşte ochii.

— Mi-era frică să părăsesc Londra. Să părăsesc familia ta. „Ei nu sunt familia ta”, a fost răspunsul lui. Dar nu mi-a spus niciodată cine este cu adevărat familia mea.

Înghite greu şi spune cu glas scăzut, în timp ce îşi aminteşte cuvintele profesorului:

— „Soţul tău a murit pentru că tu l-ai ucis”, aşa mi-a spus el. „Nu eşti ceea ce credea Simon Shaw că eşti”. L-am întrebat *ce credea* Simon că sunt, în cazul ăsta. „Un leac”, a zis el. Şi când l-am întrebat ce sunt, dacă nu sunt un leac, mi-a răspuns: „O boală”.

— Dumnezeule! a exclamat Goose, aproape fără suflare.

Un zâmbet scurt, minuscul, de îndoială, flutură pe buzele ei.

L-am întrebat de ce spune asta, *cum* putea să spună aşa ceva, şi mi-a zis că *„a văzut”* asta. În viitorul meu. Apoi mi-a cerut să fiu ascultătoare. Eram speriată, dar şi furioasă. El dispăruse de-atâta timp… mă lăsase, fără un cuvânt. S-a răstit la mine, zicând că nu sunt singura lui studentă, că tocmai ajuta pe altcineva la Cambridge, dar că a venit „cât de repede a putut”.

Ea priveşte în gol, amintindu-şi.

— Apoi mi-a ordonat: „Nu lua nimic din casa asta! Nimic din viaţa asta! Vom începe educaţia ta reală, în zori”.

Atenţia lui M se îndreaptă spre noi. Se uită la mine, dar nu în ochii mei. Privirea ei este îndreptată spre gâtul meu.

— În noaptea aceea mi-a dăruit pandantivul.

22. Tragedia antică

— Pe-atunci nu ştiam nimic despre Afecţiuni. Deşi el le numea Daruri, la acea vreme, îi spune ea lui Goose. Lecţiile noastre împreună erau despre ştiinţă, istorie şi matematică – el m-a învăţat tot ce ştiu despre lume. Şi apoi mi-a arătat o lume nouă şi mi-a spus care este locul meu în ea, adaugă cu răceală. Suntem ceea ce credem că suntem şi *el* mi-a spus ce să cred, ce sunt. A fost mentorul meu, tatăl meu şi, mai târziu, iubitul meu. E de la sine înţeles că am avut încredere în el. Deci, când mi-a atribuit un rol, l-am interpretat. Până când am îndrăznit să-mi imaginez că aş putea juca un rol diferit.

Cuvintele ei par familiare, ca nişte ecouri ale propriilor mele gânduri.

Mara a crezut ce i-a spus profesorul, după ce a primit scrisoarea lui. Ce i-a spus tatăl meu, după ce ne-a torturat, încercând să distrugă ceea ce eram.

Nu am dreptul să te doresc, mi-a spus ea.

Ai tot dreptul, am insistat. *E alegerea ta. A noastră. Nu trebuie să fim ceea ce vor ei. Putem trăi vieţile pe care ni le dorim.*

Şi apoi am scos pandantivul pe care îl purtam de când îl găsisem printre lucrurile mamei mele. Până în acea zi nu ştiusem ce înseamnă, ce-ar însemna să-l port eu. Odată ce-am aflat, l-am scos în faţa ei. I l-am oferit Marei în palma deschisă. I-am oferit *ei* alegerea mea.

Şi n-am regretat, nici măcar o dată, până când ea mi-a răpit posibilitatea de a alege.

— Am fost dusă, în copilărie, într-o ţară străină, fără să cunosc pe nimeni acolo în afară de familia ta şi de profesor, continuă M. Apoi soţul meu a murit în patul nostru şi profesorul a apărut la miezul nopţii, susţinând că l-am ucis eu şi că voi avea de suferit pentru asta, dacă nu merg cu el, spune şi nările îi freamătă. Când ne-am întâlnit, v-am rugat să mă ajutaţi de dragul Marei; am presupus că a fost manipulată, aşa cum am fost şi eu. Dar ea a avut ceva ce eu n-am avut niciodată. Ea te-a avut pe tine.

M mă priveşte cercetător.

— Ai spus că este acolo unde este acum, pentru că aşa a ales ea. Şi acum te cred. Şi te respect pentru că-i respecţi alegerea. Dar eu n-am avut niciodată posibilitatea de a alege. Profesorul nu mi-ar fi permis niciodată aşa ceva.

Evocarea primei noastre întâlniri mă face să mă gândesc la altceva.

— Ai zis că familia mea îţi este datoare, spun, domol.

Ea încuviinţează, dând din cap.

— Profesorul a spus că m-a întâlnit în India, când eram mai tânără, nu la Londra, aşa cum am crezut iniţial. El a zis că a fost plătit de către Simon Shaw pentru „a debloca secretul nemuririi”.

Mă încrunt.

— Cum? Cum ar fi ştiut Simon ceva despre tine, când se afla atât de departe de India? Cum l-a găsit pe profesor? o întreb.

Zâmbeşte uşor, cu înţelepciune.

— Asta sper că veţi afla voi.

— Dar în ce fel? întreabă Goose, clar

nedumerit. Cum, mai exact, ar trebui să descopere Noah ceea ce tu n-ai putut?

M se uită la mine, apoi la Goose.

— Memorie genetică, zic, resemnat.

— Suntem conectaţi cu toţi cei care împărtăşesc Darurile noastre, îi spune M lui Goose, repetând cuvintele ei de la prima noastră întâlnire.

— Noi toţi? întreabă Goose.

Ea ezită o fracţiune de secundă înainte de a încuviinţa.

Expresia lui Goose este deschisă, curioasă.

— Cum obţinem aşa ceva? întreabă el. Chestia cu memoria?

Ea zâmbeşte cu prudenţă.

— Începi prin a avea o minte deschisă.

Goose stă puţin mai drept.

— Am mintea deschisă. Aşa ne recuperăm abilităţile?

M îşi arcuieşte sprâncenele.

— Toţi cei care ne-am pierdut superputerile am fost pe pod, zice Goose.

— Aşa am auzit, spune ea.

Cum, totuşi? De la cine să fi auzit?

— De la cine?

— Este o lume întreagă în jurul nostru. Din ce în ce mai mulţi înzestraţi în fiecare zi.

— Da, mai exact, de ce se întâmplă asta? întreabă Goose, chiar când eu spun:

— Ăsta nu e un răspuns.

— Parţial, este vina tatălui tău.

Vocea lui Kells pătrunde în conştiinţa mea, cuvintele pe care le-a rostit în timpul acelor halucinaţii – sau amintiri.

David Shaw m-a recrutat. Mi-a sponsorizat cercetările doctorale. Tatăl tău ştie ce eşti. Ştie ce este Mara. *Compania sa desfăşoară cercetări care, probabil, au generat o mulţime de Purtători în întreaga lume.*

— Kells nu a fost singurul doctor care a lucrat pentru tatăl meu.

— Nu propriu-zis, nu... Nu sunt convinsă că Abilităţile tale au dispărut cu adevărat, îi spune ea lui Goose. Dar cred că este posibil să ţi se fi blocat accesul la ele.

— În ce fel? întreb eu.

— Cum? spune Goose, în acelaşi timp.

Ea ridică din umeri.

— Nu pot spune că ştiu cu certitudine. Poate că aţi făcut-o voi înşivă – Darurile noastre sunt deblocate de conştiinţă. Voinţă şi intenţie, zice ea. Deci, indiferent dacă Abilităţile voastre vă interesează sau nu, îi spune ea lui Goose, sau dacă decideţi să mă ajutaţi să câştig libertatea care mi-a fost refuzată, îmi spune mie. Cel mai bine ar fi să începeţi prin a ieşi din propriul vostru mod de a fi, zice şi îşi mai toarnă încet un pahar de scotch. Înfruntaţi lucrurile de care v-aţi ascuns.

— Nu mă *ascund,* zic eu, cu bărbia ridicată. *Evit.*

Primesc drept răspuns o privire nimicitoare.

— Te-ai năpustit în trafic pentru a mă evita pe mine, spune M. Nu voi pretinde că te cunosc, dar, din puţinul pe care l-am văzut, pot zice că *fugi de* durere, nu spre ea, aşa cum crezi că faci.

Ridic pumnul zdrobit, ca dovadă a contrariului.

— Unii ar putea spune că o mână zdrelită este

preferabilă unei inimi frânte.

Mă priveşte plină de compasiune, dar fără milă.

— Ai trecut prin iad, continuă ea. Marea noastră majoritate a făcut-o, dar tu l-ai avut pe *David* drept tată.

Se încordează când îi rosteşte numele.

— Şi ai pierdut-o pe Naomi foarte tânără, adaugă. Tu şi Mara sunteţi împletiţi într-o reţea de planuri care aparţin profesorului. Nu m-ar surprinde deloc dacă ai bloca amintirile care te pot răni, spune ea. Cheia este undeva în mintea ta! rosteşte şi împinge paharul – paharul ei – spre mine. Totuşi, ca să o găseşti, trebuie să vrei.

— Cum? întreabă Goose.

Îi arunc o privire lui Goose.

— Aşa cum am spus de la început, aş începe prin a merge acasă, zice M. Şi când spun acasă, mă refer la conac, zice şi se întinde după geantă. De aici începe povestea familiei tale, precizează ea şi se ridică în picioare, punându-şi geanta pe umăr. Şi apoi te-ai putea gândi să vizitezi Cambridge! Şi acolo este o parte din istoria familiei tale.

— Bine, spun, în cele din urmă.

Deşi n-aş vrea, acum sunt suficient de curios. Şi dacă zic nu, probabil că toată istoria asta nu va înceta niciodată să mă bântuie.

— Cu o singură condiţie totuşi! spun.

— Da?

— N-o amesteca pe Kate în toată povestea asta, îi cer eu, amintindu-mi ce a zis sora mea, gândindu-mă la ea şi la M împreună, aşa cum le-am văzut astăzi. Deloc! Nu o mai contacta

niciodată!

M nu ezită înainte de a răspunde.

— S-a făcut!

Apoi scoate un plic din geantă. Îl împinge peste masă.

— Nu trebuie să *mă plăteşti,* spun eu, oarecum îngrozit.

— Nu sunt bani.

— Să îndrăznesc să întreb?

I se ridică un colţ al gurii.

— Odată, când m-am trezit… blocată, m-a ajutat să-mi deschid mintea. Poate că nu mai este la modă acum. Dar era destul de popular în anii ’70, zice şi ridică din nou din umeri. Luând totul în considerare, nu a fost un deceniu rău.

Doar nu vrea să spună…

— Rămâi la conac diseară, spune ea. Provoacă disconfort, pe ici, pe colo. Vezi dacă „muşcă ceva”.

Se întoarce să plece.

— Şi tu unde vei fi? o întreabă Goose.

Ea se uită peste umăr.

— În aşteptare, zice şi se îndepărtează.

Goose ridică plicul. Mi-l înmânează.

— Ce părere ai…?

Ridic din umeri, apoi îmi strecor degetul sub clapa plicului, aşteptându-mă cumva la o scrisoare sau poate la o hartă…

— Ce este?

Scot foile mici de hârtie sugativă, suficient de aproape încât să le poată vedea şi Goose. Fiecare filă – este LSD, oare? – este ştampilată cu litera M.

— Oh, la naiba!

23. Din ce în ce mai evident

Sora mea a fost aceea care ne-a primit din nou înăuntru.

Ne târam înapoi către conac tocmai în momentul în care Kate ieşea pe lângă şirul de tisă care ducea spre casă.

— Kate! o strig.

Trece pe lângă noi, uşor, şi lasă maşina să meargă foarte încet. Îi bat în geam.

— Slavă Domnului! Am nevoie de ajutorul tău.

Sora mea mijeşte ochii ei albaştri.

— Am fost de rahat, zic eu, aproape disperat. Îmi pare rău. Ştiu că nu pot rezolva problema, dar îmi doresc să fie altfel lucrurile.

— Ce vrei?

— Trebuie să intru, zic eu, arătând din cap spre casă.

— Este casa ta.

— Nu mă crede nimeni. Mi-am pierdut buletinul. Ar fi trebuit să rezolv totul cu doamna Balfour, dar am avut alte mizerii în minte.

— Eşti jalnic, spune ea.

— Sunt, într-adevăr.

— Cum ai intrat dimineaţă?

— Cu turiştii. A trebuit să plătesc.

Asta o face să zâmbească.

— În regulă. Vino!

Îi fac cu mâna lui Goose.

Kate îşi ridică pe cap ochelarii de soare, merge până la poartă şi îi zâmbeşte paznicului.

— Roger, el este fratele meu, Noah. Şi-a

pierdut actele de identitate, ca un idiot.

— Bună, spun. Mă bucur să te cunosc.

— Poţi informa restul personalului de securitate că este aici? întreabă Kate.

— Bineînţeles, domnişoară.

— Mulţumesc, zic eu, în timp ce Kate ridică fereastra şi se îndreaptă spre garaj. Nu e nevoie să te întorci…

— Ba da, de fapt. Va trebui să ţi-i prezint pe doamna McAdams şi pe Victor…

— Albert nu mai este aici?

În trecut, valetul familiei se dovedise indispensabil, la Miami, când lucrurile au început… să se complice…

— E în concediu, spune Kate, trăgând în garaj.

— Păcat!

Kate trece pe porţi cu o stăpânire de sine pe care o invidiez. Pare că aparţine acestui loc. Şi chiar aparţine.

După ce am făcut turul, îmi cere:

— Întinde mâna!

Ridic din sprâncene, dar mă supun. Îmi lasă o cheie în palma deschisă.

— Este de la reşedinţă. Personalul pleacă astăzi, la 7.

— Mulţumesc, spun, sincer.

Ea nu dă semne că a observat acest lucru.

— Rămas-bun, din nou, Goose.

— Unde te duci? o întreb.

Chiar fără să mă gândesc la promisiunea lui M, nu pot să nu mă întreb.

— La Bath, zice ea. Să mă întâlnesc cu bunica şi bunicul.

— Asta e la câteva ore distanță.

— Rămân în weekend. Ea vrea să mă întorc la Cheltenham şi au dorit să petreacă puţin timp cu mine înainte să mă instalez pentru cursuri.

— Dar eu abia am ajuns aici.

În ciuda schimburilor noastre de replici anterioare, la colţul gurii i se insinuează începutul unui zâmbet.

— Te descurci tu. Totuşi, să ai grijă la fantome.

Spre surprinderea mea, mă sărută pe amândoi obrajii, înainte de a-şi lua rămas-bun.

— Ei bine, spune Goose. Sunt sigur că e în regulă…

— Care parte? întreb.

— Kate?

Goose mă priveşte.

— Doar nu vrei să zici… nu crezi în fantome, nu? spun.

— Ba da, în mod absolut.

Mă sprijin pe călcâie.

— Cum de n-am ştiut asta despre tine? spun.

— Poate din cauza obsesiei tale neobosite legate de propria persoană?

— Poate că da, zic. Deci! spun şi pipăi buzunarul în care se află plicul. Care-i planul?

Mijeşte ochii spre apusul soarelui care se vede prin dantelăriile ferestrelor.

— Ei bine, este prea devreme pentru LSD.

— Sunt sigur că asta nu este o problemă. Deşi poate *ar trebui* să aşteptăm până când pleacă turiştii.

— Deci, nu ajungem să jucăm crichet în grădini?

Ridic un deget.

— O singură dată.

— Un moment *memorabil,* spune el. Ce crezi că fac Patrick şi Neirin chiar acum?

— Nu ştiu, zic şi îmi trec mâna prin păr. Odată ce te-ai înfundat în toate astea, restul lumii are tendinţa să se cam prăbuşească în derizoriu.

— E destul de mult de procesat, nu-i aşa?

— Care parte? Că bunica în vârstă de 150 de ani a fostei mele iubite ne încurajează să folosim halucinogene sau...?

— Acea parte, da. Şi partea de dinainte, despre faptul că noi suntem o specie diferită.

— Puţin exagerat.

— Oare?

— E bine de întrebat, spun şi privesc în sus şi în jur. Unde ar trebui sa mergem?

— La bucătărie, zice Goose. Întotdeauna.

Când reuşim să dăm de bucătărie, o luăm prin surprindere pe menajeră.

— Doamne, m-aţi speriat de moarte!

— Îmi pare foarte rău, spun. Doamna McAdams, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Oh, Noah, te rog, insist!

Ea zâmbeşte.

— Eram pe punctul de a închide – bucătarul a plecat deja pentru weekend, dar sunt sigură că putem să încropim câte ceva pentru voi.

— Oh, nu e nevoie, o să ne descurcăm, spun.

— Suntem foarte descurcăreţi, adaugă Goose.

Ea pare să se îndoiască.

— Mă tem că n-am ştiut că trebuie să vă

aşteptăm, aşa că nu este nimic pregătit.

— Nu vă faceţi griji, ne vom simţi bine.

— Mie *îmi place* să gătesc, zice Goose.

— Într-adevăr? zice doamna McAdams şi nu pare convinsă, dar spune: Minunat! Ei bine, atunci, adaugă ea, cu mâinile în şolduri, vă las să vă ocupaţi! Alegeţi orice cameră de dormit care vă place. Dimineaţă o să vină cineva să strângă.

— Da, doamnă.

— S-aveţi o seară plăcută, băieţi!

— O, aşa intenţionăm, spun şi zâmbesc fermecător.

— Doamna McAdams, strigă Goose după ea. Scuzaţi-mă, vreau să vă pun o întrebare.

— Da, dragă?

— Pe drum am auzit ceva despre fantome?

— Ah, asta căutaţi?

— Nu, zice el, în timp ce eu spun „Da”, pentru a-l enerva.

Ochii ei albaştri se măresc, buclucaşi.

— Tu pe care speri să o vezi? Doamna Cenuşie, poate? Sau poate băiatul?

— Niciuna, spune Goose, în timp ce eu răspund: „Pe amândouă”.

— Ei bine, eu nu le-am văzut niciodată, dar se presupune că acesta este un loc bun pentru asta, dacă te pasionează asemenea lucruri.

Scutură puţin din cap, săltându-şi buclele scurte şi roşcate.

— Există o carte în magazinul de cadouri, publicată de Trust. Prezintă toate marile case bântuite din Marea Britanie. După cum veţi putea observa, este un articol acolo şi despre această

clădire, ne spune ea. Magazinul se va închide acum, dar cred că s-ar putea să existe un exemplar şi în biblioteca lordului.

— Mulţumim, spunem la unison.

Odată ce pleacă menajera, Goose deschide frigiderul.

— Hmm, face el dezaprobator. Trebuie să iau cartea aia înainte să se întunece.

— De ce?

— Vreau să ştiu ce camere să evit.

— Chiar eşti ţăcănit.

— Oală, ceainic…

Până ne terminăm cina improvizată (ceai şi sendvişuri), se face întuneric şi o scurtă căutare prin biroul bunicului meu nu conduce la descoperirea vreunei broşuri despre manifestări paranormale, aşa că Goose decide că ar trebui să spargem magazinul de cadouri.

— E încuiat, aşa a spus menajera.

— Nimic nu e încuiat cu adevărat.

Din cealaltă viaţă a mea se declanşează din nou o amintire; Jamie a intrat în biroul doctoriţei Kells, spunând ceva asemănător:

— Tu şi Jamie chiar v-aţi înţelege perfect unul cu celălalt.

Urmează o clipă de tăcere în conversaţie şi Goose îşi muşcă buza de jos.

— Aşa crezi?

Sincer, de fapt doar îl încercam, dar acum… îi caut privirea.

— Chiar îţi place de el, nu-i aşa?

— Ţie, nu?

— De fapt, îl găsesc destul de nesuferit.

— Nu-i adevărat, zice Goose. Aceasta este doar dinamica ta.

— Bine spus.

Goose se scarpină după ureche şi întreabă:

— Deci, a vorbit vreodată despre mine? Despre întoarcerea la New York sau orice altceva?

Zâmbesc, plin de importanţă.

— De fapt, a făcut-o.

— De ce mă torturezi aşa?

— A spus că te place. Îi placi, îi *place* de tine, îl iau eu în râs.

— Doamne! oftează el, cu mâinile în părul blond.

— Ce?

Ridică privirea, printre braţe.

— Crezi că-l voi mai vedea vreodată?

Din motive evidente, subiectul ăsta mă prinde.

— Da, spun. Sunt sigur că o să-l revezi.

Goose simte schimbarea de ton a conversaţiei.

— Este cel mai bun prieten al Marei, nu?

Încuviinţez încet din cap, mutându-mi privirea de la Goose la… ceva, la orice altceva.

— Crezi că sunt împreună? întreabă el.

Mă prefac interesat de imprimeul draperiilor din dreptul unuia dintre birouri.

— Adică, vrei să spui, chiar acum?

— Da.

Mi-am permis să mă gândesc la asta, dar numai pentru o clipă.

— Aşa sper.

Simţindu-mi melancolia, Goose mă ia de braț.

— Vino, prietene! Hai să mergem!

Magazinul de cadouri se află în capătul opus al

conacului. Majoritatea luminilor sunt aprinse, dar focul s-a stins în sala mare şi, presupun, peste tot în celelalte încăperi unde ţin focurile aprinse în timpul zilei, pentru turişti. Raţional, ştiu următoarele:

1. Fantomele nu există.
2. Paznicii sunt în incintă toată noaptea.
3. Fantomele nu există.

Cu toate acestea, cu cât mergem mai departe prin conac, cu atât devenim mai tăcuţi, iar paşii noştri par să devină mai grei, cu fiecare centimetru parcurs.

— Îţi poţi imagina că locuieşti aici? întreabă Goose, iar eu spun imediat că nu.

— Totuşi, am crezut că o să mă simt mai acasă în locul ăsta, zic după o clipă, pentru a umple tăcerea.

— Ce, nu la conac, cu siguranţă?

— Nu. În Anglia.

— Tu? întreabă el. Nu te simţi deloc acasă?

Clatin din cap.

— Nu, spun liniştit. Departe de mine chestia asta. Nu cred că pot avea sentimentul întoarcerii acasă. Senzaţia pe care am avut-o la Brooklyn, că aş aparţine acelui loc, pentru prima dată în viaţa mea? Aceea nu era din cauză că eram la New York, era din cauza Marei. Nu-mi amintesc să mă fi simţit acasă înainte de ea sau de la ea încoace.

Şi nu-mi pot imagina să mă simt vreodată acasă aici. Nu-mi pot imagina pe nimeni care să se simtă aşa în acest loc, vreodată; este mai mult un

muzeu.

Unul care provoacă disconfort, sincer. Trecem din nou pe lângă toate portretele, busturile şi altele asemenea, toate ale unor presupuse rude ale mele, şi mă întreb cum trebuie să fi fost să creşti aici. Să fii copilul unui lord şi al unei lady? Fugind pe aceste coridoare – chiar! oare era permis să alergi pe-aici? Cum se distrau? Prieteni imaginari?

Şi Simon… a crescut aici? Conacul a fost în familia noastră suficient de mult timp, încât trebuie să fi copilărit şi el tot în locul ăsta. Care era camera lui?

Acestea sunt gândurile care ne dau târcoale şi plutesc în aer în timp ce rătăcim prin sălile în care accesul nu este permis. Îmi dau mâncărimi.

— Goose, zic, oprindu-mă brusc. Hai s-o facem, şi gata!

— Să facem ce? întreabă, apoi mijeşte ochii, aţintiţi spre buzunarul meu. *Aici?*

Suntem în partea de vest a conacului, într-un coridor îngust, la primul etaj, unde sunt atârnate tapiserii cu miros slab de substanţe chimice şi de vechi.

— De ce nu?

— De ce să nu tragi pe nas LSD-ul dat de cineva pe care abia îl cunoşti, într-o casă probabil bântuită? Ai dreptate, ce prostie din partea mea, spune el, cu o voce plată.

— Tu ai fost cel care ai încurajat ideea.

— Nu prea, zice el. Cred că am spus: „S-o ascultăm.

Acordă-i o oră. O după-amiază”.

— Deci, spui că te-ai înşelat. Regreţi.

— Deloc, insistă el, ridicând un deget. De fapt, a fost aproape fascinant. Iar eu sunt cu totul de partea ta... dacă vrei să-ţi deschizi mintea sau orice altceva.

Se uită în jur.

— Doar că, poate, nu chiar aici? adaugă apoi.

Scot plicul din buzunar.

— Mai bine o rezolvăm şi scăpăm de-o grijă.

— Prietene, ne cunoaştem din primul an de şcoală. N-ai luat niciodată, cu adevărat, LSD, până acum. Oricum, nu contează. Crede-mă, e mai bine ca, mai întâi, să ne aşezăm undeva confortabil. Comod.

— Nu cred că va fi distractiv pentru niciunul dintre noi, spun. Indiferent unde ne-am afla.

Goose ridică mâinile, clătinând din cap.

— Pentru mine, nu, amice.

— Nu participi?

— Eşti nebun?

— De ce?

— Chiar dacă LSD-ul acesta ar fi unul *obişnuit* şi nu un rahat toxic extrem de puternic, făcut special pentru a te scoate din toate minţile, tot n-aş face-o aici.

— Din cauza Doamnei Cenuşii?

— Continuă să râzi de mine! Să vezi cum ai să te simţi după călătoria ta plină de coşmaruri. În plus, spune el, ai nevoie de un Virgiliu. Cineva care să te ghideze în căutările tale.

Deschid plicul.

— Sau, cel puţin, de cineva care să se asigure că nu mă pierd şi nu mă înec în fântâni.

— Sau că nu joci crichet în pielea goală.

— Exact! spun şi iau o doză, ţinând-o pe vârful degetului. *Cenaturi te salutant,* zic, plin de vitalitate şi încredere, ridicând mâna.

Goose mă prinde de încheietură.

— Prietene, eşti sigur? Ai încredere în ea?

Nu am. Dar acum îmi pasă mai puţin de asta decât îmi păsa altădată.

Mă uit la M-ul minuscul.

— Nu, spun cu voce tare şi îmi pun doza pe limbă.

24. Apele să fie tulburi

Goose mă urmăreşte cu atenţie.

— Sunt puţin alarmat.

— Doar puţin?

— Ei bine, dacă intri în stop cardiac sau aşa ceva, există paznici pe-aici, pe undeva. Ce gust are? Amar?

Clatin din cap.

— Dulce, de fapt.

— Ciudat! Probabil că, cel puţin, nu este amestecat cu nimic prea îngrozitor.

— Nu e ca şi cum ar fi venit de la un dealer de pe stradă, îi spun, în timp ce păşesc înainte. Dacă ar vrea să mă otrăvească, aş fi mort, sunt sigur. Deşi, atunci, toate amintirile, atât de preţioase pentru ea, ar muri astfel odată cu mine. Oricum, când ai devenit tu aşa expert?

— Hmmm… în timp ce erai în căutarea aventurii în Lumea Nouă, spune Goose, mergând drept şi cu nasul pe sus. A fost nesuferit de plictisitor pentru aceia dintre noi care am rămas acasă. Haide, ar trebui să te aşezăm undeva confortabil.

Ridic privirea. Tavanul fusese împodobit cu modele geometrice cu reliefuri ale heraldicii familiei şi medalioane decorative în fiecare dintre ele.

— Şi unde ar putea fi asta?

— Probabil, înapoi în clădirea de reşedinţă, spune el. Mai puţin…

— Apăsător?

— Aşa, confirmă, cu faţa spre scară, apoi întorcându-se spre mine. Atunci… mergem înapoi?

Îmi *simt* capul cam tulbure.

— La ce etaj suntem?

— Încă la cel principal, prietene.

— Hmm, fac eu, evaluând scările din spatele lui. În sus sau în jos?

— Nici una, nici alta, spune el, cu severitate.

Nu ştiu unde era camera lordului Simon, dar cele mai interesante poveşti tind să aibă loc…

— Sub scări.

Trec de Goose şi încep să cobor.

— Ce idee groaznică!

Pereţii şi tavanul sunt din piatră veche, lustruite şi netede. Diferite chipuri sunt sculptate în relief, într-un rând de nişe de pe peretele opus.

— Cine crezi că au fost ăştia? întreb eu, alene.

— Sunt sigur că există un ghid în magazinul de cadouri.

Am putea să ne repezim iar până sus…

— Nu. E bine aici, spun.

— Hmm…

— Nu fi atât de drastic!

— N-am spus nimic.

— Dar ai gândit, zic, mergând înainte.

Unele uşi sunt deschise spre interiorul camerelor – văd câteva birouri mobilate modern şi o reţea îngustă de fire pe lângă peretele uneia dintre ele, ducând la un clopot.

— Este ca şi cum ai fi închis într-un muzeu după orele de vizitare, observă Goose.

— Chiar *suntem* închişi într-un muzeu după

orele de vizitare.

Goose îşi freacă braţele.

— E frig aici.

— Pămpălăule, spun eu, înaintând. Uite, acolo e o scară. Să vedem unde duce, nu?

O scară mică, îngustă, care împarte în două coridorul.

— Clar!

Greşită mişcare. Scările duc spre un alt coridor, cu pereţii întunecaţi, din cărămidă.

— Ce căutăm, mai exact? întreabă Goose.

Îmi plimb degetele peste cărămida veche.

— Fantome, spun.

Îi zâmbesc larg, arătându-mi dinţii.

— Cu *siguranţă* le simţi, zice Goose. Orice-ar *fi.*

— Cred că da, spun, întorcându-mă spre o cameră de dormit, veche. Îmi vine să ating totul.

— Poate că a fost Molly.

— N-am eu norocul ăsta.

Arunc o privire spre perete: un întrerupător pentru curentul electric. Ce norocos sunt! Îl apăs şi luminile se aprind de-a lungul peretelui, împreună cu cele ale unui candelabru jos, din fier, care pare periculos de aproape de baldachinul patului.

Camera este decorată într-un stil mai vechi decât dormitoarele de la etaj şi mobilată cu un pat sculptat în mod elaborat, cu figurine omeneşti şi animale care învăluie, de jur-împrejur, cele patru laturi.

— Prea scump pentru a fi locuinţa servitorilor, zic eu, aplecându-mă ca s-o examinez pe una dintre ele.

— Probabil, mobilierul care s-a adunat, în plus,

de-a lungul anilor. Cred că-l rotesc cu cel care este expus la etaj.

— Aşa pare să fie.

Îmi trec mâna peste cuvertură. Pe ea este brodat un motiv cu încrucişări simbolice, vizibil doar dintr-un anumit unghi.

— Goose, spun. Ce…

— Ramuri, zice el cu dispreţ.

— Nu, priveşte!

Desfăşor cuvertura, împrăştiind praful. Ţin cearşafurile sus.

— Astea sunt… pene?

Se strâmbă.

— Pot fi… De ce?

— Fără niciun motiv, spun eu, nesincer. În fond, căutăm semne, nu-i aşa?

La capătul peretelui, este un bufet enorm, cu câteva platouri dintr-un aliaj de cupru aşezate pe el.

— Ce părere ai? îl întreb, privindu-l.

— Despre ce?

— Despre ce ar putea fi înăuntru?

— Probabil, spaţiu de depozitare. Poate mai multe din astea, spune el, arătând spre feluritele vase de pe masă. Fete de masă şi alte chestii de-astea.

Mă apropii de dulap şi trag cu atenţie unul dintre sertarele de fier. Un sortiment de obiecte, exact din cele pe care le sugerase Goose.

— Ceva interesant?

Clatin din cap, dar continui să privesc.

— Rahat! bombăne Goose şi se întoarce spre mine.

— Ce-i?

— Ai văzut şi tu asta?

Îi arunc o privire indiferentă.

— Pe bune?

— Nu, prietene, serios. Acolo! zice şi se întoarce, arătând înapoi, spre uşă. Am văzut ceva acolo.

Oftând din greu, părăsesc sertarul şi mă întorc în hol. Lângă peretele opus camerei de dormit se află o oglindă cu picior.

Mă apropii de ea şi observ că, dintr-un motiv sau altul, are o etichetă pe unul dintre colţuri. OGLINDĂ, 1806, TYNE & WEAR, scrie pe ea.

— Ai văzut reflexia noastră, cu coada ochiului. Tu eşti cel care ar trebui să mă ghideze în această călătorie, îţi aminteşti?

— Nu-mi amintesc să fi fost aici când am intrat, spune Goose, sceptic. Oglinda nu era aici…

— Doar n-a *apărut prin magie…*

Sertarul se trânteşte. Niciunul dintre noi nu este lângă el.

În orice caz, clatin din cap.

— E crud, chiar şi pentru tine, Goose.

— N-am fost eu…

Clatin din nou din cap şi ies înapoi pe coridor.

— Nu merge aşa, spun. Tot ce ni s-a întâmplat, chiar dacă pare că nu se încadrează într-o logică firească, *are* o explicaţie logică.

Ceva se năpusteşte în spate, spre dormitor.

— Ce-a fost asta? întreb.

— Cui îi pasă, serios acum? zice Goose, atât de aproape de mine, încât îi simt respiraţia pe piele. Să plecăm!

— Mă duc să mă uit.

Dar picioarele mele nu se mişcă.

Mişcaţi-vă, le comand eu, în tăcere.

Funcţionează.

— Nu putem să plecăm, pur şi simplu? Putem să ne uităm la *Coronation Street* şi să le lăsăm baltă pe toate.

— Nimeni nu se distrează în felul ăsta, spun, apropiindu-mă cu grijă de pat.

Mă invadează o frică fără nume, când mă aplec să mă uit sub el şi…

— Nu sunt monştri, anunţ cu o uşurare jenată. Dar este ceva acolo, jos…

— E o carte.

Copertele s-au deschis, în cădere. Mă îndrept spre partea opusă a patului şi îngenunchez.

— O Biblie! spun.

— Aleluia, zice Goose. Hai să mergem dracu' de-aici!

Mă uit la ilustraţia gravată în lemn a unui copac care se întinde peste coperta interioară şi realizez că este şi o inscripţie…

— Este un arbore!

— Bun.

— Uite, spun, ridicând cartea ca pe un premiu. Un arbore genealogic.

— Da! zice Goose, alb la faţă. Acum totul e-n regulă.

— În regulă, zic, punând cartea – Biblia – sub braţ. Putem merge.

— Iei asta cu tine?

— O să ne fie utilă.

— Mai utilă decât internetul? Nu.

Întinde mâna spre fruntea mea şi-şi aşază pe ea palma subţire, înainte să apuc să i-o dau la o parte.

— Cum te simţi?

— Bine. Normal, spun, trecând înainte.

Continui să cobor scările.

— Unde te duci?

— Înapoi, de unde-am venit, îi zic peste umăr.

— N-am venit pe-acolo, spune Goose, aproape în acelaşi timp.

— Bine, treci tu în faţă!

El porneşte, dar când am coborât suficient de mult pentru ca să se poată considera că au fost *două* etaje, îmi zice panicat:

— N-am idee unde mergem.

— Am crezut că tu n-ai luat droguri?

— N-am luat!

— Atunci de ce încă mai coborâm? întreb, exact când scările se termină brusc, în faţa unei uşi rudimentare, din lemn.

— Nu vreau să văd ce se ascunde în spatele acestei uşi.

— Ce se întâmplă dacă ne întoarcem, dar *nu mai există cale de ieşire?* îl tachinez eu.

Închide ochii şi pulsul i se accelerează, se vede cum îi zvâcneşte sângele în vena de pe gât.

— La naiba, ţie chiar ţi-e frică!

Deschide larg ochii lui verzi.

— Ţie, nu?

— Nu chiar, spun şi pun mâna pe clanţă. Pe locuri, fiţi gata…

— Start! zice Goose.

Pentru o clipă, silabele atârnă în aer, înainte să

deschid uşa.

25. Se rupe tăcerea

Câţiva paşi, apoi balamalele uşii scârţâie când se închide în spatele nostru, lăsându-ne în întuneric.

— Am crezut că o ţii deschisă, spune Goose.

Vocile noastre răsună, de parcă plafonul ar fi nespus de înalt.

— Am crezut că o ţii *tu,* zic. Erai în urma mea.

Goose aprinde bricheta.

— Aşa e mai bine, spune el, ţinând-o în faţa lui.

Flacăra este mult prea mică pentru a lumina mai mult decât peretele umed, de piatră, cel mai apropiat de noi, dar există o lampă de fier cu două lumânări pe jumătate topite.

— Vrei să aprinzi asta?

Ridică bricheta până la cele două lumânări, aprinzând fitilul. O strălucire caldă se întinde înainte, suficient de departe pentru a lumina draperiile grele de ocru, de-a lungul peretelui, acoperit cu un strat de praf de parcă ar fi catifea.

— Unde suntem? întreabă el.

— Nu ştiu, îi spun. Mă aşteptam să fie o pivniţă – suntem mult sub nivelul solului, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu este ca şi cum aş fi studiat o hartă, zice Goose, iritat. Sau aş fi moştenit acest loc. Ce miros e ăsta? întreabă el, strâmbând din nas.

— Lumânările, zic eu. Sunt din seu. Grăsime animală. Fitilele fumegă şi flăcările tremură.

— Mizerabil!

Mă îndrept spre draperii şi le trag într-o parte,

dezvăluind o parte a unei ferestre largi, arcuite. Degetul meu atinge sticla, prin care se vede o scenă imposibilă, cu grădini elaborate, greu vizibile noaptea. O rafală de vânt aruncă picături de ploaie pe geamurile diamantine, uimindu-mă. Lumânările abia dacă dau suficientă lumină pentru a putea vedea în jur, iar umbrele pe care le aruncă sunt şi mai rele. Mă întorc spre Goose.

— Cum se poate…? murmur.

O fereastră deasupra pământului, când ar trebui să fim *sub* pământ? Poate că drogurile îşi *fac* efectul.

— Vezi şi tu asta? îl întreb pe Goose, ca să fiu sigur.

— Da.

Aproape că mi-aş fi dorit să fi spus că nu. Cel puţin, atunci aş fi ştiut că e vorba de droguri şi nu de… naiba ştie ce e asta.

Am din nou senzaţia aceea că în capul meu ar fi un fel de public, de parcă am fi urmăriţi. Am fost de acord să iau drogul pentru a-mi deschide mintea, dar mă simt de parcă mi-aş pierde-o. Vocea Marei răsună în capul meu:

Mă tem că pierd controlul. Nu poţi opri toate astea. Tot ce poţi face este să priveşti.

În timp ce merg, simt că ea este aici, umbrindu-mi paşii în întuneric. Îmi imaginez că, dacă aş aprinde un chibrit, aş vedea-o lângă mine, luminoasă, oglindind zâmbetele mele, râzând de cuvintele mele.

— Nu-mi eşti de ajutor, îi spun vocii.

— Ce spui? întreabă Goose.

La dracu’!

— Nimic.

Îmi trec mâna prin păr, trăgând de el. Cartea pe care am adus-o cu mine din dormitor cade pe podea.

Privesc în jos; coperta de deasupra s-a deschis la ilustraţia arborelui. Scrisul palid, cu care au fost specificate numele familiei Shaw, începe să arate mai îndrăzneţ pe ramuri. Mă ghemuiesc pe podea pentru a privi mai atent.

— Aşteaptă, zice Goose, dar îl ignor, incapabil să mă uit în altă parte, pe măsură ce tot mai multe nume apar pe pagină: Richard Samuel Shaw, Catherine Anne Shaw, William John, Grace Augusta.

Sub degetele mele, arborele etalează pe hârtie ramuri noi, apoi, cumva imposibil, ramurile se răspândesc pe podea pe măsură ce se întrevăd alte nume, scrise nu cu cerneală, ci scrijelite în scândurile de lemn. Sunt ascunse de covoarele mucegăite, elaborate, de sub picioarele noastre.

— Ajută-mă, îi spun lui Goose şi apucăm amândoi de margine covorul cel mai mare, brodat cu flori înspicate în culori terne, estompate.

Praful ameninţă să ne sufoce când îl dăm la o parte, şi tuşesc, cu pumnii la gură, tot ghemuit totuşi, pentru că numele continuă să apară *în* pădure: Oliver Elliot, Samuel Thomas, Charles, Eliza.

Eu şi Goose mergem în direcţii opuse, ridicând covoarele de sub picioarele noastre şi trăgându-le la o parte în vreme ce urmărim ramurile.

— Aici eşti tu, prietene, zice el, privind fix podeaua, iar eu ridic privirea, întorcând capul. Sunt

numele tău şi al surorii tale.

În momentul în care fac un pas să mă uit, lujerii întunecaţi se strecoară sub picioarele mele, curbându-se şi pliindu-se unul peste celălalt, formând o altă ramură, apoi litere, apoi un nume:

Samuel Milnes

Hristoase! Deci *suntem* rude!

— Goose, spun, privind fix podeaua. Vino să vezi…

Umbrele continuă să crească totuşi, conturând o frânghie care atârnă de o ramură. Un laţ înconjoară gâtul corpului slab de sub el, purtând hainele pe care le purta Sam când l-am văzut eu făcând un salt către propria moarte, la înmormântarea tatei.

— Vezi…?

— Iisuse şi pe toţi dracii! exclamă Goose, exact când se ridică umbra.

Corpul lui Sam este translucid, nimic mai mult decât un fum argintiu. Ochii lui sunt deschişi şi goi.

— Ce *dracu'…*

Gura lui Sam se deschide şi un nor de insecte înaripate roieşte din gaură. Goose loveşte în el cu furie. Uşa se trânteşte în spatele nostru şi o rafală de aer stătut suflă umbra la o parte.

N-am mai reuşit de câteva zile să aud genul de sunete pe care în mod firesc nu ar trebui să le audă nimeni – de săptămâni, poate –, dar zgomotul de tunet al bătăilor inimilor noastre îmi umple acum urechile.

— Asta-i curată nebunie, la naiba! şopteşte Goose.

Un fulger de dincolo de fereastră luminează

ruinele vechii mănăstiri, confirmând că totuşi, cumva, suntem încă în conac. Dar unde?

Întrebare *greşită,* mă tachinează vocea Marei. *Nu unde, ci când?*

Briza stătută mătură frunzele de pe podea şi, incredibil, dă viaţă unui foc mare, scăpărând şi trosnind, abia cuprins de vatra sa.

În centrul camerei este o masă lungă, aşternută cu tacâmuri de os şi porţelan înflorit, pe o faţă de masă cu viţă-de-vie şi frunze scheletice. Pereţii din lemn, cu lambriuri, poartă sculpturi elaborate ale grotescului, iar arcada complicată de pe tavan aproape că nu se mai distinge de frunzele de viţă care s-au ridicat de la sol pentru a o depăşi. Camera nu are ferestre, dar are candelabre cu coarne care atârnă de lanţuri de fier, susţinând pânze de păianjen plângătoare. Este o casă moartă, complet tăcută – nici măcar paşii noştri nu răsună pe podea. O licărire de lumină se mişcă, chiar la limita vizibilităţii noastre, printr-o uşă. O urmez.

Camera se deschide într-un hol, sala mare a aceleiaşi case. Balustrade tăiate în piatră, balustrade răsucite, figurile clasice de deasupra focului aprins, tapetele imprimate de pe perete, ornamentele turnate din ipsos – toate emană acelaşi aer, cu excepţia putregaiului şi descompunerii. Vopseaua, cândva roşie, bate acum în maroniu, tencuiala se prăbuşeşte, covoarele sunt umede de mucegai. Ochii de sticlă ai animalelor moarte, decapitate şi montate pe pereţi, au fost apoi acoperiţi de praf, iar o ceaţă groasă îmbracă grădinile de dincolo de ferestre,

aproape complet învăluite în vrejuri de viţă-de-vie şi iederă.

Simt ceva zdrobindu-se sub picioarele mele – faţa unei păpuşi de porţelan, pictată ca un clovn, arătând încă şi mai nenorocită din cauza vechimii. Când ridic privirea, Goose nu mai este lângă mine.

Încerc să-l strig, dar, înainte ca numele lui să răsune, îmi apare în faţă ceva strălucitor, coborând prin aer.

Un bărbat tine un sfeşnic la mare distanţă, aruncând lumină asupra portretelor încadrate în aur, care atârnă pe pereţii vopsiţi în roşu-aprins – încă neputreziţi, pentru a dezvălui lemnul şi cărămida de dedesubt. Se mişcă repede pe o scară – departe de foaier –, spre aripa de est a casei, dacă într-adevăr este aceeaşi casă. Îl urmăresc prin uşile gotice, arcuite şi, când îşi mută sfeşnicul în cealaltă mână, lumina îl dezvăluie ca fiind o copie conturată de lumânări a omului din portrete; versiunea tânără, viguroasă.

Se uită în ambele direcţii, ca şi când ar verifica dacă i s-au auzit paşii, înainte de a se opri în faţa unei uşi simple, de lemn. Aşază sfeşnicul jos şi scoate o cheie din buzunar, răsucind-o într-o broască.

Când deschide uşa, profesorul stă în cadrul ei.

Partea a IV-a

Înainte vreme

Amintirea lucrurilor din trecut nu este neapărat pomenirea lucrurilor aşa cum au fost ele.

— Marcel Proust

26. Pare o imposibilitate

Spitalul St. Thomas
Anglia, Londra, 17 □

Prima dată când s-a întâlnit cu profesorul, Simon nu ştia cine este el însuşi sau, cel puţin, nu putea să-şi articuleze numele…

Se trezeşte într-o cameră plină de paturi, aliniate pe rânduri scurte, iar în acele paturi se află mai mulţi oameni morţi sau pe moarte. Cu atâta aglomerare de trupuri, s-ar putea crede că ar trebui să fie zgomot, dar camera este în cea mai mare parte tăcută, cu excepţia gemetelor nefericiţilor care încă mai au puterea să-şi exprime agonia, dar nu şi să-şi exercite autocontrolul.

Nu se ştie dacă este zi sau noapte, întrucât camera nu are nicio fereastră deschisă. Simon abia dacă este conştient de umbrele care trec pe la periferia vederii sale, dar vocile lor, cumva, sunt clare.

— Este foarte neobişnuit să se permită vizite în această secţie, spune un bărbat.

— Înţeleg, răspunde un al doilea, iar vocea sa are o sonoritate bogată, profundă, parcă etoniană. Dar eu, aşa cum i-am explicat preşedintelui şi Curţii Guvernatorilor, sunt aici cu treburi încredinţate de Coroană.

Primul bărbat pufneşte vag.

— Da, ei bine, guvernatorii nu prea pot fi consideraţi medici, nu-i aşa?

— Chiar şi aşa.

Primul bărbat oftează.

— Avem două secţii pline aici, strict izolate, pentru a preveni alte contaminări. Deşi lucrăm după proceduri stricte, sper că ai fost informat despre riscul potenţial pentru propria sănătate atunci când ai venit aici.

— Am fost informat.

— În cazul ăsta, este o inspecţie?

— Nu. Dar aş vrea să aflu mai multe despre spital, dacă eşti atât de amabil.

— Foarte bine, atunci. Ai observat, sunt sigur, că, având în vedere ora, acum personalul de noapte este cel care are grijă, în primul rând, de pacienţii noştri, făcând ture regulate în secţii, pentru a le acorda atenţia necesară celor care sunt mai bolnavi.

— Şi câţi pacienţi aveţi, mai exact?

— Mă tem că ar trebui să consult documentele, pentru a fi absolut sigur, dar presupun că sunt aproximativ 3 000 de pacienţi internaţi, deşi politica noastră este să nu primim şi incurabili.

— Incurabili?

— Dacă, după trei luni, un pacient nu a răspuns celor mai asidue eforturi ale chirurgilor şi medicilor noştri, el va fi externat.

— Şi trimis unde?

— Înapoi în grija familiei sale, dacă n-a cedat din cauza bolii.

— Şi dacă n-are familie?

— Te sfătuiesc să-i consulţi pe guvernatori în legătură cu acest subiect sau poate chiar Coroana. Eu sunt doar un medic, domnule, şi acesta este un spital. Ne ocupăm de vindecarea bolnavilor. Şi în

acest sens facem tot ce ne stă în putinţă. Dacă ne gândim la numărul foarte mare de bolnavi, rata mortalităţii aici este, probabil, cea mai scăzută din toată Marea Britanie, datorită îngrijirii şi atenţiei de specialitate pe care le acordăm chiar şi celor mai săraci dintre cei săraci.

— Care trebuie să plătească totuşi preţul de internare, da? spune cel de-al doilea bărbat.

— Mi-e teamă că resursele noastre nu sunt infinite. De unde ai spus că eşti, domnule?

— De fapt, sunt profesor. Şi n-am zis de unde sunt, spune cel de-al doilea bărbat, părând dintr-odată mai prezent.

Are pielea închisă la culoare şi părul şi mai întunecat, căzându-i pe umeri în bucle mari, dese. Chipul său este în acelaşi timp familiar şi totuşi, cumva, uşor de uitat. Costumul său este special conceput pentru a se potrivi cu alura lui înaltă, zveltă şi musculoasă – opusul fizic al medicului scund şi destul de cocoşat de lângă el.

— Înţeleg, spune doctorul, părând aproape exasperat. Sunteţi profesor la Medicină.

— Nu.

— Atunci, dacă-mi permiţi, care este, mai precis, domeniul dumitale de activitate?

— Sunt un om cu multe preocupări.

— Şi unde predai în prezent?

— În prezent, mi-am luat un concediu temporar din funcţia mea, pentru a-i sluji regelui.

Frustrarea medicului este acum palpabilă.

— Pot să mă mai uit o dată la scrisoarea aceea, te rog?

Profesorul scoate la iveală un plic cu sigiliul

rupt.

— Şi ce fel de pacienţi speri să examinezi, domnule profesor?

— Caut un pacient anume.

— Ei bine, aşa cum am spus, n-am nimic de-a face cu problemele administrative ale spitalului, dar sunt sigur că, dimineaţă, unul dintre responsabilii noştri cu internările o să te-ajute să-l identifici.

— N-ar trebui să fie nevoie de asta, zice profesorul şi paşii lui răsună pe podeaua de piatră. Îl recunosc dacă-l văd.

— Mă tem că nu înţeleg…

— Nu e nevoie să înţelegi, spune profesorul. După cum am zis, mă aflu aici la porunca regelui.

Mersul său este tot mai rapid în vreme ce se deplasează printre paturi; medicul trebuie să se grăbească pentru a ţine pasul cu el.

Pe măsură ce se apropie de patul lui Simon, concentrarea de pe chipul profesorului devine tot mai vizibilă. Nu este ridat, dar în ochii săi se citeşte o înţelepciune care contrazice tinereţea lui aparentă. Se apleacă în faţă, examinându-l cu interes pe Simon.

— Acesta. Spune-mi despre el?

— O, face cu tristeţe medicul. Mă tem că nu ne aşteptăm să treacă noaptea asta.

Simon se contorsionează de durere, dar nu are putere să strige.

— Ce simptome are?

— Leşin, oboseală, insuficienţă respiratorie. Posibil, e surd sau poate mut… în orice caz, nu răspunde la întrebări. La început, am crezut că

tratamentul cu plante aromatice l-ar putea ajuta. Apoi unul dintre chirurgii noştri a sugerat că ar putea fi în fazele avansate ale unei… boli mai crunte, deşi îi lipsesc simptomele tradiţionale. Nu pare să vorbească sau să-şi amintească cine sau unde este. Unul dintre ceilalţi medici a propus să fie trimis la spitalul Lock, dar, după cum vezi, nu ar supravieţui transportului.

— Deci, atunci, este incurabil, spune profesorul.

— Aşa se pare.

— Cine i-a plătit sumele pentru a fi primit în spital?

Medicul pare nedumerit şi stingherit, în acelaşi timp.

— N-aş putea spune că ştiu, domnule… domnule profesor.

— Îmi dau seama de inconvenient, răspunde interlocutorul. Dar mă tem că instrucţiunile pe care trebuie să le urmez necesită un răspuns la această întrebare.

— După cum am spus, mâine-dimineaţă…

— Chestiunea nu poate fi amânată, spune profesorul.

Chipul medicului se înroşeşte în timp ce se uită din nou la scrisoarea pe care i-a dat-o vizitatorul.

— Foarte bine, zice în cele din urmă. O să sun imediat la Curtea Guvernatorilor. Nu ştiu cât durează până rezolv problema, spune şi se întoarce să plece, nu înainte de a adăuga: Poţi să rămâi aici, cu el, dacă te simţi în stare să suporţi mirosul.

— Mulţumesc, spune profesorul, zâmbind

călduros. Apreciez foarte mult ajutorul dumitale.

Doctorul pleacă, bombănind în sinea lui. Profesorul rămâne pe loc, înalt, cu mâinile împreunate la spate, zâmbind către gazdă până când aceasta închide uşa secţiei.

— Dalrymple! spune profesorul.

Preţ de o clipă, secţia este complet tăcută. Chiar şi gemetele s-au oprit. Apoi uşa se deschide cu un scârţâit şi se apropie nişte paşi, rapizi şi târşâiţi. Apare un bărbat rotund, cu faţa durdulie, înroşită, care arată destul de sufocat de mersul iute.

— Domnul profesor? întreabă el.

Profesorul înclină capul spre bărbatul din pat.

— Oh, dragă! zice bărbatul pe nume Dalrymple.

— Continuă!

— Se numeşte Simon Shaw. Familie veche, bani vechi, deşi sunt în declin în ultima vreme. Nu sunt sigur câte lire le-au mai rămas.

— Şi cu viaţa lui cum este? întreabă profesorul. Din *asta* cât i-a mai rămas?

— 12 ore, răspunde o a treia voce, una nouă, vibrantă şi demnă.

Simon încă nu îl poate vedea pe cel care vorbeşte.

— Poate 18.

— James, zice profesorul, cu un zâmbet uşor. Cum a fost călătoria?

Posesorul celei de-a treia voci intră în câmpul vizual al lui Simon şi spune:

— Mai plăcută decât mă aşteptam, având în vedere că toţi cei pe care îi întâlnesc aici îşi

imaginează că sunt sclav.

— Şi îi scapi oare de această idee greşită?

— Când îmi convine, răspunde James, aruncând o privire spre Simon. O figură destul de neimpresionantă, dacă-mi permiţi, domnule profesor.

— Pentru moment, spune profesorul. Ce poţi face?

James cercetează secţia. Încet, se îndepărtează de patul lui Simon şi se îndreaptă spre altul, ocupat în prezent de doi bărbaţi maturi. Unul are pielea vânătă, celălalt transpiră şi tremură, răsucindu-se între cearşafurile umede.

— Cine este acest om, Dalrymple? întreabă James.

— Care?

— Cel care tremură.

Dalrymple i se alătură lui James, dar se întoarce după ce ajunge la patul celor doi.

— Oh, vai, vai, vai mie! Un temperament foarte violent, acesta.

— Numele lui?

— John Williams, zice Dalrymple.

— Se recuperează, îi spune James profesorului. Din criza sa actuală.

Profesorul arcuieşte o sprânceană.

— Câţi ani îi dai?

— 16 ani, răspunde James. Posibil, 18.

Profesorul aprobă dând din cap.

— Bine, atunci.

Dar James face un gest de negare.

— Nu are familie, intervine Dalrymple, plin de solicitudine.

— Şi îşi pregăteşte drumul spre crimă, adaugă profesorul. O să-şi petreacă următorii 16 ani furând, curvind şi bătând oameni, cu excepţia cazului în care…

James oftează. Aruncă o privire înapoi către Simon, ghemuit în pat.

— Şi ăsta?

— Are un rol de jucat.

— De partea binelui sau a răului?

— Ambele, ca majoritatea oamenilor, de altfel. Dar nu-l poate juca fără tine.

Profesorul se apropie de James, punându-i mâna pe umăr:

— Ştii că n-aş cere niciodată aşa ceva dacă ar exista altă cale.

James cercetează ochii profesorului.

— Ce anume ceri?

— Timp, spune profesorul. Cât poţi să-i dai. Pentru ca să devină cine este menit să fie.

27. Nu sunt vrednic

Simon Shaw şi-a revenit a doua zi de dimineaţă, într-una dintre cele trei secţii ticsite ale spitalului St. Thomas din Londra, descoperindu-şi intacte memoria, sănătatea şi puterea de a vorbi.

S-a trezit ţipând.

28. Astfel de închinare

North Yorkshire, Anglia

Ziua nunţii lordului Simon cu Sarah Hargrove a adus cu sine căldură, soare şi doi oaspeţi neinvitaţi.

Prezenţa celor doi bărbaţi era cu atât mai notabilă cu cât petrecerea era mai modestă. Tatăl lui Simon murise cu mai bine de 40 de ani în urmă, iar mama sa, cu 30 de ani înainte. Simon însuşi avea 55 de ani. Cei doi bărbaţi ştiau asta. Mireasa lui, nu.

Simon arăta în continuare ca un bărbat de 30 de ani – verifica asta, destul de obsesiv, de fiecare dată când trecea pe lângă câte o oglindă –, dar nu se simţea ca la 30 de ani. În primul rând, îl dureau oasele şi avea vise despre pierderea dinţilor şi a părului. Orice tuse sau strănut îl arunca într-o teroare secretă pe care o deghiza în melancolie sau în plictiseală în faţa servitorilor sau a oricui altcuiva dintre cei cu care trebuia să aibă de-a face zilnic. Se ducea să-şi facă portrete de fiecare dată când îşi închipuia că vârsta lui începe să-l ajungă din urmă, aşa încât să-şi poată alina temerile comparându-le. Ca rezultat, şi-a câştigat o reputaţie de vanitos.

Dar asta nu prea l-a împiedicat să se bucure de mult mai mult decât atenţia obişnuită la care un lord bogat, necăsătorit, de vârsta lui (aparentă) se putea aştepta în societatea londoneză. Şi i-a plăcut acest lucru, poate chiar prea mult. Simon avea

tendinţa de a se îndrăgosti şi de a se vindeca uşor de dragoste, ceea ce a generat câteva incidente de-a lungul deceniilor, dintre care cel mai serios a implicat-o pe una dintre cameristele mamei sale. Simon s-ar fi căsătorit cu ea, dar mama lui i-a interzis. Şase luni mai târziu, a primit o scrisoare, în care era informat despre naşterea fiului său.

Scrisoarea era de la profesor.

Dacă nu-ţi foloseşti mai bine timpul petrecut pe Pământ, s-ar putea să fii lipsit de el.

Simon a făcut aranjamente pentru a-i asigura financiar pe băiat şi pe mama lui – la urma urmelor, nu era *un monstru.* Dar a ars mesajul. După aceea a decis să studieze Medicina. Pentru orice eventualitate.

Din când în când, primea câte o scrisoare de la profesor – uneori, semnată cu numele Abraham Locke, alteori Augustin Langley şi alteori Armin Lenaurd... În mod curios, iniţialele erau întotdeauna aceleaşi. Scrisorile erau de fiecare dată scurte şi întotdeauna utile, chiar dacă erau criptice.

Ai putea să iei în considerare o întâlnire cu...
Prezenţa ta ar fi binevenită la...

O numire i-a adus o funcţie în Compania Indiilor de Est şi, ca atare, o oportunitate de a restabili averea familiei sale. Prezenţa lui la un bal, în urmă cu aproape un an, a dus la cunoştinţa cu domnişoara Hargrove – Sarah –, pe care o adora

mai mult decât propria sa viaţă.

Dar nu l-a văzut pe profesor în persoană niciodată, din ziua în care a ieşit din spitalul St. Thomas, spre uimirea medicilor, a chirurgilor şi a asistentelor care fuseseră de faţă. Profesorul stătea în faţa porţii, dincolo de spaţiul verde, lângă o trăsură aflată în aşteptare. Lângă el se găsea un african, al cărui nume Simon nu şi-l putea aminti niciodată.

Simon crezuse că fusese un vis. Un coşmar. Profesorul i-a spus însă adevărul, iar lui i s-a zbârlit părul de pe ceafă când i-a auzit, din nou, vocea.

— Simon Shaw, i-a zis profesorul, îi datorezi lui James, aici prezent, viaţa ta.

Simon n-a ezitat. S-a înclinat imediat în faţa lui James.

— Îţi sunt dator pentru totdeauna, domnule. Şi-ţi voi rămâne extrem de recunoscător, toată viaţa mea.

La asta, profesorul a zâmbit.

— Sper că aşa va fi. Şi te poţi aştepta să mă auzi reamintindu-ţi de această datorie.

Simon se urcase în trăsura aceea, cu 43 de ani în urmă, iar de atunci nu-i mai văzuse pe niciunul dintre cei doi bărbaţi. Până astăzi.

Ceremonia a început destul de obişnuit; Sarah, o apariţie în rochie albă de muselină, cu flori mici, la fel de albe, împletite în părul blond, părea fericită atât înainte de nuntă, cât şi în timpul acesteia. Strălucea, în vreme ce vicarul a deschis Cartea de Rugăciuni şi a început să-şi declame replicile.

Simon lăsa cuvintele să treacă pe lângă el în

timp ce privirea îi zăbovea pe chipul lui Sarah. Era rafinată, dar, ceea ce era şi mai impresionant, era *bună.* O persoană bună, modestă şi miloasă. Ştia că nu o merită.

— În al doilea rând, a fost orânduită ca leac împotriva păcatului şi pentru evitarea curviei…

Una dintre surorile lui Sarah chicotise şi a fost repede readusă la tăcere de către mama ei.

Vicarul şi-a dres glasul.

— Pentru ca persoanele care nu au darul stăpânirii de sine să se căsătorească şi să se păstreze membri nepătaţi ai trupului lui Hristos. În al treilea rând, a fost orânduită pentru sprijin reciproc, ajutor şi confort, pe care fiecare ar trebui să-l primească de la cealaltă, atât la bine, cât şi la rău. Întru care lucrare sfântă aceste două persoane prezente aici vin acum să ni se alăture. Prin urmare, dacă poate cineva arăta o cauză justă pentru care cei doi nu pot fi uniţi în sfânta căsătorie, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna.

Acesta a fost, bineînţeles, momentul în care James şi profesorul au intrat în capelă unul după altul.

Şocul singur l-ar fi putut ucide pe Simon. Capetele a zeci de oaspeţi s-au întors spre uşă. S-au stârnit murmure, dar vicarul a înregistrat surpriza doar clipind de două ori, înainte de a continua să-şi joace rolul, scandând:

— Vă cer şi vă însărcinez pe amândoi, aşa cum veţi răspunde în ziua îngrozitoare a judecăţii, când secretele tuturor inimilor vor fi dezvăluite, ca, în cazul în care oricare dintre voi cunoaşte vreun

impediment împotriva unirii voastre în lege prin Căsătorie, să faceţi acum mărturisire.

Atunci Simon ar fi trebuit să se uite la Sarah. Asta voia să facă. În schimb, s-a uitat la profesor şi la James. Feţele lor au rămas impasibile. Abia când şi-a dat seama că nu erau acolo pentru a opri căsătoria, mirele a răsuflat uşurat şi a îndrăznit să se uite la mireasa sa.

Veţi răspunde în ziua înfricoşătoare a judecăţii, când secretele tuturor inimilor vor fi dezvăluite, astfel că, dacă oricare dintre voi cunoaşte vreun impediment, pentru care nu puteţi fi uniţi în mod legal prin Căsătorie, acum să îl mărturisiţi.

Ce-ar face ea dacă el i-ar mărturisi secretele inimii sale? Secretele vieţii sale? Ea îl credea mai tânăr cu 20 de ani şi Simon fusese cât se poate de atent să-şi ascundă vârsta reală, dar cineva, într-o zi, va observa, cu siguranţă, nu-i aşa? Ce-ar crede ea atunci? Ce-ar face ea?

Vicarul vorbea acum direct cu Simon.

— Vrei să o iei de soţie pe această femeie, pentru a trăi împreună cu ea după porunca lui Dumnezeu în sfânta taină a Căsătoriei? Vrei să o iubeşti, să o mângâi, să o cinsteşti şi să o păstrezi alături de tine, la boală şi la sănătate; şi, părăsindu-i pe toţi ceilalţi, te vei ţine legat doar de ea atât timp cât veţi trăi amândoi?

Simon s-a uitat la Sarah, numai la Sarah, în timp ce a rostit cuvântul:

— Da.

Atunci a venit rândul lui Sarah, iar buchetul ei de crini a tremurat un pic, în timp ce umerii goi vibrau uşor – de emoţii sau într-o încercare de a nu

plânge –, în timp ce vicarul i-a pus aceeaşi întrebare şi ea a dat acelaşi răspuns.

— Cine dă această femeie în căsătorie acestui bărbat?

Tatăl lui Sarah şi-a îndeplinit rolul cu bucurie, iar Simon a profitat de ocazie pentru a arunca, din nou, o privire spre James şi profesor, aşezaţi încă în strana din spatele meşteşugit elaboratei capele.

De ce erau acolo? Ce voiau?

Vicarul şi-a dres glasul, readucându-l pe Simon în clipa prezentă. El a expirat încet, înainte de a spune:

— Eu, Simon Henry Shaw, te iau pe tine, Sarah Elizabeth Hargrove, ca soţie a mea juruită, pentru a te avea şi păstra alături de mine din această zi înainte…

Totuşi, pentru cât timp?

— La bine şi la rău…

Dar dacă pentru ei ar fi „la rău”?

— La bogăţie şi la sărăcie, în boală şi în sănătate…

Boală. Simon a trebuit să facă un efort pentru a nu-şi lăsa ochii să se abată de la Sarah.

— Să te iubesc şi să te preţuiesc, până ce moartea ne va despărţi…

Dar când? Când?

— Conform sfintei rânduieli a lui Dumnezeu; iar eu îţi jur credinţă veşnică…

Până ce s-a terminat totul, Simon ajunsese, cu siguranţă, teribil de transpirat sub vestă. S-a relaxat uşor în timp ce Sarah îşi spunea la rândul său jurămintele, luându-i mâna dreaptă într-a ei.

Pentru ea, cuvintele păreau să vină atât de

uşor; zâmbetul său nu a ezitat niciodată, vocea nu i-a tremurat niciodată. Ce văzuse ea la el, pentru Dumnezeu?!

Vicarul a luat inelul de la locul lui şi i l-a întins lui Simon, care a luat mâna stângă a lui Sarah într-a sa şi i-a pus inelul pe deget.

— Cu acest inel ne-am căsătorit, cu trupul meu mă închin ţie şi cu toate bunurile mele lumeşti te înzestrez; în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt. Amin!

— Amin! a spus toată lumea ca răspuns, în timp ce vicarul îi îndruma pe Simon şi pe Sarah să îngenuncheze.

— Să ne rugăm, a zis el.

Uşurarea lui Simon era copleşitoare. Rugăciunile au părut să continue ani în şir; pe Simon îl dureau genunchii, dar cu siguranţă asta era normal, nu-i aşa? Simţea dalele podelei prin pantaloni.

Următoarele cuvinte care au ieşit de pe buzele vicarului i-au captat din nou atenţia:

— Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt, să vă binecuvânteze, păstreze şi ţină alături; Domnul, milostiv, cu bunăvoinţa Lui se uită la voi; şi vă umple cu toată binecuvântarea şi harul spiritual, astfel încât să puteţi trăi împreună în această viaţă, şi în lumea viitoare să aveţi viaţă veşnică. Amin!

Viaţă veşnică.

James şi profesorul arătau amândoi la fel, exact la fel, cum arătau cu zeci de ani în urmă, iar Simon era destul de sigur că nici atunci nu erau tineri.

Care era secretul lor?

După ceremonie, rugăciuni şi semnarea în registru, s-au adresat felicitări şi toţi oaspeţii adunaţi au început să iasă din capelă şi să se întoarcă la conac, pentru masa de nuntă. În afară de doi dintre ei.

La ieşire, Simon a reuşit să se îndrepte spre cei doi bărbaţi.

— Felicitări! i-a spus profesorul. Vin cu daruri.

Simon a înghiţit cu greu.

— Ce fel de daruri? a întrebat el cu spaimă.

— Lord Simon!

Mama lui Sarah s-a apropiat şi le-a aruncat, profesorului şi lui James, o privire cercetătoare.

— Aş fi foarte onorată dacă ai face prezentările!

— Cu siguranţă, a zis Simon, cu un zâmbet îngheţat pe buze.

— Domnule profesor, dă-mi voie să te prezint doamnei Hargrove.

Sprâncenele femeii s-au arcuit, de surprindere.

— Profesorul…

— Lenaurd, a minţit el.

— Cât de exotic! a spus ea. Şi acest…?

— Acest domn extraordinar este James, a adăugat Simon repede, menţionând singurul nume sub care îl cunoştea, dat fiind că o astfel de prezentare era, cu siguranţă, mai puţin ofensatoare decât orice avea de gând să spună doamna Hargrove.

— Domnul James, a zis ea apoi. Cum ai ajuns să-l cunoşti pe lordul Simon?

— Suntem colegi.

— Oh! Lucrezi şi pentru companie?

— Deloc, a spus profesorul.

Simon a profitat de această ocazie pentru a adăuga:

— Compania Indiilor de Est reuneşte mulţi gentlemeni distinşi, din întreaga lume. Sunt incredibil de norocos că am făcut cunoştinţă cu oameni de calibrul dumnealor.

Asta a părut să o satisfacă pe doamna Hargrove, pentru moment.

— Ei bine, aştept cu nerăbdare să aud totul despre aventurile voastre în străinătate, profesore Lenaurd şi domnule James. Sper că vă veţi alătura nouă la dejun?

— Din păcate, nu, a răspuns profesorul. Avem ceva afaceri în împrejurimi, de care trebuie să ne ocupăm, dar am vrut să ne prezentăm personal felicitările.

Apoi profesorul i s-a adresat lui Simon:

— Sunt sigur că ne vom revedea curând!

Cei doi bărbaţi au plecat fără alte cuvinte, înainte ca Simon să-i poată întreba când îi va revedea şi de ce şi cum de arătau aşa cum arătau, în timp ce alţii îmbătrâneau, se ofileau şi mureau.

A încercat să nu se gândească la ei în timp ce stătea lângă soţia sa, în casa pe care o împărţeau de-acum, înconjurat de familia ei. A încercat să nu se gândească la ei tot restul acelei zile şi nopţi. A făcut-o cu succes doar în acea noapte.

Simon s-a trezit în dimineaţa următoare simţindu-se, cu adevărat, un om nou. Îngrijorarea lui fusese inutilă. Era perfect sănătos. Avea o nouă soţie, frumoasă. Era cel mai norocos om de pe

Pământ.

S-a îmbrăcat pentru plimbarea de dimineaţă şi l-a pus pe grăjdar să-i aducă, din adăpostul cailor, animalul său preferat, o iapă cenuşie, pe nume Shadow. Calul s-a ridicat în două picioare când a văzut o pălărie de damă adusă de vânt şi l-a aruncat pe Simon din şa.

În cădere, el şi-a rupt gâtul. Mai avea 18 minute de trăit.

James şi profesorul au sosit în cinci.

29. O nouă invenţie

Înainte vreme

Simon îl mai întâlnise pe profesor de două ori în viaţa lui extrem de lungă. O vizită a precedat un atac de tuberculoză. După cealaltă, un accident de trăsură l-a lăsat aproape mort.

Aproape.

Incidentele în sine au fost întotdeauna tulburi, învăluite în umbre, la fel ca recuperările lui miraculoase, dar au lăsat în urmă groază, şi groază a simţit Simon şi când l-a văzut pe profesor la una dintre uşile camerelor servitorilor, de la moşia sa din Yorkshire. Groază, dar nu frică. Anii înlocuiseră teama cu furie. Invidie.

— Ce dracu' faci aici? a murmurat.

— Curioasă alegere a cuvintelor.

Simon a mijit ochii.

— Nu prea arăţi bucuros că mă vezi, a spus profesorul. Nu mă inviţi înăuntru?

— Intră, a spus Simon, ţinând uşa deschisă şi aruncând o privire nervoasă peste umăr.

Profesorul a păşit înăuntru, cu părul lung până la umeri, aranjat în bucle mari, purtând un costum închis la culoare. La fel ca înainte.

— Ei bine, cât a trecut? a întrebat el, vesel.

— Ştii exact cât timp a trecut, a zis Simon, ridicând din nou sfeşnicul. Ai putea număra zilele dacă ţi-aş cere-o.

— Am numărat, Simon. Zilele şi anii, a spus profesorul, fără pauză. Mă tem că nu vor mai fi

alţii, a adăugat el. Dar ştiai asta deja, nu-i aşa?

Simon şi-a întors privirea spre podea. Umerii i s-au lăsat.

— Simt. Timpul.

— Al tău se apropie de sfârşit, a spus profesorul, şi în ochii lui Simon s-a aprins o licărire de teamă.

S-a dat înapoi, cu sfeşnicul încă în mână. Nu se schimbase, era încă în halatul de noapte, care atârna larg pe trupul lui.

— Timpul care ţi-a fost acordat a fost limitat, a zis profesorul, înaintând. Ai trăit o viaţă mai lungă decât ţi-a fost scris.

— Nu este suficient, a mormăit Simon.

— Niciodată nu este suficient, a spus profesorul.

Simon s-a întors cu faţa spre el, ridicând flacăra mai sus, pentru a lumina chipul straniu şi fără vârstă al profesorului.

— Şi totuşi, tu rezişti în continuare.

— Nu suntem la fel, a zis profesorul. Şi tu ştii asta.

— Mi-ai spus…

— Ţi-am spus că ai un dar, Simon. Şi chiar îl ai – darul unui nume ilustru. Darul naşterii nobile. Darul privilegiului. Deţii o influenţă enormă, influenţă de care aveam nevoie şi pe care ai acceptat să o foloseşti în schimbul…

— În schimbul a mai mult timp, a continuat Simon, cu voce goală, disperată.

— O afacere bună, nu crezi?

— Cât mai am?

— Nu mai mult de un an, dacă şi atât.

Pe chipul lui Simon s-a văzut o străfulgerare de mânie.

— Intolerabil. Soţia mea, copiii mei…

— Soţia ta este tânără. Iar tu eşti un om cu un picior în groapă, Simon.

Simon s-a albit la faţă.

— Şi tu ce eşti? M-aş aventura să spun că nu eşti deloc om.

Profesorul a ridicat din sprâncene.

— Sunt cât se poate de om. O altă rasă totuşi, dacă vrei.

— Vrei să spui că eu sunt o corcitură?

— Nu. Spun că eşti un om obişnuit, a zis profesorul. Dar ai trăit o viaţă extraordinară, prietene.

— Asta sunt eu? Prietenul tău?

Profesorul a zâmbit.

— Omul acela…

Glasul lui Simon amuţi, în timp ce se gândea, căutând în memorie.

— Care era numele lui?

Se ascundea undeva, în umbra minţii sale, imposibil de atins, într-un mod supărător.

La toate astea, profesorul pur şi simplu a ridicat din sprânceană.

— *Africanul,* a spus Simon nerăbdător, cu speranţă, acum că-şi amintise cel puţin acel detaliu. Mai trăieşte?

Profesorul a dat din cap:

— Se numeşte James. Şi da, trăieşte.

— Asta e, atunci, a zis Simon, aprobându-l în sinea lui. Mă duc imediat la el, aşa cum ai venit tu la mine, înainte vreme. Unde-l pot găsi?

— Mă tem că nu poţi.

Simon a aşezat sfeşnicul pe un cufăr înalt.

— De ce nu?

— Chiar dacă ar fi… disponibil, deşi nu este, a spus profesorul cu vocea sacadată, acei ani – *anii tăi* – au venit de undeva. De la *cineva.*

Profesorul şi-a aranjat manşetele costumului, apoi s-a uitat, liniştit, la Simon.

— Trebuie să existe un echilibru, prietene. Moartea este inevitabilă pentru noi toţi.

— Însă pentru unii dintre noi, mai devreme decât pentru alţii, a pufnit Simon.

Expresia profesorului a rămas calmă.

În sfârşit, temperamentul lui Simon a ieşit la iveală şi el s-a întors pentru a-l înfrunta pe profesor şi propria lui soartă, cu amărăciune.

— Şi ce-ai făcut cu darurile pe care ţi le-am dat eu?

— Pregătiri, a zis profesorul păşind mai departe pe hol, privind în jur. Raj-ul se va prăbuşi, a continuat el cu dezinvoltură. Majoritatea coloniilor vor cădea, aşa cum se şi cuvine.

Simon părea împietrit.

— Ce? Când?

Profesorul a zâmbit.

— Retrage-te din Compania Indiilor de Est, a spus profesorul. Reinvesteşte în tine!

După tot ce îl pusese profesorul să facă? După toţi aceşti ani?

— Asta este *o nebunie!* Ştii ce eforturi a trebuit să fac pentru a ajuta… a zis Simon clătinând din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Lorzii m-ar ucide dacă mi-aş retrage sprijinul.

— Puterea Companiei este în declin. Dar tu încă mai poţi, în continuare, să-ţi întăreşti propriile puteri.

Profesorul l-a privit direct în ochi pe Simon Shaw.

— Şi, făcând acest lucru, este posibil să obţii timpul dorit.

Asta l-a oprit pe Simon. A tăcut o clipă, înainte de a întreba:

— Cum?

— Dacă pui întrebări greşite, vei primi răspunsuri irelevante, a răspuns profesorul, exasperat. Ar trebui să te întrebi „unde?”.

— De ce să întreb, când eşti pe cale să-mi spui, a suspinat Simon. De-asta eşti aici, în mijlocul acestei afurisite de nopţi, zgâriind la uşa din spate ca unul dintre dulăi, nu-i aşa?

Profesorul rămânea neatins de insulte. Poate chiar se aşteptase la ele.

— Există un copil în India, despre care se zvoneşte că are darurile pe care doreşti să le deţii.

— De ce nu te duci tu, personal? a întrebat Simon, pe un ton precaut, dar strident.

— Mă voi alătura şi eu vouă, acolo, după o vreme, dar sunt un singur om, şi mai întâi este nevoie de mine în altă parte.

Lui Simon i-a revenit amărăciunea.

— Familia mea are nevoie de mine aici.

— Soţia ta mai are destul de trăit, încă.

— Nu.

— Se poate căsători din nou.

— Nu! a izbit el cu pumnul în perete.

— Compania, Coroana şi Imperiul au nevoie de

tine.

— Afurisite să fie! a înjurat Simon. Doar nu vrei să-i informez eu despre acest *plan?*

— Nu, a răspuns profesorul, imperturbabil. Nu sunt încă pregătiţi pentru o astfel de… dezvoltare. Ar pune pe mulţi în pericol.

Simon a mijit ochii.

— Mulţi… dintre ai tăi?

Profesorul nu i-a răspuns.

— Câţi alţii mai sunt? a întrebat Simon, cu prea multă lăcomie. Ce daruri au?

Profesorul părea să crească în înălţime în faţa lui, în timp ce vorbea.

— Înainte de a-ţi retrage investiţia în Companie, le vei spune lorzilor şi ofiţerilor că s-a făcut o descoperire de o natură foarte secretă, chiar în largul coastei bengaleze. Tu însuţi vei conduce o expediţie, pentru a nu suprasolicita forţele regale.

— Îşi vor dori să participe propriii lor ofiţeri.

— Nu vor avea suficiente rezerve, a spus profesorul. Ai încredere în mine!

— Atunci de ce-i nevoie să-i informăm?

— Dacă te întorci…

— Dacă?

— Dacă te întorci, vei fi mult mai bogat. Nu-ţi poţi permite să planeze vreo acuzaţie asupra ta. În plus, soţia ta s-ar îngrijora.

— Văd că te-ai gândit la toate.

— Întotdeauna mă gândesc la toate.

Simon, obosit, s-a sprijinit de peretele îmbrăcat în panouri de lemn.

— Simt ceva, a şoptit el. Soţia mea tot spune

că-mi pierd minţile, dar oasele… se transformă în praf, în corpul meu. Barba îmi creşte grizonantă.

— De-aia te-ai bărbierit?

Simon a privit în altă parte, jenat.

— Deşertăciune, a zis profesorul, cu voce joasă. Totul e deşertăciune.

Nu a durat mai mult de o clipă pentru ca Simon să-şi revină.

— Voi avea nevoie de luni de zile pentru a aranja toate astea, a zis el, de parcă ar fi câştigat o mică victorie.

— Nu ai luni de zile la dispoziţie.

— Dar vânturile, vremea… mă îndoiesc că vom ajunge în port înainte să înceapă musonul.

— Ai şi mai multe motive să pleci cât mai repede.

Teama i-a revenit, dar nu putea s-o arate.

— Îţi dai seama că acest lucru implică un mare risc personal.

— Îmi dau seama. Dar gândeşte-te în felul ăsta: s-ar putea să mori înainte de a ajunge acolo. S-ar putea să mori în timp ce eşti acolo. Dar o să mori cu siguranţă dacă rămâi aici.

Simon a scăpat un oftat. Dar ceva din ce spusese profesorul…

— Copilul are Darul? l-a întrebat pe profesor, acoperindu-şi ochii. Nemurirea? Ca tine?

Profesorul şi-a cântărit cuvintele.

— Nu sunt nemuritor. Dar, da. Copilul este ca mine.

— Şi unde-l găsesc?

— Îmi vei scrie în fiecare etapă a călătoriei tale, a spus profesorul, şi voi face anumite

aranjamente pentru ca unii dintre asociaţii mei de încredere să se alăture expediţiei tale şi să găsească acel copil.

— Ce vârstă are?

— Nu ştiu nici vârsta, nici sexul lui.

Lui Simon i s-a crispat maxilarul.

— N-are familie? Trebuie să-l smulg din braţele mamei sale?

— Poate, a confirmat profesorul, cu ochii pâlpâind de amuzament. Ţi se pare inacceptabil?

— Drept *cine* mă iei? Un monstru?

Profesorul a ridicat din sprâncene.

— Chiar dacă acel copil ţi-ar putea da timpul dorit? Ţie *şi* celor dragi ţie?

— Chiar şi-aşa, a zis Simon, dar vocea îl trăda, după care a adăugat liniştit: Ce să fac cu el?

— O să-l creşti ca pe propriul tău copil.

Simon s-a uitat la el, clipind uimit.

— Copilul trebuie să ia numele tău, a continuat profesorul. În privinţa asta, sunt sigur.

Simon a făcut o pauză, să se gândească.

— Soţia mea, a reluat el, cu vocea mai liniştită acum. Va trebui să mă pregătesc… a zis, după care s-a răstit: Ai fi putut să mă avertizezi mai din timp!

— Dac-aş fi ştiut, te-aş fi avertizat!

— Am crezut că tu ştii totul.

Pentru prima dată, profesorul părea nesigur de sine.

— Nu chiar. Nu încă.

Simon şi-a ridicat bărbia.

— Atunci cum de eşti sigur de viitorul meu?

— Oamenii sunt definiţi, adesea, atât prin ceea ce nu sunt, cât şi prin ceea ce sunt. Ceea ce nu

avem ne conduce, a zis profesorul. Află ce-şi doreşte o persoană şi îi poţi cartografia viitorul.

Partea a V-a

După

North Yorkshire, Anglia

Recunoaşteţi că sunteţi ceea ce sunteţi,
pentru că acesta este lucrul care poate
schimba
ceea ce sunteţi.

— Søren Kierkegaard

30. Ademenit înapoi

M-am trezit zguduit de un miros acru şi de o lumină dogoritoare.

— Domnule? Domnule!

Un străin mai în vârstă, cu aspect anxios, stă aplecat deasupra mea, îngenuncheat. Stau cu palmele sprijinite pe podea şi încerc să mă ridic, dar lumea se clatină cu mine.

— Ce dracu' s-a întâmplat?

— Ce naiba faceţi voi aici? întreabă străinul, şi-mi dau seama acum că e un paznic.

Cuvintele lui aduc lumină în mintea mea – o amintire. Simon. Profesorul. Mă lupt să mă agăţ de ea, când bărbatul întreabă:

— Aţi fost aici toată noaptea?

Întorc capul într-o parte şi-l văd pe Goose, întins şi el pe podeaua camerei de dormit din aripa servitorilor, arătând la fel de ameţit ca mine. Draperiile de catifea ocru, fereastra care dădea spre ruine, podeaua încrustată… toate au dispărut.

— Sunt Noah Shaw, spun încet. Nepotul lui lady Sylvia.

— Cred că te-am recunoscut, spune paznicul.

— M-ai recunoscut?

— După portretul tău.

— Ce portret? spun încet.

— Aţi venit aici la o băută, seara trecută, nu-i aşa? spune el, ridicându-se în picioare. V-aţi oprit în locul ăsta ca s-o faceţi lată şi aţi leşinat?

Înghit, simţind în gură gust acru şi stătut.

— Cam aşa ceva.

Paznicul oftează.

— Şi-aţi vomitat peste tot, nu-i aşa?

Goose se ridică, ţinându-şi capul de parcă ar fi fost făcut din sticlă.

— Nu, domnule. Suntem profesionişti.

Paznicul îmi întinde o mână.

— Chiar aşa. Hai, ridică-te!

Mă clatin pe picioare.

— Hristoase!

Apoi e rândul lui Goose.

— La dracu'!

— O să vreţi să vă hidrataţi. Şi să vă introduceţi nişte proteine în sistem.

— Mmm, fac eu, necomunicativ. Ne poţi spune cum să revenim la… mă uit în jur, încercând să-mi amintesc ce s-a întâmplat înainte…

Înainte…

— Cartea, mormăi, cercetând podeaua. Suntem în camera în care am găsit-o prima dată, nu-i aşa? Am scăpat-o, în timp ce exploram?

— Ce anume? întreabă paznicul.

— Nimic, insist. Ne-am cam rătăcit.

— Nu vă faceţi griji, vă conduc înapoi în aripa estică.

— Mulţumesc.

Îl urmăm; din fericire, călătoria e fără evenimente, dar, din păcate, lungă. Lumina de afară este nehotărâtă – încă nu s-a luminat complet, dar în curând va fi ziuă, iar ziua îi va aduce pe turişti cu ea.

— Tot ce vreau este o cameră, undeva, murmură Goose.

Râd, în ciuda a toate. Paznicul clatină din cap.

Copiii din ziua de azi, nu-i aşa…?

După un secol, parcă, ne depune în cele din urmă la reşedinţă, într-o cameră de zi modernă şi confortabilă şi ne dă sfaturi bine intenţionate despre mahmureală. Cu toate astea, când Goose şi cu mine rămânem singuri, ne simţim groaznic, brutal de incomod.

— Ce-ai văzut? îl întreb, imediat.

Scutură din cap.

— Nici măcar nu ştiu…

— Da, zic, cu o fervoare care mă surprinde. Spune-mi!

După o pauză, Goose vorbeşte:

— O fantomă dată dracului, zice şi se holbează într-un punct fix de pe perete. O nenorocită de fantomă dată dracului, asta am văzut.

— Tu n-ai înghiţit nimic, nu-i aşa? Din ce ne-a dat M?

— Nu.

— Eşti sigur.

— Da.

Îmi dau seama că mă bazez pe faptul că am fost amândoi drogaţi, până ne-am ieşit din minţi, fir-ar să fie!

Mă agăţ totuşi de această explicaţie, dar se destramă.

— Poate…

Goose clatină din cap, zguduit.

— Nu încerca să găseşti o explicaţie. Nu există niciuna.

— Poate că M ţi-a strecurat ceva la cârciumă? întreb, încă sperând. Poate în scotch. De ce nu?

Ochii lui, mijiţi, privesc încă fix drept înainte.

— Cui îi pasă? Noi totuşi am văzut ce-am văzut.

Are dreptate. După plecarea paznicului, m-am simţit epuizat şi m-am prăbuşit pe o canapea de catifea gri, ca o păpuşă aruncată. Dar acum efectul ulterior acelui lucru care mi-a afectat sistemul, orice ar fi fost el, îmi tulbură conştiinţa, ţinându-mă treaz şi încordat.

— Era vărul tău, spune Goose, cu o voce îndepărtată, care se potriveşte cu aerul său pierdut. Mai spune-mi o dată care era numele lui?

— Sam, zic, liniştit. Sam Milnes.

— Urât sfârşit pentru Sam, bombăne el, trecându-şi degetele peste barba ţepoasă.

— El este cel care s-a spânzurat aici, spun. În ziua înmormântării tatălui meu.

— L-ai văzut?

Dau din cap aprobator, iar capul mă doare la fiecare mişcare.

— Cu abilitatea ta, adică, vreau să spun?

— Da.

Ochii lui Goose se întâlnesc cu ai mei.

— Deci şi el era înzestrat, corect? Nu aşa funcţionează?

Aşa funcţiona pe vremuri.

— Trebuie că a fost.

— Care crezi că era abilitatea lui?

Nu m-am gândit la asta. Am evitat să mă gândesc la asta. Chiar şi acum – în special acum –, când îmi amintesc de el, simt groază şi mă ia cu frig. Cum degetele lui erau albastre când l-am găsit noi… eu şi Mara, împreună.

Şi ce linişte era pe lângă el! O gaură neagră de

sunet, prin care nu pătrundeau nici măcar bătăile inimii Marei.

Apoi am lăsat-o pe Mara, pentru a reface traseul paşilor lui. Pentru a-l urma, am ieşit pe pervaz.

Vocea Marei m-a adus înapoi.

— Nu ştiu, este tot ce-i spun lui Goose, îndepărtând gândurile astea şi revenind la întrebarea sa. La momentul ăla… nu părea… relevant.

Goose mă priveşte din poziţia lui ghemuită, încordat, aşezat cu picioarele încrucişate într-un fotoliu supradimensionat, împodobit cu fildeş.

— Poate că este relevant acum. Poate de aceea a murit.

Ridic din umeri, detaşându-mă de întrebare, de amintiri.

Totuşi, Goose nu pare să aibă nevoie de încurajarea mea.

— Există doar trei motive pentru care trecerea fantomelor în viaţa de apoi este blocată, spune el, bifându-le, pe degete. Unu, au treburi neterminate. Doi, trebuie să fie răzbunate înainte de a putea merge mai departe. Şi trei: sunt, pur şi simplu, al dracului de rele.

— Sunt tentat să întreb cum de ştii atât de multe despre asta…

— Am dreptul la fobiile mele, bine? Şi nu vreau să ajung ca el.

Este zguduit, mult mai zguduit decât l-am văzut vreodată.

— Nu pare probabil să se întâmple aşa ceva, spun… liniştitor, aş vrea.

Îşi apasă podul palmelor pe ochi.

— Uite, amice, apreciez efortul şi ştiu că ai văzut mai multe rahaturi decât mine, dar să fim sinceri... eşti la fel de teribil de pierdut aici cum sunt eu însumi.

— Corect! Deşi îţi voi spune că, dintre toţi oamenii pe care i-am văzut murind, el este singurul pe care l-am văzut vreodată... în felul ăsta.

— Singura fantomă, vrei să spui.

Sau halucinaţie comună. Sau episod disociativ indus. Eram pregătit să mă aştept la Simon. Dar nu la Sam.

— Corect! este tot ce spun.

Goose se aşază cu spatele drept, apucând braţele fotoliului cu ambele mâini.

— Şi dacă asta era abilitatea *lui?*

— ... Să fie fantomă? întreb, fără să pot să mă abţin.

— Nu, idiotule, când era în viaţă. Aşa cum, se presupune, abilitatea mea este să o amplific pe a altora, da? Ce-ar fi dacă a lui era ceva mai cuprinzătoare, ceva de genul... comunicare extinsă? Şi, fiind în preajma mea, a putut să comunice cu *noi,* cu cei vii?

Ideea este... exagerată. Dar, până la urmă, la fel este şi tot restul.

Totuşi, există un lucru pe care nu pot să-l eludez.

— Darurile noastre au dispărut totuşi.

Sau îi mai auzisem bătăile inimii şi înainte? Nu pot fi sigur. Nu pot avea încredere în asta.

Goose clatină din cap.

— Ai auzit-o pe M, că asta putea fi temporar.

Se poate să ne fi tăiat noi înşine accesul la ele, a zis ea. Poate că Sam le-a deblocat în locul nostru.

Mă gândesc la ce spune el. Ascult.

Niciun sunet. Nimic. Nu pot auzi bătăile inimii lui Goose, nici pulsul, nici felul în care plămânii lui se extind şi se contractă. Nu aud decât cum noi doi stăm de vorbă.

Totuşi, mă uit la mâna mea. M-am obişnuit cu durerea care pulsează, omniprezentă, de la fractura mică în care oasele se sudează greşit. O deschid, desfăcând degetele. Durerea este albă şi fierbinte.

Închid repede pumnul.

— De ce nu? întreabă Goose. Ea a zis că voinţa şi intenţia sunt cheia pentru orice.

Da, aşa spusese.

— Ei bine, îmi doresc asta, zice Goose. Nu mă feresc de asta.

Nu ca mine, gândeşte, dar nu are nevoie să o spună. În schimb, întreb, ca să fiu cooperant:

— Deci, asta este ideea pe care mergem, atunci? Eşti medium?

Goose clatină cu putere din cap.

— Un coşmar al dracului de nenorocit. La propriu, coşmarul meu dat dracului.

Ridic mâinile, în apărare.

— Este teoria *ta,* prietene. Aveam de gând să-ţi sugerez că s-ar putea ca şi noi să fim veri fără să ştim, dacă ţinem seama şi de un alt factor: memoria genetică.

Goose se lasă pe spate, ridicând capul, pentru a privi candelabrul atârnat deasupra noastră şi zice:

— Vreau să spun că toată lumea din Anglia este, posibil, înrudită în secret, aşa că, sigur că da, e şi asta o posibilitate.

— M-am gândit doar că ar putea fi o variantă puţin mai coerentă, având în vedere poveştile legate de Simon şi de profesor.

Goose îşi lasă capul într-o parte.

— Poveştile despre Simon şi despre profesor?

— Spitalul? Nunta lui?

Goose se freacă pe frunte.

— A cui nuntă? Ce?

— Cel pe care l-am văzut a fost lordul Simon, spun. Imediat după ce cartea, Biblia cu arborele meu genealogic, a căzut şi ramurile au început să crească, de pe pagină până în…

— Da, *asta* am văzut. Numele de pe podea şi pe Sam spânzurat… Doamne! *Pe toţi dracii!* zice el, apoi îşi revine. Stai puţin… deci, tu ai mai văzut şi altceva după aceea?

Dau din cap aprobator. Şi apoi, în timp ce-i povestesc ce am mai văzut, gâtul mi se usucă, aşa cum eu însumi mă simţeam secat de vitalitate; părţile vechi ale conacului, prea mari şi prăfuite şi putrezite, apoi camera strălucind de lumină şi viaţă, suficient de mult timp pentru a face vizibilă uşa, la început, apoi…

Cuvintele lui M răsună în capul meu.

Ai blocat amintirile care te-ar putea răni. Cheia este undeva în mintea ta.

Clatin din cap, ca să scap de vocea lui M.

— Profesorul se imaginează pe el însuşi ca… arhitect. Acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit, la un moment dat, spun. Ca un maestru de şah,

practic. Cred că poate vedea rezultatele anumitor evenimente, dar susţine că el însuşi nu poate face nimic pentru a le influenţa. Aşa că îi manipulează pe ceilalţi s-o facă.

Goose plecase când M mi-a vorbit despre părinţii mei. Nu-mi amintesc dacă i-am explicat vreodată asta.

— El a manipulat-o pe mama pentru a se căsători cu tatăl meu, spun, cu amărăciune.

— De ce?

— Pentru ca să mă nasc eu.

Goose se cutremură.

— Josnic.

— Da.

— Şi deci, stră-stră-străbunicul tău a fost cu el?

Se uită în jur, de parcă Simon ar fi putut sta aplecat deasupra umărului său.

Dau din nou din cap.

— Într-una din…

Amintiri, îmi şopteşte o voce în minte. Vocea Marei, din nou. Mara mea.

— Viziuni, spun în cele din urmă, ignorând-o.

— Aşadar, a funcţionat, zice Goose. Tu ai făcut ce ţi-a spus M să faci.

Am văzut cum a aflat Simon despre M. Şi am văzut că profesorul l-a găsit pe el, nu invers.

Dar profesorul îl trimisese pe *Simon* în India, după M. Şi îi spusese lui M contrariul. De ce?

Şi cum se face că, dacă Simon n-a fost înzestrat, aşa cum a zis profesorul, eu i-am putut totuşi vedea amintirile?

Şi ce legătură avea Sam cu asta? Care a fost motivul pentru care ne-a apărut şi el… şi încă la

amândoi?

— Simon a spus că cineva, un bărbat, i-a dat… mai mult timp. Mai multă vreme să trăiască… zic şi încerc să-mi găsesc cuvintele pentru a explica ceea ce am văzut…

Mi-am amintit.

Alung cuvântul.

— Totuşi, nu i-am văzut doar în conac. L-am văzut pe Simon trezindu-se într-un spital, fără să-şi amintească deloc cum a ajuns acolo, şi l-am auzit pe medic spunând că nu va supravieţui peste noapte. Apoi a intrat altcineva Şi…

Detaliile se estompează, cu fiecare cuvânt pe care îl rostesc, spre norocul meu. Nu-mi amintesc numele bărbatului.

— Ideea este că, dacă există cineva, undeva, pe pământ, care poate înmulţi anii vieţii cuiva, asta înseamnă şi că… el sau altcineva ar avea şi capacitatea de a-i împuţina, închei eu.

Goose îşi drege glasul.

— Poftim?

— Adică, nu-mi place să enunţ ceea ce este evident, dar…

Ridic din sprâncene.

— Nu asta poate face Mara?

Clatin din cap imediat şi nu doar pentru că nu vreau să vorbesc despre ea. Sau să mă gândesc la ea.

— Nu. Ceea ce am văzut eu nu este abilitatea ei.

Goose se uită în altă parte.

— Sincer. Mara este opusul *meu.* Vindecător, distrugător. Erou, Umbră. Omul pe care l-am văzut

eu nu dădea viaţă şi nici n-o sfârşea, era… făcea un schimb? Un transfer?

— Ei bine, dacă fiecare acţiune are şi o reacţie egală şi de sens contrar etc.

— Exact! Asta ar putea fi motivul pentru care pana şi sabia sunt simbolurile profesorului…

Goose înclină din cap.

— Ce, vrei să zici, precum tatuajul lui Leo?

Dau din cap aprobator.

— Şi pandantivul, spun, atingându-l.

Mângâi cu degetul mare canelurile aspre ale modelului.

— Noi am încercat odată să aflăm ce vor să însemne, adaug.

Pe măsură ce-mi amintesc, inima începe să-mi bată nebuneşte…

Pot să-l văd pe-al tău? întrebase ea, cu luni în urmă, într-o altă casă, dintr-o altă ţară, în ceea ce ar fi putut la fel de bine să fie o altă epocă.

De parcă atunci aş fi putut să-i spun nu. Am ridicat şnurul negru, pe care îl ţineam prins, pe deasupra capului şi l-am aşezat în mâna ei mică şi caldă.

— În picturile timpurii, zeiţa egipteană Ma’at purta pana adevărului, zice Goose, aducându-mă înapoi, aici, în prezent, dar interpretează greşit privirea mea surprinsă. A fost o întrebare de nivel A.

Dau din cap, de parcă aş şti despre ce este vorba.

— Cântărea inima omului folosind pene… dacă păcatele lui erau mai grele, urma să fie mâncat de o fiară, spun eu.

Goose îşi mângâie bărbia.

— Atunci la ce serveşte sabia?

— Cred că, în original, ţinea în mână un sceptru, nu o sabie. Sabia este interpretarea modernă… justiţia rapidă şi nemiloasă. Sau aşa ceva, spun eu, sperând să putem trece mai departe acum, înapoi la nivelul A şi Anglia şi departe de Miami şi de Mara.

Goose se apleacă înainte, întinzându-şi picioarele, cu coatele pe genunchi.

— Dar apoi a fost ceea ce făcea tatăl tău, nu? Doctoriţa aceea care lucra pentru el, folosindu-vă pe toţi…

Folosindu-ne. Pereţii ivorii ai sufrageriei se albesc şi, în locul ferestrelor cu vedere spre grădini, mă văd pe mine din nou la clinica Horizons, uitându-mă la Mara pe geam, la chipul ei, când Kells i-a spus că am murit. Îmi amintesc felul în care a răsunat, acolo, vocea ei goală, şi apoi ochii pustii, şi ceea ce-am făcut şi am spus eu, ca să opresc…

Ieşi afară! Omoară-i pe toţi!

Kells ne-a folosit, iar eu am folosit-o pe Mara.

Era drogată. Compromisă. Mai vulnerabilă decât eram eu, şi am folosit-o. S-a trezit singură, în Horizons, i se spusese că sunt mort, apoi a făcut ceea ce i-am spus eu să facă pentru a ieşi de acolo, cu Jamie şi Stella. I-a ucis pe toţi şi apoi eu am alungat-o.

— Amice! Eşti bine?

Categoric, nu. Îmi trec mâinile prin păr, trăgând prea tare de el, doar ca să simt altceva.

— Cam mare mizerie, asta-i tot.

— Ar trebui să dormim, probabil, zice Goose, deşi are ochii mari, iar faţa lui este încă cenuşie.

O parte din mine vrea să fie de acord. Dar cealaltă parte se teme să închid ochii. Nu ştiu unde voi fi când mă voi trezi.

31. Rămăşiţele trecutului

Aşa că facem un compromis. În loc să mergem la culcare, ne îndreptăm spre bucătărie. Convingem personalul să-i permită lui Goose să gătească şi, deşi ei protestează puţin la început, o fac mai mult de ochii lumii. Se pare că sunt bucuroşi să aibă o dimineaţă liberă, mai ales că, oricum, în afară de noi, în reşedinţă nu mai e nimeni.

Goose ia în serios sfatul paznicului şi ne pregăteşte omlete.

— Aşa, spune el, supraveghindu-şi ingredientele. Profesorul. Simbolurile sale. Pana, sabia; contradicţii.

Mută câteva borcane de condimente luându-le pe toate deodată.

— Apoi îi avem pe tatăl tău şi pe doctorul acela, mai zice el.

E hotărât să rezolve puzzle-ul, să-l potrivească aşa cum trebuie, binecuvântat fie-i sufletul!

— Profesorul a vorbit despre necesitatea echilibrului între forţe sau ceva de genul ăsta. Şi pe lista de la Horizons, au făcut o diferenţă între unele abilităţi, pe care le-au etichetat „originale”, şi altele „induse”, conform unui protocol dezvoltat de profesor, după câte se pare, sub un pseudonim, desigur.

— Stai puţin! Induse? Cum ar fi, sintetizate?

— Nu cum ar fi. Exact aşa.

— Copii, spune Goose, încet. Prietena ta Stella a zis asta înainte de...

Înainte.

Deschid frigiderul, sperând că există o modalitate de a alătura ingredientelor lui Goose şi nişte Bloody Mary, deoarece această conversaţie necesită mai mult alcool.

— Deci, avem originalii, spune Goose, luând o ceapă verde şi aşezând-o pe blat. Şi apoi copiile, pe care, practic, le-a făcut tatăl tău.

El aruncă în tigaie ceapă uscată, pe care o caramelizează.

— Corect. Aici e totuşi ceva ce n-am lămurit încă. Tatăl meu detesta... abilitatea mea sau oricum altfel vrei să-i spui, aşa că de ce-ar fi vrut să o recreeze în altcineva?

Goose ridică din umeri.

— Ar putea fi o mulţime de motive. Pare profitabil, pentru unii.

Goose n-a fost desigur de faţă când tatăl meu nu a avut absolut nicio problemă cu faptul că-mi ţineam o armă la tâmplă, gata să apăs pe trăgaci.

Fă-o, atunci, dacă eşti atât de egoist, spunea tatăl meu.

Dacă sunt egoist, este pentru că tu m-ai făcut aşa, i-am răspuns.

Vorbeşti ca un adevărat tâmpit răsfăţat... Am crezut că eşti gata să fii bărbatul care spera mama ta c-ai să devii, dar văd că eşti doar un copil, care şi-ar pune pe foc toate darurile, doar pentru că nu-l poate avea pe cel pe care şi-l doreşte.

Nu pot povesti asta. Mi-aş dori să nici n-o fi auzit vreodată.

— Nu că el ar fi fost prea bun pentru a autoriza experienţe pe oameni, spun. Totuşi, ceva nu se

potriveşte; încă.

Goose se întoarce spre mine.

— Nu este vorba doar de a autoriza experienţe pe oameni, ci de a autoriza teste pe *propriul* său *fiu.*

Cuvintele lui îmi trezesc amintiri pe care-mi doream cu disperare să le îngrop.

Deborah avea teorii despre cum puteai să-i găseşti pe alţii la fel ca tine şi teorii despre cum să-i vindeci, dar nimic nu promitea să ajute, până când ea a găsit-o pe Mara ta. Mara a sfârşit prin a mă învăţa la fel de multe despre tine câte m-ai învăţat şi tu despre ea. Poate chiar şi mai multe. Nu aveam habar despre felul în care funcţiona abilitatea ta. Cum auzeai lucrurile, ce vedeai. Dar a fost un hubris, a spus tatăl meu. *Dacă există o modalitate de a desfiinţa anomalia, noi n-am aflat-o. S-ar putea ca tu să fii cheia, Noah, dar nu vom şti niciodată, atâta timp cât ea trăieşte. Iar tu nu poţi sta departe de ea, şi ea nu se poate abţine să fie ceea ce este.*

Ea nu se poate abţine să fie ceea ce este, afirmase el. Avea oare dreptate?

Dacă el a avut dreptate, la urma urmei, atunci eu am ajutat-o să fie ceea ce este.

Ieşi afară! Omoară-i pe toţi!

Totuşi, am rămas departe de ea, cel puţin. În privinţa asta tatăl meu s-a înşelat.

Când îmi regăsesc vocea, este răguşită.

— Tatăl meu n-ar fi ezitat să încerce să replice ceea ce, în cele din urmă, voia să eradicheze, spun, încet, sperând că este o explicaţie suficientă pentru Goose, ca să nu mai fie nevoie să-i

povestesc şi restul.

Se pare că funcţionează.

— Îţi aminteşti ce-am zis despre treburile neterminate? Nu aşteaptă să răspund şi continuă.

— Sam s-a sinucis aici, în casa tatălui tău, în ziua înmormântării sale. El este vărul tău, acum ştim, dar poate că tatăl tău i-a făcut ceva şi lui?

Compania sa desfăşoară cercetări care, probabil, au dat naştere unei mulţimi de Purtători în întreaga lume.

Este posibil ca tatăl meu să fi început undeva mai aproape de casă.

În timp ce sfârâie ceapa, Goose spune:

— Poate că acelea care mor sunt copiile, aşa cum a spus Stella, şi faptul că Sam se întâmplă să fie vărul tău e doar un accident.

Au fost destule accidente din astea.

— E o posibilitate, spun totuşi.

— Ce scria pe listă despre Stella?

Încerc să-mi amintesc. Încerc să nu-mi amintesc.

Suspect original, cred.

— Bănuiala nu este confirmată însă, nu-i aşa?

— Nu, nu este, oftează el. Dacă numele meu ar fi pe o listă, undeva… murmură el, obosit. Aş vrea să ştiu dacă voi dispărea într-o zi şi voi reapărea în pivniţa ta, bântuind conacul familiei tale.

— Frate, încep eu.

— Nu, nu, sunt bine, nu-ţi face griji pentru mine! spune el. Într-un fel, tu şi Mara sunteţi extrem de norocoşi, ştii asta, nu?

Aproape că râd, dar am un nod în gât.

— Te cam joci cu cuvântul „norocos”, nu-i aşa?

— Cel puţin nu trebuie să-ţi faci griji că te afli pe o listă a morţii, undeva. Nu mă înţelege greşit! Situaţia ta, în general, nu e tocmai de invidiat, dar cel puţin sunteţi atât de originali pe cât se poate.

Sunt pe punctul de a replica, dar cuvintele mi se opresc în gât, când o idee începe să-şi facă loc în mintea mea şi se limpezeşte.

— Totuşi, nu sunt, nu-i aşa? Nu sunt primul din familia mea care are o abilitate. Au fost înainte mama mea şi Simon.

Este posibil ca el să nu fi avut acelaşi fel de Dar, însă a avut un rol de jucat, a spus profesorul. M îi cunoştea pe toţi.

— Care este rolul lui M? întreb cu voce tare.

Goose taie ciuperci şi-mi răspunde:

— Vrea să ştie de unde a venit. Să-şi cunoască propria istorie. Nu aşa a spus?

— Aşa a spus, zic eu, gândindu-mă. A mai spus şi că familia mea are o datorie la ea.

Profesorul şi James au menţionat o datorie, dar asta e tot ce-mi amintesc despre subiectul respectiv.

— Şi când a apărut pentru prima dată, a zis că viaţa Marei este în pericol. Mi-a spus că trebuie să-mi amintesc de Simon pentru a o salva, adaug eu.

Ucide balaurul, salvează-ţi fata!

— De profesor, presupun, a vrut să spună, precizez eu. Şi apoi, când i-am zis că Mara nu are nevoie de protecţie, mi-a spus că mă poate ajuta să-mi recuperez abilităţile.

— Hmm…

Iar când asta n-a funcţionat…

Îl voi păstra pe Alastair în gândurile mele.

Aproape că uitasem de asta, în toiul tuturor celorlalte evenimente. Mă uit la Goose, neliniştit. I-am spus deja ce a zis M? Ar trebui să-i spun acum?

— Ea este motivul pentru care am venit la spital să te caut, zic. A enumerat, unul după altul, toate motivele pentru care, după părerea ei, era nevoie să fiu aici, în Anglia, la conac. Niciunul dintre ele n-a funcţionat. Şi apoi a spus că te va păstra în gândurile ei. Ceea ce m-a adus la spital, unde ne aştepta maşina.

Goose ridică privirea.

— Crezi c-a minţit?

— Sunt sigur că a minţit, spun. Sunt mai puţin sigur în legătură cu ce a minţit. Dar încă nu sunt convins că ştim ce caută ea.

Află ce-şi doreşte o persoană şi poţi să-i prevezi viitorul.

Profesorul i-a spus aceste cuvinte lui Simon, cuvinte pe care nu mi le-am amintit până în seara asta, până când…

Până când Sam a deschis uşa.

— Cine trage foloase de pe urma morţii lui Sam? întreb. Şi de pe urma sinuciderilor aparent întâmplătoare ale unui grup de străini adolescenţi, cumva interconectaţi.

— Poate nimeni, spune Goose, spărgând un ou într-un castron şi amestecându-l.

— Poate că este doar un lucru ce li se întâmplă, orice ar fi, copiilor.

Am mai auzit asta sau ceva de genul ăsta când Daniel mi-a vorbit despre expediţia lui iniţială, la arhive. Experimentele lui Kells pe copiii gemeni, Jude şi Claire fiind singurii supravieţuitori.

Încercase să le inducă abilităţi, dar oricum au murit toţi, în cele din urmă.

Goose ridică din umeri.

— Dar văd că ipoteza nu ţi se pare satisfăcătoare, aşa că…

— Pentru că nu merge prea în profunzime, nu-i aşa? Profesorul a spus că trebuie să existe un echilibru, dar…

Parţial, este vina tatălui tău, zisese M.

— Tatăl meu a dezechilibrat balanţa şi acum suntem mai mulţi decât ar trebui să fim.

— Ar trebui să fim?

— Mai mulţi decât *era menit să fim.* Dacă *mare parte* dintre noi continuă să se reduplice? În cele din urmă, lumea va fi excedată.

— Un scenariu Marvel, cu siguranţă, spune Goose, împletindu-şi degetele şi întinzându-şi braţele deasupra capului.

— Ceea ce nu şi-ar dori originalii, continui eu, ignorându-l.

Ce a spus M? Ea nu se ascunde. Ea *se mişcă.*

— Dacă ai existat secole în şir, atunci ai nevoie de secret pentru a supravieţui, adaug.

— Crezi că originalii distrug copiile?

Stau liniştit, gândindu-mă.

— S-ar putea.

La un moment dat, toată lumea voia să ne găsească. Desigur, Kells ne-a adunat în Florida, în numele tatălui meu. Dar, de asemenea, Leo şi Sophie nu au pretins că sunt în căutarea celorlalţi din solidaritate sau aşa ceva? Au făcut chiar harta aceea, la casa lor sigură, care conducea pe oricine putea să o vadă până la toţi cei reprezentaţi pe ea.

Harta. Sophie. O amintire zgârie la uşa conştiinţei mele, cerând să fie lăsată să intre.

Imaginaţi-vă că noi toţi umblăm de colo colo cu o lumânare în mână, a spus ea la petrecerea aceea dezastruoasă, pe care a organizat-o Goose la Brooklyn.

Şi apoi lumina se stinge. Tocmai a început… să se întâmple asta. Oamenii dispar. Aşa că am început să urmărim cursul evenimentelor… Oamenii veneau şi plecau din casele de piatră brună – totuşi, cam oricine care venea la acea casă sigură rămânea, odată ce ajungea acolo. Toţi ne-au spus de unde veneau, ce puteau face – am început să adunăm atât cât puteam din poveste. Când Felicity şi ceilalţi au dispărut, au căzut de pe hartă. Literalmente. Nu se poate face nimic.

Şi apoi Sophie a spus: *Noi nu putem face asta singuri. Trebuie să lucrăm toţi, împreună…*

Aud din nou vocea Marei în mintea mea.

Dar tu eşti vânătorul, îi spusese ea lui Sophie.

Când am urcat în maşina trimisă de M, abia dacă m-am mai gândit o clipă la Leo şi Sophie, şi la orice dracu' ar mai fi putut face ei atunci. Nu m-am gândit prea mult nici la sinucidere. A mea sau a oricui altcuiva.

A încetat să-mi mai pese de ei pentru că am încetat să-i mai simt?

Înspăimântător, dacă este adevărat. Fluxul de ruşine, în creştere, îmi spune că aşa este.

Sunt tentat să-l ignor, dar mă uit la Goose, care roboteşte prin bucătărie…

Cel puţin nu trebuie să vă faceţi griji că vă aflaţi pe o listă a morţii, undeva.

O listă a morţii. Când am văzut prima dată harta atârnând în locuinţa lui Sophie şi a lui Leo din Brooklyn, harta pe care o făcuseră, care-i lega între ei pe înzestraţii pe care-i întâlniseră, mi s-a părut extrem de stupidă. Dacă cineva ar fi găsit-o, ar fi putut s-o folosească pentru a-i găsi pe alţii, nu pentru a-i ajuta, ci pentru a…

A-i vâna.

Şi când am întrebat-o pe Sophie cine a căzut primul de pe hartă, mi-a spus…

Sam. *Cred că Sam a fost primul.*

Un deget rece îmi alunecă pe ceafă.

Nu-l cunoscuse, a insistat ea. Îmi răscolesc amintirile, căutându-i cuvintele…

O prietenă a lui Leo, pe nume Eva… era prietenul ei. Nu l-am cunoscut niciodată şi a murit în Anglia. Tu erai acolo. Cu Goose.

— Cred că am o idee, spun, pe când Goose amestecă celelalte ingrediente cu ouăle. Cineva care l-a cunoscut pe Sam. Care s-ar putea să nu locuiască prea departe.

— Continuă!

— Sophie şi Leo au realizat harta aceea, marcând locurile unde s-au adunat ceilalţi înzestraţi şi locurile de unde proveneau.

— Oh, corect.

Îşi netezeşte blugii cu palmele.

— Am luat pe mine mai tot peretele din camera aia ponosită, zice.

— Jamie şi Mara au pozat harta. Mara mi le-a trimis, zeci şi zeci, zic şi, în timp ce vorbesc, îmi dau seama cu o groază crescândă de ceea ce vom fi nevoiţi să facem.

Goose se holbează, întrebător.

— Chiar dacă telefonul tău mobil nu este aici, imaginile s-ar putea sincroniza în *cloud,* nu-i aşa? Sigur are cineva o tabletă sau un laptop la îndemână.

Încerc să derulez şirul evenimentelor.

— Şi dacă lucrurile stau altfel, Sam Milnes?... Îţi aminteşti mormântul acela din Whitby?

Allegra Milnes era numele de pe el.

— Nu poate fi atât de greu să găseşti pe cineva care să-l cunoască, adaug.

Sau să ştie ceva despre el. Cum era, de pildă, omul acela, Bernard.

În minte mi se deschide o uşă, luminând amintirea care se ascunsese de mine. O zăresc pe Mara la capătul scării, în rochie neagră şi cu ochi strălucitori. Îi aud vocea, spunând dintr-o răsuflare:

Am pornit să povestesc cât de supărată sunt pe tatăl tău şi ce s-a întâmplat la înmormântare, apoi încep să tremur şi să explic în şoaptă, în stilul Al Şaselea Simţ, *că am văzut totul... A luat de bun tot ce i-am servit şi apoi s-a apucat să-mi spună „strict confidenţial”, cum „Băiatul este stră-strănepotul unei menajere” care a servit unor scopuri ale stră-stră-bunicului tău. Există poze cu el undeva, un portret în casă. A spus că există tot felul de lucruri acolo care datează de secole. Iar familia ta a păstrat totul.*

A adăugat cumva, întâmplător, şi ceva util, cum ar fi, de exemplu, unde anume? am întrebat eu.

Da... nu. A vorbit despre înregistrările valetului şi arbori genealogici şi despre faptul că se afla aici,

în casă, chestia respectivă, dar unde aici, nu ştia. Însă mi-a dat un nume.

E nevoie să întreb?

Sam Milnes. Îţi este cunoscut?

Am spus că nu.

Se pare că este şi stră-strănepotul fostului îngrijitor al terenului, dar el a fost concediat imediat ce s-a descoperit că servitoarea doamnei era însărcinată şi s-a mutat spre sud pentru a face altceva, nu-mi amintesc bine, iar tatăl lui Sam este acum bucătar la o cârciumă, la aproximativ o oră de aici. Nu la aceste funeralii.

Tatăl său nu era? Mama? am întrebat.

Nu. Nimeni din familia lui. Am întrebat concret.

Vreo ranchiună? am întrebat.

Bernard a menţionat ceva despre un zvon cum că el n-ar fi fost copilul îngrijitorului terenurilor, că cineva din familie a lăsat-o pe fată cu burta la gură, apoi i-a trimis pe amândoi la plimbare pentru a ascunde asta. Ea a ridicat din umeri. Sau s-a întâmplat un alt rahat similar, cu atât de mult timp în urmă, încât nimănui nu-i mai pasă de asta.

Îi relatez toate astea lui Goose, cu un soi de disperare, în timp ce el toacă arpagic şi-l presară pe omletele noastre, de care nu-mi mai e poftă de mult.

— Aşadar, am putea să ne conectăm, literalmente, la orice computer, oriunde, şi să accesăm fotografiile voastre, care conţin informaţii biografice şi, posibil, şi geografice, pentru a găsi o persoană care a cunoscut versiunea vie a unei fantome pe care am văzut-o şi care are ceva treburi neterminate cu noi, zice Goose, aşezând o

farfurie pe blatul de marmură. Sau ne putem întoarce la Whitby, să căutăm numele femeii căreia i-ai lovit piatra de mormânt cu pumnul şi care a murit de atât de mult timp, încât ar trebui să folosim microfişe, undeva, într-o bibliotecă veche, pentru a vedea dacă au apărut vreodată articole cu ştiri despre ea şi familia ta, şi să-l urmărim apoi pe tatăl lui Sam în crâşma în care lucrează, iar de acolo să mergem pe fir înapoi? Astea sunt opţiunile noastre?

La dracu'! *La dracu'!*

Goose clipeşte în tăcere.

— Bine, zic eu, jalnic. Dacă lucrurile noastre de rahat nu au sosit încă aici, îi vom cere, în schimb, lui Kate laptopul.

După câte se pare însă, spre surprinderea mea, lucrurile noastre de rahat *sunt* deja aici. Nu aveam propria mea cameră în conac – nu petrecuserăm suficient timp aici pentru a putea revendica una –, dar, la reîntâlnirea cu doamna McAdams, Goose are prezenţa de spirit să o întrebe despre lucrurile noastre, iar ea ne arată una din camerele de oaspeţi, plină cu mai multe cutii şi bagaje pe care le recunosc. Cu durere.

— Bagajele au sosit zilele trecute, spune ea, veselă.

Victoria Gao şi-a ţinut promisiunea.

Analizez mizeria. Mobilul meu trebuie să fie undeva, acolo. Sunt mult prea laş ca să scotocesc.

În cazul în care am să-l găsesc, voi şti dacă Mara mi-a scris sau nu. A trimis un e-mail sau nu. Dacă, de când i-am citit cuvintele şi i-am auzit

vocea, în ultimele zile sau săptămâni… sau vieţi, fusese linişte. Am traversat un ocean ca să scap, dar ea şi-a făcut cuib în capul meu.

Goose îşi recunoaşte imediat propria geantă; totuşi, observând aparenta mea paralizie, îmi cere numele de utilizator şi parola.

— Nu mă bag nicăieri pe unde nu trebuie, zice el, ca răspuns la nefericirea mea evidentă.

I le spun, iar el nu-mi face viaţa amară în legătură cu asta, motiv pentru care îi voi fi veşnic îndatorat.

Totuşi, nu suport să-l privesc parcurgând imaginile. Nici măcar nu pot privi în direcţia lui.

— Am găsit harta, zice Goose.

Expir, căci până acum mi-am ţinut respiraţia parcă un an.

— Cred că trebuie să căutăm o Evă, zic.

— Asta face lucrurile mai uşoare.

— Ei bine, începe din Anglia.

— Mulţumesc pentru cele mai clare sfaturi.

În sfârşit, îmi adun puterile ca să nu mai fiu un papă-lapte şi mă întorc să-l privesc. Ridică din sprâncene.

— Se pare că nu sunt mulţi înzestraţi în Marea Britanie.

— Sau nu mulţi care s-au intersectat în calea lor cu Leo şi Sophie din Brooklyn, în orice caz.

— Just, răspunde e, apoi ochii i se îngustează.

— Există o Evangeline Ceridwen în Cardiff.

— Evangeline, Eva… destul de aproape?

— Destul de aproape pentru mine, spune Goose. Fără supărare, dar sunt gata să ies din nenorocita asta de casă.

— Atât de curând?

Goose îmi aruncă o privire seacă.

— Deci, plecăm în Ţara Galilor, atunci? zic eu.

Goose clatină din cap.

— Nu, ar putea fi din anul meu sau cu un an mai mare. În anul sabatic sau la universitate, zice şi se uită înapoi pe telefon. Ce păcat, presupun că va trebui să o hărţuim pe reţelele sociale!

— Ruşine, într-adevăr.

Lui Goose îi ia mai puţin de un minut să o găsească.

— Împachetează-ţi lucrurile, amice. Plecăm la Cambridge.

Ca să vezi!

32. Fiinţa insondabilă

— Iată ce-ţi lipseşte, îi spun lui Goose, în timp ce autobuzul luat de la gară ne lasă pe aleea King's Parade, care pare a fi invadată de un număr alarmant de proaspăt tocilari.

— Nu-mi lipseşte, zice el, arţăgos. Din punct de vedere tehnic, încă nu. Tocmai au venit din anii lor sabatici de fiţe, în care au promovat alfabetizarea în lumea a treia…

— Sau, alternativa, spun, au experimentat o deşteptare spirituală în…

— Machu Picchu, preia Goose mingea aruncată de mine.

— După o perioadă în care au lucrat într-un bar din Australia şi apoi s-au alăturat colegilor lor din…

— Thailanda, îmi răspunde el, din nou, la provocare. Pentru o petrecere cu lună plină.

— Ceea ce nu-şi pot aminti, din cauza halucinogenelor pe care le-au încercat în Cambodgia…

— Totuşi, au fost o mulţime de *caterinci…*

— Şi a fost creată cea mai bună poveste pe Instagram prezentată vreodată.

Goose râde, apoi arată din cap către unul dintre băieţii mai tineri, ce cară un rucsac supradimensionat.

— Zi de el!

— Premiat la toate nivelurile A la… Harrow, încep eu. O să-şi petreacă Săptămâna începătorilor reinventându-se pe sine, cumpărând droguri de la unul din anul doi şi descoperindu-şi dragostea

pentru muzica house. Uşor.

Scanez mulţimea şi observ o brunetă care râde şi pare a deţine conducerea într-o echipă de fete.

— Dar ea? spun.

— Se pare că spune foarte des cuvântul „super” şi se simte tare în largul ei printre prieteni.

— Sălbatică, zic şi mijesc ochii, înainte de a-i lăsa să se oprească pe o nouă ţintă. Celălalt o să-şi *vlogheze* aventurile de la beţie, inventariind în acelaşi timp şi personalul unei ticneli manifestate în Duminica Cezariană.

În timp ce ne strecurăm prin mulţime, niciunul dintre noi nu îl observă pe băiatul care se îndreaptă spre noi, înainte ca acesta să ne fi strecurat deja plicurile în mâini.

— Crezi că am fost confundaţi cu purtătorii de togă? mă întreabă Goose.

Ridic plicul şi-l privesc. Pe el este tipărit numele meu complet.

Şi al lui Goose este la fel.

— Viaţa vine repede peste tine, spun eu.

Le deschidem imediat.

Biblioteca facultăţii King’s

Miezul nopţii întorc scrisoarea mea pe cealaltă faţă.

— Asta-i tot ce scrie în ea.

Goose dă din cap, aprobând.

— Ai vreo idee? întreb, deja suspicios.

— Ar putea fi vreun tip de la Westminster care ne-a recunoscut? întreabă Goose. Este Săptămâna începătorilor, vor fi iniţieri sociale ale frăţiilor, recepţii formale de sală…

— Cât de fermecător de naiv! spun, oftând. Mai

probabil cineva ştia că venim. M ne-a sugerat să venim aici, până la urmă.

Goose examinează invitaţiile.

— Înainte nu s-a deranjat niciodată cu formalităţi.

— Aşa este, recunosc eu. Poate că persoana pe care am venit să o căutăm ştie că suntem aici şi ne uităm după ea?

— De unde să ştie? întreabă Goose, apoi îşi răspunde singur. Ai dreptate. Super-Puteri. Am uitat.

— Profesorul are obiceiul de a şti unde şi când să apară pentru a-şi maximiza ticăloşia.

— Ăsta-i tipul care cunoaşte viitorul, nu? Al lumii. Şi istoria omenirii. Şi a decis să-şi petreacă timpul tipărind invitaţii pentru noi? întreabă Goose, dispreţuitor.

Spus cu voce tare, sună într-adevăr cam stupid. Şi totuşi.

Goose inspectează porţile facultăţii.

— Facultăţile vor fi încuiate în seara asta. Mai ales King’s College – am auzit că portarii sunt teribil de stricţi, din cauza turiştilor.

Examinez mai atent poarta şi peluza de dincolo de ea. Niciuna nu este accesibilă publicului.

— Va trebui să ne folosim de considerabilul nostru farmec. Am putea să dăm o fugă şi să cumpărăm o ţinută formală? spune Goose, uitându-se la un magazin de peste drum.

Un manechin, îmbrăcat într-o ţinută cu cravată albă, stă de pază în vitrină.

— De ce-am face asta?

El ridică invitaţia.

— Astea sunt elegante. Sunt chiar *gravate* – n-am vrea să părem nişte străini, nu-i aşa?

— Nici măcar nu ştim pentru ce o facem, zic eu, destul de supărat.

— Pentru o petrecere? Sau o seară socială? Sau o recepţie în sală?

Văzându-mi expresia, oftează exagerat.

— … Sau este o capcană şi suntem invitaţi la propria decapitare, adaugă şi întoarce din nou invitaţiile pe dos. Foarte elegante, trebuie să recunosc.

Îmi trec degetele prin păr, zbârlindu-mi-l.

Goose *a întâlnit-o* pe M. A auzit *tot* ce i-am spus. A văzut ce nenorocire şi-a adus asupra ei Stella, pe pod, şi a auzit despre ceilalţi.

Dar tocmai asta e problema, nu-i aşa? El doar *a auzit* majoritatea a ceea ce nouă ni s-a întâmplat, lăsând la o parte momentul cu fantoma lui Sam. A cunoscut-o pe M, a fost fascinat de ea, dar a crezut tot ce i-a spus ea, cu adevărat? A fost interesantă, n-a pus nicio întrebare şi a spus o poveste bună.

Lui Goose chiar îi place o poveste bună. Este întotdeauna pregătit pentru o aventură.

Iar pentru el, ceea ce se întâmplă este tocmai asta, mai ales o aventură. O poveste în care a fost prins. Nimic de câştigat, nimic de pierdut. Nu încă.

Nu-l pot învinovăţi cu adevărat. Odată, *am fost* şi eu ca el.

Când Mara mi-a vorbit pentru prima oară despre ea însăşi, am crezut-o, pentru că o *auzisem* chiar eu. Auzisem vocea ei în mintea mea, angoasată şi furioasă, prinsă sub azilul pe care-l dărâmase cu gândul:

Scoate-i afară!

Dar când a mărturisit şi restul? Certitudinea ei că mă rănise, că *ea* era punctul meu slab? Am respins aspectul ăsta. Fusese în patul meu, în braţele mele, vulnerabilă şi expusă. De ziua ei, a zis că m-a sărutat şi am negat asta. A spus că mă va răni şi i-am zis că visează...

— Bine, îi spun lui Goose, în grabă.

Dacă mă gândesc la ea astfel, la noaptea aceea... voi cei ce intraţi aici lăsaţi orice speranţă. Dacă îmi amintesc visul acela, nu o să mai doresc niciodată să mă trezesc.

— Să mergem! zic.

Două ore şi 2 000 de lire mai târziu, este după-amiază spre seară şi încă avem ore de omorât, în plus, acum mai avem şi bagaje de transportat, şi niciun loc în care să le depunem.

— Ştii pe careva din Westminster la care putem să tragem? îl întreb pe Goose.

El dă din cap afirmativ.

— Totuşi, nu ştiu sigur unde locuiesc ei, dar este Săptămâna începătorilor. Am putea... ştii tu... să mergem pur şi simplu după mulţime? zice.

— Adică?

— Să găsim un începător care arată mai credul. Să-l minţim că nu ne-am primit încă legitimaţiile?

— Şi apoi să întrebăm de... Pe cine ziceai că ştii, care merge la facultate aici?

— Nate Hollis este aici, cred.

Scutur din cap.

— E la Oxford, mi se pare.

— Rahat, ai dreptate. Spencer, totuşi!

Abia îmi amintesc de el, dar ceea ce îmi amintesc… nu este măgulitor.

— Laşul ăla? Gestionat Oxbridge?

— Cred că tatăl lui face donaţii mari pentru partidul Tory.

— În ce an era, când am plecat eu?

— Într-al şaselea, aşa că ar fi începător acum.

Oftez.

— Nici nu ştim la ce facultate este, nu-i aşa?

Goose clatină din cap.

— De ce n-ai mai mulţi prieteni? mă plâng, înainte de a adăuga: Bine. În regulă, mor de foame – hai să ne hrănim. Rezolvăm după aceea.

Scanăm străzile pietruite în căutarea a ceva promiţător şi simplu. Străzile sunt toate străvechi şi încâlcite, iar vitrinele care se văd, în afara traseului principal, constituit de King’s Parade, sunt atât de discrete, de parcă ar încerca să se ascundă.

După ce ne plimbăm o groază de vreme, ajungem, în sfârşit, la o faţadă verde şi la o firmă pe care scrie RESTAURANT GRECESC. Important este faptul că, spre deosebire de celelalte restaurante pe care le-am văzut, aici e plin de studenţi. Aici este mai probabil să se poată găsi uşor o ţintă.

După ce intrăm, comandăm, la primul etaj, bătându-ne pe spaţiu cu o grămadă de oameni înghesuiţi unii în alţii, aşteptând o masă sau chiar un scaun liber.

— În retrospectivă… zice Goose, uitându-se oropsit la genţile noastre cu cumpărături.

— Da. Stupid.

— V-aţi pierdut, bobocilor? ne întreabă o fată, cu faţa pe jumătate ascunsă de părul blond-închis. Arătaţi destul de disperaţi.

— Oh, suntem, spun. Categoric.

Ea afişează o faţă tristă.

— Mami şi tati n-au venit să vă vadă?

— Sunt orfan, răspund, cu gravitate.

Goose îşi acoperă gura pentru a-şi ascunde un rânjet.

Fata pare îngrozită, cum şi trebuie.

— Îmi pare *foarte* rău, am vorbit aiurea, zice.

Un tip vine lângă ea, ţinând ceva aburind, înfăşurat în folie.

— Mereu calci în străchini, Audrey.

— Chiar îmi pare rău, spune ea, înainte de a ne întoarce spatele.

— Aşteptaţi, zic eu. Vă acceptăm scuzele, dacă ne ajutaţi.

Ea ridică din sprâncene.

— Să v-ajutăm…?

— Căutăm o cunoştinţă de-a noastră pe nume… începe Goose, şi ştiu că se gândeşte de ce nume să întrebe.

Ce nume ar folosi ea aici?

— Ceridwen, se hotărăşte el.

Cel mai distinctiv.

Fata clatină din cap.

— N-o cunosc, îmi pare rău.

Tipul se strâmbă uşor.

— Stai, Ceridwen Rees? La Emma?

Emma? Goose şi cu mine schimbăm o privire.

— Da, zice el.

Tânăra – Audrey, presupun – mijeşte ochii.

— De unde o cunoşti *tu* pe Ceridwen? îl întreabă.

— Ne-am întâlnit anul trecut la o petrecere, spune el, dezinvolt. Când aveam timp pentru astfel de lucruri.

Eu am fost în America prea mult timp şi sunt plecat din Westminster încă de şi mai mult. Încerc să nu las să se vadă că sunt complet pierdut.

— Ştii unde o putem găsi? întreabă Goose.

— Mă întreb de ce-ar vrea *ea* să vă întâlnească.

— Sunt vărul ei, spun eu.

— Este orfan, repetă Audrey.

— Am auzit partea asta, da. Nu ştiu ce să vă zic – i-aţi trimis deja mesaje, sunt sigur?

Dau din cap aprobator.

— Niciun răspuns şi avem tot rahatul ăsta…

— Bine, spune el. Păi, sunteţi de-ai noştri pentru ziua de azi, presupun.

Ne întinde mâna.

— Kai Singh, Tit Hall.

Audrey întinde mâna şi ea.

— Audrey Burrow, Isus.

— Noah Shaw, spun.

— Goose Greaves, zice şi prietenul meu.

Ne privesc, în aşteptare.

— Facultatea? întreabă Audrey.

— King's spun, pentru că mama mea a mers acolo şi deci asta este singura la care mă pot gândi.

— Pembroke, răspunde Goose.

— N-ar trebui să aveţi probleme să intraţi în

Pembroke – portarii vă vor permite accesul doar cu e-mailul vostru.

— Bine, zic, fără grabă, în timp ce inventez o minciună. Problema este că toate bagajele noastre s-au pierdut în timpul zborului. N-am avut ocazia să le recuperăm.

Goose începe să învârtă gentile de cumpărături pentru a ascunde sacoşa sport pe care o poartă după el.

— Zbor? întreabă Kai, circumspect.

— De la New York, spun, pregătindu-mă să exagerez foarte, foarte tare. Înmormântarea tatălui meu, adaug eu, solemn.

Amândoi par să se simtă îngrozitor de incomod. Kai încearcă să recupereze terenul, zicând:

— Am un prieten la Emma care vă poate ajuta. El s-ar putea să o cunoască… au un bar *splendid.*

Emma… *Emmanuel.* Şi Tit Hall trebuie să fie Trinity Hall. Într-o altă lume, dacă aş fi o altă persoană, asta ar putea fi viaţa mea.

— Scump, dar splendid, intervine Audrey. Ce-i asta? spune ea, aruncând o privire spre genţi, în timp ce soseşte comanda noastră.

O mulţime de studenţi trec, pe rând, mâncarea noastră din mână în mână, până la mine, prin mulţime.

Goose se uită la ei, apoi la Audrey.

— Haine.

Audrey mijeşte ochii.

— Nu sunteţi deloc pregătiţi, nu-i aşa? Unde aţi fost la scoală?

— Westminster, spunem amândoi.

— Ce şic! zice ea, ironic. Şi nu v-a spus nimeni nimic?

— Am fost… preocupaţi de altele, spun eu. Dar v-am fi foarte recunoscători pentru ajutor.

Ea se uită la Kai, care zâmbeşte.

— Desigur, amice. Urmaţi-ne!

33. Cu principii

Se oferă să ne ajute să ducem plasele de cumpărături la Emma şi mâncăm în timp ce mergem, trecând repede peste motivele pentru care nu ne ducem întâi la colegiile noastre, pentru a lăsa bagajele. Kai i-a trimis un mesaj prietenului său, Jack, care ne aşteaptă la poarta studenţilor.

— Ce mai gaşcă de prăpădiţi sunteţi, zice el, deschizându-ne.

— Hai, hai, Jack, spune Kai, copiii sunt *viitorul* nostru.

— Ce ghinion, zice el. Măcar ştie vreunul dintre voi să vâslească?

Goose clipeşte fericit.

— Ştiu eu.

Jack îl bate pe umăr, aprobator.

— La ce şcoală ai fost?

— Westminster.

— Putea fi şi mai rău, ridică el din umeri. Eşti priceput?

— Nu-s prea ruginit.

— Atunci îţi iertăm faptul că eşti un fraier de şcoală publică. Tu? întreabă Jack, în timp ce semnează pentru noi la ghişeele portarilor.

— Nu sunt vâslaş, din păcate, spun eu.

— E comunist, zice Audrey.

— Oh, de la King’s? Groaznic! Să nu vă alăturaţi, în niciun caz, vreunuia dintre partidele politice.

— Este un semnal ca să nu fii invitat la petrecerile adevărate, adaugă Audrey.

— Bine, amice, zice Kai. Suficient cu vorbăria de rahat. Ştii unde este Ceridwen?

— I-aţi trimis mesaj? întreabă Jack, neajutorat.

— Fără răspuns, spun.

— Vă pot duce la camera ei… colega ei de apartament ar putea să vă permită să intraţi, dacă o fi vreuna dintre ele acolo. Dacă nu este niciuna, puteţi veni la mine.

— Mulţumesc, spunem împreună, eu şi Goose.

Trecem prin curtea din faţă, largă, verde-smarald, complet goală. Turnul cu ceas ne domină, iar ferestrele din cupola lui sunt întunecate. Când trecem pe sub el, mă simt urmărit.

Un gând nebunesc.

— Unde este toată lumea? întreb.

— Ce vrei să spui? întreabă Jack.

— Totul aici pare destul de… nelocuit?

Kai şi Audrey râd.

— Nu se poate călca pe iarbă şi toată lumea s-a mutat departe, la Gardies şi la barurile ascunse de boboci.

— Acolo i-am găsit pe ăştia doi, spune Audrey.

— Cum, la Gardies? Poate că, până la urmă, nu sunteţi atât de deznădăjduiţi precum păreţi, zice Jack, apreciativ.

— Este singurul loc deschis după ora 10, precizează Kai.

Clipesc.

— Nu vorbeşti serios? zic.

Audrey râde.

— Barul de la facultate este locul în care îţi vei petrece cea mai mare parte a timpului.

— Sau la Cindies. Marţea şi miercurea, cel

puţin.

Ridic din sprâncene.

— Un club. Are un nume diferit de la o vreme…

— Începând cu anii ’90, practic.

— Dar toată lumea îl numeşte în continuare Cindies.

Totuşi, toţi cei care merg acolo sunt fermecători.

— Dacă eşti hipster şi îţi poţi permite, joia este Fez…

— Şi Life, care, dacă poţi trece peste duhoarea de Jaeger şi vomă…

— Aşteptaţi, aşteptaţi, spune Goose, ridicând o mână. Vreţi să spuneţi că, aici, singurul loc în care poţi ieşi, după ora 10, este un restaurant grecesc sau un club?

— Sunt cinci, zice Jack.

— Cluburi, adică, spune Kai.

— Şi, da, termină Audrey. Uite, aici nu e… de unde-ai venit? mă întreabă ea.

— Brooklyn sau cam pe-acolo.

— Exact! Acesta nu este Brooklyn. Ne facem propria noastră distracţie.

— Toată lumea rămâne, practic, la facultăţi, cu excepţia party-urilor swap, spune Jack.

— Şi bop.

Se uită la chipurile noastre dezamăgite şi întrebătoare.

— Swap-urile sunt locul în care un grup dintr-un colegiu organizează o întâlnire cu un grup sau o societate din alt colegiu.

— Iar bop-urile sunt agape. Ţinută obligatorie, de obicei.

— Practic, vă veţi petrece următorii trei ani pe o rază de jumătate de milă, completează Audrey.

— Dar vor fi cei mai buni trei ani din viaţa voastră, îl asigură Jack pe Goose. Canotorii. Aşa de prietenoşi!

Niciunul dintre noi nu spune vreun cuvânt, din moment ce nici măcar nu suntem la facultate aici, dar nu mă pot abţine să nu fac o comparaţie mentală cu, să zicem, NYU a lui Daniel. Chiar şi Daniel a umblat rar prin ceea ce, acolo, trece drept un campus. Colegiul este împrăştiat printre mulţimi de restaurante şi cafenele, şi birouri, şi clădiri care se întind de la Battery la Midtown, iar cei 50 000 de studenţi au New Yorkul ca loc de joacă, pentru a-l distruge sau a se retrage în anonimat prin el, dacă doresc.

Jack ne conduce pe o scară veche din piatră care, desigur, este superbă – printre turle şi capele care mustesc de cultură şi istorie, şi de fantomele unor oameni renumiţi din care emană chestii de duh, de prin secolele trecute.

Dar dă o senzaţie de… închis să cutreierăm coridoarele acelea. De parcă tavanele ar sta să se prăbuşească. Şi încă am acel sentiment, şi reuşesc cu greu să evit să privesc peste umăr, pentru a întâlni ochii pe care-i simt în ceafa mea.

— Nu ajungeţi să simţiţi… claustrofobie? întreb.

— Poate dacă am merge la Girton, spune Jack, iar Kai mimează sufocarea. Dar altfel, nu, nu chiar.

Ridică mâna spre o uşă.

— Aşteptaţi, *ăsta-i* căminul? întreb.

Se uită unul la celălalt, apoi la mine.

— Şi-a petrecut ultimii doi ani în State, zice Goose, repede.

Toţi trei par sceptici, nemişcaţi, iar eu îmi trag palme imaginare.

— Am fost expediat din Westminster pentru că m-am combinat cu fiica directorului, spun, sperând să-mi justific suficient ignoranţa. Părinţii mei au urmat, amândoi, facultatea de aici şi, după înmormântare… am simţit că s-ar cuveni să revin, adaug repede.

Ei par dispuşi să accepte asta. Deşi s-ar putea să nu mă creadă pe deplin, am descoperit că se poate conta aproape întotdeauna pe faptul că englezii sunt prea politicoşi pentru a spune acest lucru.

Jack bate la uşă, iar noi, ceilalţi, stăm cam înghesuiţi pe coridor. Chiar când cred că aud un sunet venind din interior, uşa se deschide şi apare faţa unei fete. Zâmbeşte larg, dar zâmbetul nu i se reflectă şi în ochi.

— Da?

— Ceri, ai un tip acolo? întreabă Jack, împingând uşa. Fata o ţine repede şi îşi dă ochii peste cap.

— Cară-te, începe ea, în timp ce Jack spune:

— Verişorul tău e aici.

Ea se încruntă.

— Nu am niciun…

— Sunt prietenul lui Leo, zic eu, înainte ca ea să-şi poată termina propoziţia, încercând să trec în faţa lui Jack, astfel încât ea să mă poată vedea doar în cazul în care abilitatea ei înseamnă că ar fi capabilă să ne recunoască.

O parte din mine speră că da, că ea este motivul pentru care mă simt atât de paranoic.

— M-a trimis să te caut.

Jack, Kai şi Audrey se întorc toţi unul către celălalt.

— Sunteţi nişte rahaţi de-a şasea, spune Kai, în timp ce Jack hohoteşte de râs.

— Nici măcar nu sunteţi aici, la facultate, zice Jack. *Clasic.*

Îi ignor, pentru că expresia lui Ceridwen s-a schimbat în momentul în care l-am amintit pe Leo.

— Mulţumesc, Jack, spune ea, repede. Am înţeles.

— Ce vrei să faci cu copiii ăştia, spune el. Seducţie de minori?

— Exact! îşi dă ea iar ochii peste cap. Pa, Jack! zice şi apoi, către noi: Intraţi!

Încerc să trec pe lângă Jack, care blochează intrarea, iar uşa apartamentului se deschide suficient de mult, pentru a se auzi zgomotul făcut de un scaun răsturnat şi de un dulap care se închide.

— Chiar *ai* un tip acolo, spune Jack. Obrăznicătură!

— Mmm, da, acum ieşi dracului afară, serios! zice ea. *Haide!* îmi spune mie.

Trec pe lângă Audrey, Kai şi Jack.

— Îmi pare rău, le zice Goose în timp ce mă urmează în apartamentul lui Ceridwen. Mulţam pentru sfaturi totuşi.

— Mulţumesc, spune şi Ceridwen, înainte de a închide uşa în faţa celor trei.

Apartamentul ei nu este deloc ceea ce mă

aşteptam: unul dintre pereţi este din piatră, la fel ca restul clădirii, şi ferestrele sunt din sticlă cu plumb şi sunt minunate, dar mobilierul este foarte spartan, cu toate acestea însă parcă nu ai loc înăuntru nici să arunci un chibrit.

— Unde este Leo? întreabă ea imediat.

Am avut timp să plănuim acest lucru, din punct de vedere tehnic. Ce vom spune, adică. Şi totuşi.

— Despre asta... încep eu.

— De fapt, nu ne-a trimis el.

Constat că Goose a decis să spună adevărul.

Expresia ei se schimbă, de la anxioasă la prudentă.

— Şi cine eşti tu, mai exact?

— Goose Greaves, zice el, întinzând o mână, pe care Ceridwen o priveşte, precautǎ.

În loc să i-o strângă, ea şi încrucişează braţele la piept.

— Cum m-aţi găsit?

— Îl *cunoaştem* pe Leo, spune Goose, iar eu îl las să conducă el conversaţia, de când a preluat-o. L-am întâlnit în Brooklyn, acum câteva săptămâni. Un prieten comun a menţionat că te cunoaşte.

— Asta încă nu explică în ce mod aţi dat de mine. El mă cunoaşte sub numele de Eva, spune Ceridwen, păstrând încă distanta.

— Goose...

Este un hărţuitor expert pe Google, se pare? S-a infiltrat în reţeaua ta socială? Pentru asta nu există un răspuns potrivit.

— De fapt, te-am găsit printr-un alt prieten de-al tău, spun, virând periculos de aproape de subiectul Sam, pe deplin conştient că nici acolo nu

există un răspuns bun… cel puţin, nu unul spre care să vrem să ne îndreptăm, aşa că deviez. N-ai avut suficientă încredere în Leo pentru a-i spune prenumele tău adevărat?

— El nu îl putea pronunţa, mormăie ea, adăugând o uşoară mişcare a ochilor, care destramă o parte din tensiune. Când l-aţi văzut ultima oară? îl întreabă pe Goose.

Schimbăm o privire. Cât timp *trecuse* de la pod?

— Cam acum o săptămână, cred, spun eu.

Se pare că flashbackurile prin Anglia Regenţei pot să-ţi zăpăcească zdravăn simţul timpului.

— Poate ceva mai mult? adaug.

Închide ochii.

— Spunea că el şi prietena lui porniseră spre Cam, ca să ne întâlnim.

Goose şi cu mine schimbăm o privire.

— De la New York? întreb.

Ea dă din cap afirmativ.

— A trimis un mesaj de-acolo, de la aeroport, spunând că, în ziua respectivă, era pe drum. Spunea că trebuie să vorbim personal, că nu are încredere în mesaje.

Face o pauză, ca să respire.

— A fost ultima dată când am auzit ceva de la el. Voi?

spune ea.

Eu şi Goose schimbăm iar o privire incomodă.

— Noi… nu ne-am despărţit chiar în cei mai buni termeni, spune el, ceea ce este în mod clar o greşeală, deoarece Ceridwen se concentrează acum asupra mea.

— Cum ai zis că te cheamă, îmi mai spui o dată?

— Noah, zic şi întind mâna, iar ea mi-o Strânge. Noah Shaw.

Din dulap, se aude un zgomot. Ceridwen se uită într-acolo.

— Putem să ne întoarcem mai târziu, propune Goose, dacă e un moment nepotrivit.

— Poate... începe ea, exact când uşa dulapului se deschide.

Persoana care păşeşte afară seamănă atât de mult cu Jamie, încât, în primul moment, chiar cred că este Jamie. Un pic mai înalt totuşi şi cu mai puţin păr.

— Shaw? mă întreabă el, cu accent american.

— Da, spun.

Se apropie de mine plin de hotărâre, privindu-mă direct în ochi. Fără să se uite la Ceridwen, el îi spune:

— Încuie uşa!

34. Păcatele părinţilor

— Bine, zic eu, dându-mă înapoi, abia evitând-o pe Ceridwen, care trece pe lângă mine pentru a face aşa cum i s-a spus.

Când încuie uşa, se aude un clic în spatele nostru.

— Vreau doar să-ncep prin a-ţi spune că n-am idee ce ţi-a zis Jamie, dar jur că n-am atins-o niciodată pe sora lui.

— Cine dracu' e Jamie? întreabă el, continuând să avanseze.

— Nu sunteţi… rude? întreb.

— Este negru? întreabă tipul. Pentru că nu toţi semănăm, să ştii.

Un început nu prea fericit.

— Bineînţeles că nu, zic.

— De fapt chiar arăţi ca el! zice Goose în acelaşi timp cu mine.

— Ar trebui să-i dau afară? îl întrerupe Ceridwen. Să sun portarii?

Tipul mijeşte ochii spre noi, apoi îi spune lui Ceridwen:

— Tatăl acestui tâmpit este responsabil pentru tot ce s-a întâmplat în copilăria mea.

Lucrurile au escaladat destul de repede.

— Dacă reprezintă o consolare pentru tine, să ştii că nimeni nu l-a urât mai mult decât mine.

Tipul ridică din sprâncene, apoi îşi suflecă mânecile.

— Nu cred că e nevoie să devii violent… începe Goose, dar apoi dublura lui Jamie îşi ridică pumnii

în aer.

Expunând cicatricile de pe partea inferioară a încheieturilor mâinilor sale. Vertical.

Expir încet.

— Am păţit la fel. Înţeleg.

— Da? înclină el capul. Ţi-a fost greu să creşti ca fiu al unui miliardar? Să vedem cicatricile.

— Mmm. Cât despre asta… încep să spun, dându-mi seama că nici el, nici Ceridwen nu şi-au depăşit încă neîncrederea.

N-are rost să fiu timid şi, oricum, cineva trebuie să facă primul pas. Aş putea foarte bine să fiu eu acela.

— Eu… adică noi amândoi, spun şi arăt spre Goose.

Suntem… Înzestraţi.

— Înzestraţi? repetă dispreţuitor.

— Eu am capacitatea de a mă autovindeca, spun cu cât de multă demnitate pot, şi nu e prea multă. Pe mine… dar şi pe alţii.

— Grozav! zice el, sec.

Nu m-am simţit niciodată mai puţin entuziasmat.

Observ că îmi remarcă articulaţiile cu vânătăi şi, probabil degetele fracturate şi acum.

— Abilitatea mea este… latentă în acest moment, continui.

Linişte.

— Sau complet dispărută. Nu prea ştiu.

Cei aflaţi în faţa mea, ascultându-mă, sunt puşi în încurcătură.

— Pricepeţi ceva din ce vă spun? Nimic? întreb.

Goose hotărăşte să intervină, după ce, se pare,

a fost martor la o cantitate suficientă de umilire pe care am încasat-o.

— Am venit aici să te întrebăm despre Sam, îi zice lui Ceridwen. Ca să putem opri ca tot ceea ce i s-a întâmplat lui să li se mai întâmple şi altora.

I-aş fi arătat gestul tăierii la gât dacă aş fi putut s-o fac. Este sigur că vom fi aruncaţi afară sau ni se vor altoi fundurile, sau ambele.

Doar că... nu asta se întâmplă. Ochii lui Ceridwen se umplu de lacrimi, iar ea clipeşte din nou. Face câţiva paşi către un şifonier mic, înainte de a se întoarce pentru a ne privi, pe mine şi pe Goose. Prietenul ei, tăcut, se sprijină de perete, urmărindu-ne cu atenţie.

— L-ai cunoscut? îl întreabă Ceridwen pe Goose.

Goose are îndrăzneala să se uite la mine după un răspuns. Ce rahat!

— Am fost acolo, spun, cât pot de încet, urmărind ochii mari ai lui Ceridwen. Când a murit.

Dinţii i se încleştează, iar strânsoarea mâinii pe şifonier creşte.

— Cum? Cum a murit?

Urma să spun *S-a spânzurat,* când îmi dau seama că, deşi este tehnic adevărat, nu asta cere Ceridwen. L-a cunoscut. Ea ştie asta.

— A fost ucis, spun, în schimb.

O lacrimă îi scapă din ochi şi se rostogoleşte pe obraz.

— Ştiam, zice ea încet. Am venit împreună la şcoală. Eram cu un an mai mare, dar surorile noastre mai mici erau prietene, zice şi îşi şterge obrazul cu mâneca. Nu s-ar fi sinucis niciodată. Nu.

Respiră o clipă, tăcută. Apoi mi se adresează:

— Ai încercat să-l vindeci? De aceea ştii?

Mă uit spre Goose. *Chiar* ar fi trebuit să avem un plan.

— Am văzut, spun însă. Eu…

Am simţit-o.

— Am urmărit cum s-a întâmplat, zic, în schimb. Este… era unul dintre lucrurile pe care le puteam face.

— Unul dintre *Darurile* tale, spune prietenul ei, vag dispreţuitor.

— Norocosul de mine! zic, pe acelaşi ton.

— Nu eşti un fan al acestui Dar?

— Sincer, nu sunt fanul niciunuia dintre ele, răspund şi observ o uşoară schimbare a expresiei sale, o scânteie de interes.

Trece un moment înainte să arate spre mâna mea.

— Pare dureros.

Ridic din umeri.

— Cum ai reuşit?

— A dat cu pumnul într-o piatră funerară, răspunde Goose, vesel.

— Păcat că ţi-ai pierdut capacitatea de vindecare!

— E păcat? îl întreb.

Ceridwen zâmbeşte uşor, pentru prima dată.

— Vorbeşte ca tine, Isaac.

Un nume. În sfârşit!

Şi încă unul cunoscut.

— Leo a vorbit despre tine, spun, cu ochii mijiţi. A zis că ai căutat un remediu pentru asta… pentru ceea ce avem noi, închei eu.

Cuvântul îmi aminteşte de ceva ce ne-a spus M, dar înainte să-mi dau seama, Isaac se desprinde de perete. Se îndreaptă spre patul lui Ceridwen, unde un rucsac albastru e sprijinit de una dintre pernele mari, în dungi.

— Ceri, eu ar trebui să plec.

Ea clatină, hotărât, din cap.

— Prostii! *Ei* pot pleca.

— L-ai găsit? îl întreb. Leacul?

El tace.

— Uite, spun, ca umblând în vârful picioarelor. Ştiu că nu ai niciun motiv să ai încredere în noi. Mai ales dacă l-ai cunoscut pe tatăl meu.

— *Tu* l-ai cunoscut pe tatăl tău? mă întreabă el. Dacă nu l-ai cunoscut, eşti un idiot. Şi dacă l-ai cunoscut, meriţi ce-ai primit de la el.

— Sunt un idiot. Dar încerc să nu mai fiu.

— Încearcă, spune el şi, când vorbeşte, arată atât de mult ca Jamie, încât nu pot să nu-l întreb: Eşti sigur că numele tău de familie nu este Roth?

— Foarte sigur, spune el şi se opreşte. Este Lowe.

35. A trăi sau a muri

— Ei bine, zic eu, încercând să-mi revin după ce mi-a căzut falca. Asta schimbă… totul.

— Atunci înţelegi de ce nu sunt un fan al muncii tatălui tău.

— Da, spun, încă şocat. Dar cum ai scăpat?

Goose ridică mâna.

— De fapt, mie mi-e greu să vă urmăresc.

Isaac se uită la Ceridwen, apoi la mine.

— Tatăl lui Shaw a angajat-o pe femeia care m-a adoptat când eram copil. Femeia care a făcut *experimente* pe mine când eram copil.

— Doamne, Isaac! murmură Ceridwen. Nu ştiam asta.

Isaac nu răspunde nimic. În schimb, *mă priveşte* atent, îmi cercetează fața.

— *Tu* ce ştii?

Inspir pe nas.

— Că doctoriţa Kells era un monstru. Că tatăl meu a încurajat-o să fie aşa.

Mă uit la Isaac, cu adevărat incapabil să-mi imaginez ce ar fi putut îndura în mâinile lor. Singura asemănare pe care o pot găsi este cu viaţa lui Jude.

Doar gândindu-mă la acest nume, şi-mi strâng mâinile pumni. Pumnul meu rănit palpită.

— Încearcă să nu te ofenseze această întrebare, spun în continuare, pentru că Isaac are dreptate, sunt un idiot *absolut.* Dar cum de eşti normal? Am cunoscut produsul unuia dintre experimentele lui Kells şi… el nu era.

O descriere ridicol de neadecvată.

— Am fost într-un lot mai vechi, spune Isaac. De gemeni, le explică lui Goose şi Ceridwen. Geamăna mea n-a supravieţuit, dar, din moment ce eu am făcut-o, s-a gândit că a nimerit protocolul corect.

— Dar n-a fost aşa.

El ridică din umeri.

— Asta e nebunie curată, spun liniştit. Cum ai scăpat?

— M-a scos o dată să mâncăm îngheţată. Am fugit. Aveam şase ani.

Hristoase!

— Îmi pare rău, spun.

— N-am nevoie de mila ta.

— Nici nu-mi este milă. Evident, ai făcut ceva ca să-ţi fie bine.

La asta, arcuieşte din sprânceană.

— După ce ţi-ai dat seama?

— Pentru că eşti încă aici.

Printr-o minune, aceste cuvinte par să rezoneze cu el.

— Nu mi-a fost uşor, dar ai dreptate. Am supravieţuit, zice el, aproape pentru sine.

— Cum? întreabă Ceridwen, cu înfiorare şi respect.

— Am fost azvârlit în câteva rânduri prin case de plasament, dar am reuşit întotdeauna să fug. Când ai genul de părinte adoptiv pe care l-am avut eu, înveţi destul de repede să n-ai încredere în adulţi, zice el cu acreală.

Aşa că am trăit, în cea mai mare parte, pe stradă. Comunitatea celor fără adăpost a fost mai

amabilă şi mai de încredere decât majoritatea celorlalţi oameni pe care i-am cunoscut. Au fost nişte oameni care s-au ocupat de mine. M-au ajutat. Am învăţat singur să citesc şi – ridică din umeri – iată-ne aici!

— Incredibil, spune Goose. Eu n-aş fi putut să fac asta.

— Ai fi surprins să afli de ce eşti capabil, zice Isaac şi îl priveşte pe Goose de sus până jos. Dar nu, probabil că tu n-ai fi putut s-o faci.

— Deci, cum ai ajuns aici, la Cambridge? întreabă Goose.

— N-am venit ca să rămân, spune Isaac. Am venit ca s-o avertizez pe Ceri.

Goose şi cu mine schimbăm o privire.

— Cum vă recunoaşteţi? întreb, repede, nefiind sigur cum să fac tranziţia spre… teoria noastră.

— Eu am fondat casa sigură de la New York, zice Isaac. Leo a preluat administrarea după ce am plecat eu.

— Ca să găseşti un leac, repet.

— Pe care nu l-am găsit niciodată, îmi aminteşte el. Dar am găsit alte lucruri.

Observ cum se uită la pandantivul meu, privindu-mi gulerul cămăşii. Ar putea fi util.

— L-ai cunoscut pe profesor? întreb.

— I-au trebuit 12 ani să mă găsească, răspunde Isaac, cu o umbră de mândrie în voce.

Începe să prindă contur un plan.

— Eşti şi în micul său club acum?

Isaac îmi aruncă o privire dură.

— În cazul în care mă întrebi dacă am unul din astea – dă din cap spre lanţul de la gâtul meu –,

răspunsul este nu.

— Ce-i ăsta? mă întreabă Ceridwen, dar Isaac este cel care răspunde:

— O altă versiune a simbolurilor de pe tatuajele noastre, îi zice el.

Leo menţionase că altcineva le-a conceput. Spusese că Isaac a fost primul care a avut aşa ceva.

Ceridwen îmi aruncă o privire întrebătoare. Îi întind pandantivul ca să-l examineze.

— Ce reprezintă? întreabă ea.

— De fapt, şi noi ne-am întrebat acelaşi lucru, spune Goose.

— Ai şi tu unul? se interesează ea.

Goose clatină din cap.

— Nici tatuaj, mi-e teamă. Ce crezi că înseamnă *asta?* îl întreabă pe Isaac, devenit brusc înţeleptul grupului.

În mod surprinzător, Isaac începe să-şi ridice tricoul. Îl ridică până la coaste – pe o parte are un tatuaj, identic cu cel al lui Leo, o pană curbată, coloana vertebrală a acesteia transformată într-o sabie.

— Profesorul mi-a zis despre simboluri, când m-a găsit, zice şi se uită la desen. Pana şi sabia. Cum că ele reprezintă justiţia. Mi-a spus câteva poveşti, despre trecutul meu *real,* susţinea el. Ştia ce-aş putea face şi mi-a sugerat să-mi folosesc darurile pentru a face bine. Mi-a spus că încearcă să facă lumea un loc mai bun şi că are nevoie de ajutorul meu pentru acest lucru, explică el, iar expresia i se întunecă. Am fost tentat, pentru o clipă, apoi m-am gândit: dacă ştie atât de multe,

de ce nu m-a găsit mai devreme? Dacă a ştiut atât de multe, cum a putut să permită să fiu luat şi crescut de un sadic? zice şi îşi îndreaptă spinarea. Am decis că, dacă n-a putut singur să facă din lume un loc mai bun pentru un copilandru de 18 ani, nu credeam că luptă pentru o cauză căreia merită să i te alături, zice Isaac şi îşi încrucişează braţele la piept. Aşa că am reinterpretat simbolurile despre care-mi vorbise. Mi-am făcut tatuajul. Am început să locuiesc în casa de piatră brună. Leo mi-a urmat exemplul, nu după mult timp, şi apoi a început să găsească pe alţii care simţeau la fel ca noi.

— Şi anume cum?

— Cred în dreptate. Cred doar că trebuie să ne-o facem singuri.

El şi Mara s-ar înţelege foarte bine.

Totuşi, ceva din ce a spus îmi captează atenţia.

— Ai spus… că *Leo* te-a găsit pe tine?

— Da, dă el din cap. De ce?

— Am crezut că se autoiluzionează, zic. O fată, Sophie… ea este cea care i-a mai găsit şi pe alţii ca noi.

Isaac clatină din cap.

— Nu, ai înţeles pe dos.

— Greşeala mea, spun încet.

Dar nu greşesc. Sophie descrisese destul de amănunțit cum funcţiona Abilitatea ei. De ce-ar minţi?

— De ce nu te-ai dus înapoi? întreabă Goose. La New York?

— Aveam altă… abordare decât Leo.

Mă gândesc retroactiv, amintindu-mi

conversaţiile noastre din Brooklyn, din casa aceea. Despre Mara, când se întorsese în apartamentul nostru, îmbătată de putere. Fulgerându-mă cu acel zâmbet rău, acea privire sălbatică, în timp ce îşi apăsa mâinile pe peretele turnului cu ceas, provocându-mă să…

— El voia să-şi dezvolte Darul. Să-l întărească, spune Isaac, întrerupându-mi, din fericire, gândurile.

Suficient de mult ca să pot trânti uşa peste ele şi peste Mara, deşi ea nu va rămâne după uşă multă vreme.

— Şi tu? îl întreb. Tu ce vrei?

— Vreau să fiu lăsat în pace.

Apoi mă întorc către Ceridwen.

— Dar tu?

— Să-mi trăiesc viaţa, spune ea, luându-şi privirea de la noi. Să rămân la Cam. Să-mi păstrez prietenii, zice şi se întoarce spre Isaac. N-am greşit cu nimic. N-ar trebui să ne ascundem.

— Eu nu mă ascund, rămân în mişcare.

Nu mă ascund, mă mişc. M spusese şi ea asta.

— Cunoşti pe cineva pe nume Mara? Sau Em? întreb.

La urma urmei, ea m-a îndreptat încoace, în direcţia lor.

— Şi ea este neagră?

— Nu, oftez eu. Nu contează.

— Ceri, este alegerea ta… dacă vrei să vii, te voi ajuta. Dacă nu…

— Pur şi simplu, nu văd cum aş putea face asta.

Isaac se uită la ea, dezamăgit.

— Atunci eu am făcut tot ce-am putut. Trebuie să plec.

— De ce? întreb, încercând să-l întârzii un pic, până când voi afla de ce sunt *ei* aici şi de ce suntem *noi* aici. Care-i graba?

El oftează.

— Leo şi Sophie au spus că vin acum o săptămână, nu, Ceri?

Ea dă din cap.

— Dar ei nu sunt aici, şi tu eşti.

Goose clipeşte.

— Ce, crezi că li s-a întâmplat ceva?

— Sincer? încuviinţează Isaac din cap. Altfel m-aş fi dus la New York înainte de a veni aici.

Se uită cu înţeles la Ceridwen.

— Acesta este Darul tău? întreabă Goose. Simţi pericolul sau aşa ceva?

— Nu. E doar bun-simţ.

— Deci, ce crezi că s-a întâmplat cu ei? îl întreabă Ceridwen.

— Cred că, după ultimele şase luni, Leo a început să mă asculte, în cele din urmă.

Ceridwen se întoarce spre mine.

— Isaac crede că ar trebui să ne retragem cu toţii din lume. Nu petreceţi niciodată prea mult timp într-un singur loc. Şi nu petreceţi niciodată prea mult timp cu oricine altcineva ca noi.

Isaac ridică din umeri.

— Aşa cum am spus, bun-simţ. Este mai inteligent să evitaţi grupurile, dacă doriţi să evitaţi atenţia. Şi apropo de asta, spune el, ridicând rucsacul de pe pat, chiar trebuie să plec.

— Dar nu e nimeni altcineva aici, zic, privind în

jur. Crezi că suntem urmăriţi?

Ridică din sprâncene.

— Tu crezi că nu eşti? Apoi n-aş spune neapărat „urmărit”. Dar „simţit”? Categoric!

— Noi toţi? întreabă Goose.

El se gândeşte puţin, înainte de a da din cap, o dată.

— Deci crezi că şi tu eşti în pericol?

— Suntem cu toţii în pericol, tot timpul.

— Ce tip vesel, îi zice Goose lui Ceridwen, care reuşeşte să rânjească.

Isaac îşi trece limba peste dinţi.

— Câţi ani ai? îl întreabă pe Goose.

— 18, răspunde acesta.

— Dar tu? mă întreabă Isaac.

— Aproape 18, spun eu.

— Corect. Cei mai mulţi dintre voi au vârsta asta. Câţi ani crezi că am eu?

— N-am nicio idee.

— 21, îmi spune el. Trei ani s-ar putea să nu pară prea mult, dar ai încredere în mine: Darurile tale sau cum vrei să le spui *încep* doar cu vindecarea. Aveţi nişte ani grei în faţă, dacă veţi rezista atât de mult. Nu toată lumea reuşeşte.

— Şi de ce, adică? întreabă Ceridwen. S-a prins cineva? Dau din cap aprobator.

— Cred că există o diferenţă între… versiunea artificială a genei, în lipsa unui cuvânt mai bun, şi versiunea originală.

Isaac aplaudă încet. Îl ignor.

— De unde ştim pe care dintre ele o avem? întreabă Ceridwen, impacientată.

— Faptul că n-ai crescut într-un laborator este

un început, zice Isaac.

— Un început, spune Goose. Dar nu chiar concludent, nu-i aşa? Eu n-am crescut în laborator.

— Nici eu, zice Ceridwen.

— Şi suntem încă aici, ciripeşte Goose.

— Sam nu este.

Goose tace.

— Nu s-a întâmplat să ai... Cum să spun? Probleme în timpul creşterii?

— Ce fel de probleme?

— Ai făcut tratament pentru ceva? Depresie, anxietate?

Se închide o uşă pe chipul lui Ceridwen.

— Asta chiar că nu e treaba ta.

Isaac oftează, frustrat.

— *Doctoriţa* care m-a adoptat n-a fost singura care folosea oameni pentru cercetare. Deşi s-ar putea să fi fost singura care a experimentat pe copii.

Maxilarul i se contractă şi ţinteşte o privire spre mine.

— Tatăl lui a plătit alte persoane, din alte locuri, pentru a-i testa pe copiii despre care credea că ar fi pe punctul de a manifesta gena. Adolescenţi cu probleme de sănătate mintală. Astfel încât să nu fie crezuţi, adaugă el.

Ea clătină din cap, hotărât.

— Nu-mi amintesc nimic.

— Asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat, zice el încet. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

Goose se uită de la unul la altul.

— Aşteptaţi, ce anume puteţi face de fapt voi doi? Ceridwen se uită la Isaac pentru a se asigura.

— Spune-le, face el semn către Goose. Dacă vrei.

— Nu am ştiut cu adevărat că o pot face, până nu m-a găsit Leo. Dar pot anula alte Daruri.

— Oh, uau! face Goose, încet. Eşti opusul meu. Eu le fac mai puternice. Care sunt şansele?

— Şansele n-au nimic de-a face cu asta, zice Isaac, apoi îşi trece mâna peste gură. Aşa a fost construită. În acest fel.

— Dar nu toată lumea a fost *construită,* spun. Goose n-a petrecut niciodată timp într-un spital de boli mintale.

— A avut nevoie de asta? se îndreaptă Isaac de spate. Voi aţi fost aici. Crescând în umbra rahatului care a început toate acestea. Cât de greu ar fi fost să…

— … Să i se manipuleze genele fără să observe cineva? îl întrerup eu. Pui în mod serios întrebarea asta? clatin din cap. Kells încă încerca să descopere modul în care funcţionau Abilităţile noastre, când eram în clinica Horizons, acum mai puţin de un an. Şi următorul ei experiment, după tine? Se numea Jude şi era un *coşmar* nenorocit. *Complet* scăpat de sub control.

— Da? Ce s-a întâmplat cu el?

Ezit.

— Fosta lui iubită… răspunde Goose, gânditor.

— Pare o poveste interesantă.

— Asta depinde de cât de mult ţii la finalurile fericite, spune Goose.

Isaac îşi ridică rucsacul şi se apleacă să o sărute pe Ceridwen pe un obraz şi pe celălalt.

— Prefer să nu fie finaluri deloc, zice el înainte

să iasă. Toţi trei ne uităm la uşa închisă după el.

— Ştii, spune Goose, de fapt, el tot nu ne-a spus care este Darul său.

Ceridwen se uită fix într-un punct.

— Isaac îi face pe oameni să uite lucruri. Sau îi ajută să-şi amintească.

36. Ori/ori

Goose şi cu mine schimbăm o privire semnificativă. Una care nu trece neobservată.

— Ce este? întreabă Ceridwen.

— Pentru asta este el aici, de fapt, spune Goose, arătând din cap spre mine.

— Staţi puţin, zice ea, clătinând din cap. Am crezut că eşti aici ca să mă găseşti *pe mine.* Din cauza lui Sam. Şi... a ceea ce... ai văzut.

Dau aprobator din cap.

— Dar, în plus, tocmai am aflat că suntem rude...

— Cum?

— Veri, spune Goose.

— Nu, cum ai aflat?

Aş putea să-i spun jumătate din adevăr? Puţinul pe care i l-a transmis Bernard Marei, zvonurile despre genealogia reală a lui Sam.

Sau aş putea să mărturisesc tot adevărul; arborele genealogic pe care ni l-a arătat Sam şi care confirma totul.

— Este... complicat, spun, încercând să câştig timp pentru a mă decide.

— Încearcă-mă! îşi încrucişează Ceridwen braţele la piept.

Goose decide pentru mine, aşa cum se întâmplă de obicei.

— Tipul e fantomă, zice Goose, fără pic de menajamente. Şi bântuie casa familiei lui Noah.

Expresia lui Ceridwen nu se schimbă. Liniştea se tot prelungeşte, dar, în cele din urmă, ea zice:

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Din păcate, este exact aşa cum a spus Goose.

— Nu, refuză ea să creadă, închizând ochii.

— Şi ne-a arătat ceva...

— E *mort,* spune ea, cu vocea în urcare. Am fost la înmormântarea lui.

— Ştiu.

— Atunci... ce-nseamnă *asta?* Vreo glumă bolnavă...

— Ascultă, zice Goose, pe un ton mult mai serios decât l-am auzit vreodată vorbind. În povestea asta, eu sunt mai nou decât oricare dintre voi. Nu ştiu cum funcţionează acest rahat. Dar l-am văzut amândoi, zice arătând spre mine. Împreună.

— Şi cum arată? mă provoacă ea.

— Arată aşa cum arăta când i-am găsit trupul, spun, apoi o avertizez. Gândeşte-te bine, înainte de a-mi cere să-ţi spun mai multe.

Scânteia de furie din ochi i se stinge.

— Care era Abilitatea lui? o întreabă Goose.

— El... începe Ceridwen, apoi îşi muşcă buza. Putea... să-ţi bage gânduri în cap. Să lase amprente acolo, cu ceea ce voia să spună, zice şi-şi înghite nodul din gât. Mesaje.

Goose ridică din sprâncene.

— Cred că a vrut să ştiu că suntem rude, zic eu. Ne-a arătat un arbore genealogic.

— Poftim? În casa ta, undeva?

— Într-o carte, încep eu. E... greu de descris.

Fără să par nebun.

— Dar apoi imaginile pe care mi le-a arătat au

deschis o uşă către altceva, ceva ce numai eu puteam să văd, am continuat eu să povestesc. Amintiri pe care le-am… pe care le-am moştenit?… Pe care le-am uitat! mă hotărăsc, în cele din urmă, asupra termenului.

Cuvântul abia mi-a ieşit din gură, că Ceridwen a şi trecut pe lângă mine pentru a deschide uşa apartamentului. O ia la fugă pe coridor.

— Ce se întâmplă? întreabă Goose din colţul gurii, în timp ce ne grăbim să o ajungem din urmă.

— Habar n-am.

— Lucrurile noastre sunt acolo…

— Chiar?

Ceridwen coteşte după un colţ spre dreapta, apoi după altul. Se uită o dată peste umăr şi strigă:

— Ţineţi pasul!

Apoi dispare pe o scară.

Două etaje mai jos, ne aflăm sub arcadă. Pe o parte sunt curtea din faţă şi poarta. Pe cealaltă parte, o grădină întunecată, înconjurată de un grup mai mic de clădiri vechi, din piatră, cu ferestre din sticlă cu plumb.

Suntem singurii oameni de-afară. Se aude un susur dinspre iazul aflat în apropiere şi apoi aud vocea lui Ceridwen în faţă, de undeva din dreapta.

— Am nevoie de tine, zice ea. Am nevoie să faci asta pentru mine.

— Ceri…

Vocea lui Isaac. Îl opresc pe Goose şi îi fac semn să tacă.

— Te rog!

— Nu pot să pierd ultimul autobuz.

— Nu e ultimul.

— E ultimul din seara asta.

— Atunci rămâi la mine şi poţi să iei bicicleta mea, mâine-dimineață.

— El n-o să vrea.

— Ba, cred că da. Doar vorbeşte cu el. Te rog, spune ea din nou, apoi tonul ei trece de la rugăminte la poruncă. Îmi eşti dator!

Tăcere. Apoi se aud două rânduri de paşi pe iarbă, unul uşor şi fin, iar celălalt rapid şi greu.

Isaac şi Ceridwen ies dintr-o curte, unul lângă altul.

— Ceridwen zice că ai o problemă de memorie, îmi spune Isaac. Are dreptate?

Dau din cap aprobator.

— Bine. Hai să stăm de vorbă!

Totuşi, el refuză să se întoarcă în camera ei, aşa că noi, toţi patru, ne învârtim printr-una dintre multele grădini de la Emma, în timp ce Isaac caută, din ochi, un loc în care să ne aşezăm.

— Este destul de cusurgiu, zice Goose.

— Zidurile au urechi, spune Isaac. Mai ales în astfel de locuri.

Înainte ca oricare dintre noi să apuce să întrebe ce vrea să spună, continuă:

— Atenţie la rate!

— Ce…

Goose se împiedică, provocând o izbucnire de aripi şi măcănit.

— Pe toţi dracii!

— Ţi-am spus, îl auzim pe Isaac zicând, de undeva, din faţă, iar vocea lui sună înăbuşit, paşii

din ce în ce mai apăsaţi. Aici e bine.

Apoi îl văd, dar cu greutate. S-a postat într-un mic boschet dintre copaci, în afara potecii şi departe de strălucirea felinarelor de pe stâlpi.

— Cât de clandestin! zic eu, privind deasupra noastră, spre cerul întunecat precum cerneala vărsată. Nu sunt sigur că vreun lucru din tot ce am de spus merită acest nivel de intrigă.

— Ţi-am spus că nu-l interesează, îi zice Isaac lui Ceridwen.

— Staţi puţin! le zic. În regulă. Ce vrei să ştii?

— Ce vrei să-mi spui?

— Vocea ta chiar sună ca a lui, îi răspund.

— A prietenului tău?

Scutur din cap o dată.

— A profesorului.

N-am vrut să sune tocmai ca o acuzaţie, dar atmosfera se schimbă, iar tonul lui Isaac se schimbă şi el.

— Eu nu sunt ca el.

Aş putea lăsa să treacă subiectul, dar nu o fac.

— Eşti tot timpul în mişcare, subliniez. Apari oriunde şi oricând îţi place, ca să arunci avertismente criptice şi predicţii cumplite.

— Am învăţat de la el, desigur. Dar nu sunt ca el.

— Şi ce-ai învăţat? îl întreabă Ceridwen.

Cred că singurul motiv pentru care se hotărăşte să răspundă este faptul că *ea* este cea care a întrebat. Îşi muşcă buza înainte de a vorbi.

— Unele lucruri pe care am încercat să vi le transmit. Nu staţi multă vreme într-un singur loc. Nu atingeţi pe nimeni în care nu aveţi încredere.

— N-ai încredere în nimeni, deloc? întreb.

— Am încredere în unii oameni, spune el, privind-o pe Ceridwen în timp ce vorbeşte. Nu mulţi totuşi. Cred că profesorul este cel mai în vârstă dintre noi. Cum crezi că a ajuns aşa de bătrân?

— Probabil, să cunoască viitorul îl ajută.

Isaac afişează un rânjet de zile mari.

— În anumite privinţe, da, sigur. Dar gândiţi-vă la asta: ce-aţi face voi dacă aţi cunoaşte viitorul?

— Asta ar depinde de felul în care arată viitorul, spun eu.

— Şi dacă ai crede că îl poţi crea? Îi simt ochii asupra mea în întuneric. Cum ar arăta viitorul, dacă ai crede că *tu* îl poţi modela?

— Păi, putem, oarecum, spune Goose. Tot ce facem schimbă viitorul. Fiecare acţiune are o reacţie.

Isaac dă aprobator din cap.

— Dar nu ştii care vor fi reacţiile şi nu poţi controla decât felul în care acţionezi *tu.*

— Nu-i acelaşi lucru şi pentru profesor? întreabă Ceridwen.

Isaac şi cu mine răspundem în acelaşi timp.

— Nu.

Apoi ne uităm unul la altul.

— El se foloseşte de oameni, spune Isaac mai întâi. Le oferă ceva din ceea ce ei îşi doresc şi le ţine momeala atârnată în faţă până când ei fac ce vrea el.

Se uită la pandantivul meu.

— Asta reprezintă acest obiect, îi spune el lui Ceridwen. Shaw este o marionetă.

Înţepenesc.

— Nu ştii nimic despre mine.

— Ceridwen a spus că ai probleme cu memoria, zice el, cu voce egală.

Ar trebui să spun da, în schimb, întreb:

— Deci?

— Prea multe sau prea puţine?

Îi evit ochii.

— Ambele.

— A primit un mesaj de la Sam, spune Ceridwen. *După* ce acesta a murit.

O bătaie de inimă. Apoi:

— Mi s-a părut că ai zis că Abilităţile tale au dispărut.

— Nu sunt sigur că şi a mea, intervine Goose. Şi eu l-am văzut pe Sam.

Ceridwen se uită la Isaac.

— Crezi că ar putea fi, cumva, în viaţă?

Isaac mă priveşte aşteptând, deşi sunt sigur că ştie răspunsul.

Respir.

— Nu numai că l-am văzut murind. L-am şi *simţit*…

Rahat! Cel puţin, m-am oprit înainte de a adăuga ceva prea sinistru?

— Îmi pare rău, clatin eu din cap. Nu există nicio cale.

— Atunci de ce ai căutat-o pe Ceridwen? mă întreabă Isaac.

Sunt încă furios pentru insulta cu marioneta, aşa că Goose este cel care răspunde.

— Ai spus că Darul său îi permitea să imprime un gând în mintea cuiva, nu?

Ea dă afirmativ din cap. Apoi adaugă:

— Nu doar de la o persoană la altă persoană. El putea să imprime şi lucrurile, zice şi se întoarce spre noi. Spune-i lui Isaac ce mi-ai spus mie. Despre arborele genealogic.

Fac ce mi-a cerut. Eu povestesc scena, iar Isaac îl roagă pe Goose să facă la fel.

— Ei bine, n-ai fost martor la o amintire, spune Isaac în cele din urmă.

— De unde ştii?

— Pentru că detaliile ar fi diferite. Lucruri mărunte, lucruri la care oamenii nici măcar nu se gândesc. Acestea sunt în subconştient. Este greu de minţit în legătură cu subconştientul.

— Deci?

— Deci, cred că ai dreptate. A fost un mesaj, nu o amintire.

— Totuşi, ce spunea mesajul?

Isaac ridică bărbia.

— Asta depinde de ce-ai văzut în continuare.

— L-am văzut pe stră-străbunicul meu.

— De ce?

Pentru că asta cerusem? Pentru că, în cele din urmă, mi-am permis să văd asta?

— De unde să ştiu?

— Tu de ce *crezi?*

— Vorbeşti ca un psihoterapeut.

Am expirat, neştiind cât de mult să dezvălui. La urma urmei, abia dacă-l cunoşteam.

— Memorie genetică, presupun? spun.

— Asta răspunde la *cum,* nu la *de ce.*

— Se află într-o misiune de confruntare cu trecutul său, povesteşte Goose, astfel încât să

poată găsi o cale… de a merge înainte.

La asta, Isaac ridică din sprâncene.

— O situaţie Bildungsroman, adaug. Profundă şi aproape imposibil de sublimat.

— Aşadar, ai decis să te întorci în Anglia pentru a te confrunta cu trecutul, spune Isaac, sec. În întregime pe cont propriu.

Spusese că n-a întâlnit niciodată o Mara sau o „Em”. Era mai bine să nu o menţionez încă; să rămânem cu ceea ce ştie deja.

— Profesorul mi-a lăsat un bilet, la înmormântarea tatălui meu sau după. Practic, mă felicita pentru moştenirea mea. Şi acolo, în plic, era şi o pagină smulsă de undeva – dintr-o enciclopedie, poate, cine naiba ştie? – despre ascunzătorile pentru preoţi.

— Aşteptaţi, spune Ceridwen. Ascunzători pentru preoţi?

— Conacul familiei a fost construit înainte de Reformă.

Cască gura şi ochii i se îngustează, când îşi dă seama:

— Tu eşti *acel* Shaw, nu-i aşa? Am fost la conacul tău într-o excursie cu şcoala. Şcoala de stat, adaugă ea, sarcastic.

Oftez.

— Deci, tu crezi… sau, stai puţin, acest profesor a crezut că există ceva tăinuit în ascunzătorile pentru preoţi din casa ta? Ce-aţi găsit când aţi căutat? ne întreabă ea.

N-am căutat. Am ignorat încercarea subtilă de a mă determina să caut şi mi-am consumat cea mai mare parte a energiei ignorându-le pe cele mai

puţin subtile ale lui M. În schimb:

— N-am ajuns chiar atât de departe… încep, căutând ajutorul lui Goose. A trebuit să facem un ocol.

— Şi, de asemenea, am fost complet derutat de chestia cu fantoma, ca să fiu sincer.

— A trebuit să ieşim dracului de acolo, după ce s-a întâmplat asta.

— A trebuit, răsună glasul lui Goose. Ca să fiu cinstit, adaugă el, erai al dracului de furios în momentul acela.

Ceridwen ne priveşte pe amândoi.

— Poate ar fi trebuit să te conducă asta?

— Furia? întreabă Isaac.

— Drăcovenia.

— Ştiu la ce se referă. În ce privinţă însă?

— Sincer, nici nu ştiu.

Ochii lui se îngustează uşor, dar îmi spune:

— Continuă!

Ridic din umeri.

— Apoi l-am văzut pe ilustrul lord Simon Shaw într-un spital, abia conştient. Profesorul a apărut şi i-a salvat viaţa.

După ce spun cuvintele, îmi dau seama cât de liniştit este Isaac în timp ce mă ascultă.

— Mai încearcă o dată, zice el.

— Poftim?

— Minţi!

— Nu mint…

— Cum i-a salvat profesorul viaţa lui Simon Shaw? întreabă el, din nou.

— Eu…

Brusc, mă lupt să-mi amintesc detaliile. Forme

neclare şi voci umbrite…

— Erau doi bărbaţi cu el.

Unul înalt? Unul mic de statură? Unul aşa şi unul aşa, cred? Nu-mi amintesc numele lor.

— Unul dintre ei i-a făcut ceva, continui eu.

Nu-mi mai amintesc ce-a fost. Deloc. Mă simt ca şi cum, din scara unei case în care am locuit mereu, lipseşte o treaptă şi abia acum am observat asta, doar pentru că am călcat în locul gol şi m-am împleticit.

— Ai spus că Simon a vorbit despre cum avea nevoie de mai mult timp, intervine Goose. El i-a cerut profesorului să-i indice un om care să-i poată acorda mai multă vreme să trăiască.

Cuvintele sale ating ceva familiar într-o parte a minţii mele, dar nota este prea îndepărtată pentru a o recunoaşte.

— Sunt amintiri diferite, spun. Au vorbit despre mersul într-un fel de călătorie, pentru a descoperi ceva… sau pe cineva? În India.

— India, repetă Isaac şi înghite cu greu. Interesant!

Goose ridică din sprânceană, aruncându-mi o privire piezişă.

— Este? întreb eu. De ce?

— Profesorul credea că eu aş putea învăţa ceva, acolo. Să găsesc pe cineva.

— Să înveţi ce? întreabă Goose.

— Să găseşti pe cine? repet şi eu, deşi sunt sigur că ştiu deja.

— Ai auzit povestea despre zei şi monştri, nu-i aşa?

Eu încuviinţez, Goose încuviinţează, dar

Ceridwen clatină din cap, destul de furioasă.

— De ce nu ştiu despre ce vorbiţi voi toţi? De ce sunt singura care nu ştie?

— Eşti departe de a fi singura, zice Goose. Eu am auzit de asta doar acum câteva săptămâni.

— Dar *tu* ştiai, îi spune Ceridwen lui Isaac.

— Nu ne cunoşteam prea bine, când eram la New York.

— Destul de bine totuşi, zice ea, şi, dacă aceasta ar fi fost o noapte normală şi noi am fi fost nişte oameni normali, ăsta ar fi fost momentul în care Goose şi cu mine ne-am fi îndepărtat, tiptil.

Aşa cum stau lucrurile totuşi… ne muşcăm limba.

— N-am avut încredere în…

Isaac îşi ia seama înainte de a spune un nume, dar ar fi fost numele lui Leo, sunt sigur de asta.

— Nu aveam încredere în toată lumea de acolo.

— Eram eu acolo, spune Ceridwen. Ce s-a schimbat?

— Eu, răspunde Isaac.

Deştept, deştept băiat. Încă şi mai inteligent, el schimbă subiectul, dintr-unul care este clar despre ei şi *numai* despre ei, înapoi într-unul care ne include pe mine şi pe Goose.

— Profesorul are câteva discursuri pe care le reciclează, spune Isaac, cu vocea înmuiată când se uită la Ceridwen. Într-unul dintre ele, zice că există un monstru pentru fiecare zeu, un demon pentru fiecare înger, un ticălos pentru fiecare erou.

Erou. Nu mă pot opri să nu aud râsul insinuant al tatălui meu şi să-mi amintesc ce credea el că

înseamnă ce ar trebui să fac eu.

— Apoi citează un învăţat – Jung şi Euhemerus sunt favoriţii – şi prezintă ideea că noi, cei înzestraţi, suntem zeii şi monştrii din mituri şi legende. Toate poveştile au fost scrise despre oameni ca noi, cu Abilităţi. Fiindcă oamenii normali nu aveau cuvinte în limbaj pentru a explica.

— Poate că-mi scapă un răspuns evident, spune Goose, dar de unde ştii că foloseşte aceste discursuri? Ai… recrutat pentru el sau aşa ceva?

Isaac clatină din cap.

— Opusul, aproape întotdeauna. *Binecuvântarea* mea, spune el cu răutate şi inspiră, este că pot restabili amintirile şi le pot şterge. Blestemul meu este că, atunci când o fac, fie le câştig pe ale altcuiva, fie pierd dintr-ale mele.

— Rahat! este tot ce par să pot spune.

— Mare ghinion, prietene, murmură Goose.

— Sau aşa a început, în orice caz. De fapt, era mai rău înainte, când aveam mai puţin control asupra Abilităţii. Atunci m-a găsit profesorul. Asta s-a întâmplat după ce m-am mutat la Brooklyn şi mă întâlnisem deja cu unii dintre ceilalţi. Profesorul a venit în vizită şi mi-a sugerat că, dacă aş putea urmări unele dintre aceste poveşti şi legende, asta m-ar putea ajuta să găsesc pe cineva care, după cum spunea el, ar putea „să mă vindece de Afecţiunea mea”. Şi, când vine cineva şi-ţi oferă tot ce-ţi doreşti mai mult, cum poţi să spui nu?

Asta voia şi Mara, cândva.

Repară-mă, a poruncit ea. *Chestia asta, ceea ce am făcut… e ceva în neregulă cu mine, Noah. Repară-mă!*

Privirea ei mi-a frânt inima.

Nu pot, am spus.

De ce nu?

Pentru că nu eşti defectă.

Greşeam. Amândoi eram defecţi.

— Asta ţi-ai dorit cel mai mult? întreabă Ceridwen, aducându-mă înapoi în prezent. De aceea ai plecat?

— Ei nu înţeleg asta, zice Isaac, dar nu lui Ceridwen sau Goose, ci se uită la mine, îmi vorbeşte mie, de parcă aş fi singurul de acolo. Nu sunt conştienţi în permanenţă de Binecuvântările lor, cum suntem noi, aşa că nu-şi simt Blestemele la fel de acut.

Ceridwen nu-i de acord cu acest răspuns.

— E nedrept...

— Continuă, Shaw! zice el. Explică!

Îl privesc întrebător, până când îmi dau seama ce vrea să spună. Apoi răspund:

— Nu.

— Bine, o voi face eu. Când Sam a sărit de pe clopotniţă la înmormântarea tatălui său, Noah n-a simţit doar latul, ca şi cum ar fi fost în jurul propriului gât. Sau cum i se rupeau oasele, ca şi cum ar fi fost în corpul lui Sam. Sau cum aerul îi ieşea forţat din plămâni, de parcă cineva i-ar fi stors ca pe nişte cârpe umede.

Ceridwen devine lividă.

Isaac nu se opreşte.

— El a simţit frica şi teroarea pe care le-a simţit Sam înainte să sară, şi a continuat să le simtă până când el a murit.

Acum simt nevoia să-l lovesc.

— De unde ştii? spun eu, cu vocea scăzută.
— N-am ştiut. Am ghicit. Demonstram o idee.
— Eşti un tâmpit, zice Ceridwen.
Sunt de acord.
— Adevărat, dar irelevant în acest moment.
— Este irelevant? întreabă Goose.
Isaac ridică din umeri.
— Bine, zice şi se uită la Ceridwen. Atunci întreabă-l tu. O s-o fac, indiferent ce spune.
Ceridwen clipeşte, surprinsă.
— Ce să mă întrebe? spun.
Ea inspiră adânc.
— Vrei să-ţi aminteşti? Sau vrei să uiţi?

37. Mai vizibil

— Nu sunt sigur că înţeleg întrebarea.

Isaac îi aruncă lui Ceridwen o privire curioasă.

Ea îşi alege cuvintele cu atenţie.

— Ai spus că ai venit aici să mă găseşti, din cauza lui Sam, nu? Ţi-a arătat ceva, ceva ce Goose n-a văzut, şi nu ţi-ar fi arătat ce ţi-a arătat dacă nu era important. Dar chiar şi acum, când te-a întrebat Isaac, nu ţi-ai putut aminti detaliile, zice şi se uită la Isaac, apoi la mine. El te poate ajuta.

Totuşi, Isaac deja clatină din cap.

— Are dreptate şi greşeşte, în acelaşi timp. Ţi-aş *putea* da amintirile înapoi, cu detalii. Va fi dur, dar probabil că aş putea s-o fac. Ceea ce nu pot face însă este să te ajut, zice el şi face o pauză. Pentru că nu cred că amintirea te va ajuta.

— Hm?

— Am auzit odată pe cineva descriind o amintire aşa cum ai făcut-o tu. Şi asta pentru că era un original. Din ceea ce mi-ai spus, se pare că au fost trei dintre ei acolo, cel puţin.

Patru, dacă o numeri şi pe M.

— Amintirile se târăsc peste tot pe tine.

Un gând şi o descriere neliniştitoare.

— Totuşi, nu cu *mine* vorbeau…

— Nu contează. Majoritatea Purtătorilor pe care i-am întâlnit…

— Acesta este cuvântul folosit de Kells pentru noi, zic eu, cu ochii mijiţi. Purtători.

— Da, ea era om de ştiinţă şi, pentru ea, asta suntem noi. Pentru profesor, cu rahatul său mistic,

suntem Dăruiţi sau cum vrei să zici. Nu contează cum ne numesc ei, contează ce suntem. Şi suntem Diferiţi. De ei, de toţi ceilalţi şi unul faţă de celălalt, zice el şi inspiră adânc. Majoritatea oamenilor ca noi nici nu au auzit vreodată de profesor, darămite să-l şi întâlnească. Se prezintă personal sau trimite câte o scrisoare sau se ascunde în afara ecranului pentru a ne manipula, ca pe nişte pioni, pe o tablă de şah, pe care nici nu ştim că ne mişcăm.

— Nu te contrazic.

— Lănţişorul ăla de la gâtul tău, spune el, înclinând capul în direcţia mea. De ce ţi l-ai pus?

— A fost al mamei mele, spun eu, fără ezitare.

— Încearcă din nou, zice Isaac, iritant.

— L-am găsit-o într-o cutie cu lucrurile ei, după ce a murit…

— Nu asta te-am întrebat. Nu-mi mai irosi timpul!

— Uite, nu ştiu ce vrei să afli, dar…

— De ce l-ai pus la gât?

— Ce eşti tu, un detector de minciuni uman sau aşa ceva? întreabă Goose.

— Nu, doar că am o practică îndelungată în ascultarea oamenilor. Suficientă pentru a şti când nu spun întreaga poveste.

— Bine, zic. Întreaga poveste, asta vrei? zic şi Isaac se uită la mine, cu calm. Tatăl meu ne-a mutat în Statele Unite acum câţiva ani. La Miami.

Sunt hiperconştient de faptul că, înainte, n-am mai spus asta decât o dată, Marei, şi acum povestesc unui fost coleg de şcoală şi la doi străini.

— O casă cumplită, continui eu. În ea era o singură cameră acceptabilă, aşa că am revendicat

biblioteca pentru mine şi apoi am început să…

Mă stăpânesc, închid ochii. Încerc să-mi amintesc exact ce i-am spus Marei.

— Am simţit că trebuie să despachetez, spun.

Mi se pare că Mara este aici, pe iarbă, privind în sus la mine, aşa cum a făcut-o odată, de pe podeaua camerei mele. Aş da orice să o am înapoi.

Dar Mara de care îmi amintesc eu acum nu este Mara care există în prezent.

O turturică uguieşte încet undeva, în apropiere. Clatin din cap, o singură dată. Merg înainte.

— Eram epuizat. Plănuisem să mor când aveam să ajung acolo, dar m-am îndreptat direct spre acea… cutie unică. Înăuntru era un cufăraş plin cu argint şi am dat cutia deoparte ca să deschid cufărul. Sub un set de cuţite, am găsit asta, spun, ridicând mâna la gât pentru a atinge pandantivul. În ziua aceea am început să-l port.

Mă uit la ceilalţi, care par mulţumiţi. Dar Isaac mă urmăreşte într-un mod care nu-mi place.

— L-am scos acum câteva luni, zic eu, urmărind să par cât mai relaxat şi probabil nereuşind. Profesorul mi-a trimis o scrisoare, iar în ea a inclus şi una de la mama mea. O scrisese înainte de a muri.

Asta îmi amintesc fără efort şi simt fiecare cuvânt ca pe o rană.

Nu căuta pacea. Caută pasiunea.

Am avut pasiune.

Caută ceva pentru care să fii dispus să mori mai curând decât ceva pentru care să fii dispus să trăieşti.

Am făcut şi asta.

Când vei găsi pe cineva cu care să lupţi, dăruieşte-i asta, ei sau lui.

Înghit cu greu.

— A scris despre ce credea ea că ar trebui să fac cu viaţa mea, cum ar trebui să o trăiesc.

I-am arătat scrisoarea doar Marei şi nu-mi vine să cred că sunt pe cale să repet aceste cuvinte în faţa *acestui* public.

— Mi-a spus „să lupt pentru cei care nu pot lupta pentru ei înşişi. Să vorbesc în numele lor. Să strig pentru ei. Să trăiesc şi să mor pentru ei”.

Viaţa ta nu va fi întotdeauna fericită, dar va avea sens, scrisese mama.

Omit partea aceea.

— Apoi a scris: „Când vei găsi pe cineva cu care să lupţi, dăruieşte-i asta”.

Arăt spre pieptul meu, unde pandantivul se odihneşte deasupra inimii.

— Şi ai făcut-o? întreabă Isaac.

— Să găsesc pe cineva cu care să lupt sau să-l dau? întreb.

El aşteaptă doar răspunsul. Goose nu se poate uita în ochii mei – manifestarea mea de emoţie este, fără îndoială, oribil de jenantă. Gura lui Ceridwen este întredeschisă; totuşi, ea se agaţă de fiecare cuvânt.

— Da şi nu, zic. Şi ea a primit o scrisoare de la profesor. Care o avertiza, în esenţă, să stea departe de mine.

Nu în esenţă. Exact asta îi spunea.

Îl vei iubi pe Noah Shaw până la distrugere, dacă nu-l laşi să plece, i-a scris el.

Indiferent dacă sunt soarta sau întâmplarea,

coincidenţa sau destinul, am văzut moartea lui într-o mie de moduri, într-o mie de vise, de-a lungul a o mie de nopţi şi singura care o poate împiedica eşti tu.

Îmi vine din ce în ce mai greu să scot cuvintele din mintea mea, să le lansez în aer.

— Dă-mi voie să fac o presupunere legată de povestea aceea interesantă la care ai făcut aluzie, zice Isaac.

O întrerupere binecuvântată, deşi o alegere nefericită a cuvintelor.

— Fosta ta iubită… e opusul tău?

— O figură de stil destul de comună, spun, cu indiferentă. Iubiţi meniţi de stele, toate astea.

Isaac oftează.

— Da, rahatul ăsta are mare trecere.

— Ea tot repeta cuvintele profesorului: *Noah ar putea ajuta la crearea unei lumi mai bune. El poate face asta numai fără tine.* Poate de aceea ea a făcut ce-a făcut, spun, fără să mă gândesc.

Douăsprezece vieţi pentru viaţa mea fără valoare. Douăsprezece familii distruse. Spunea că n-are nimic de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat lui Sam sau Stellei şi, înainte vreme, aş fi crezut-o fără întrebări. Înainte ca ea să devină persoana pe care tatăl meu sau profesorul, sau eu am încurajat-o să fie.

Observ sprâncenele ridicate ale lui Isaac şi spun:

— A făcut ceva… ce eu nu-i pot ierta.

Corpul mi se încordează.

— I-am zis că nu vreau s-o mai văd niciodată. Şi n-am mai văzut-o.

— Dar ăsta este aici, spune Isaac, privindu-mi pandantivul. Expir pe nas.

— Profesorul ne-a zis că, dacă-l purtăm, el „va şti care-i decizia noastră”, indiferent ce dracu’ va mai fi însemnând şi asta. L-am dat jos, pentru că simţeam totul ca pe o manipulare.

Mi se contractă maxilarul.

— N-am vrut să fiu folosit ca instrument în lupta lui sau ca pion în jocul său sau orice altă metaforă torturantă, uzată prin folosire preferaţi! spun.

Cuvintele mele către Mara şi-au făcut din nou drum în mintea mea.

Nu trebuie să fim ceea ce vor ei. Putem trăi vieţile pe care ni le dorim.

— M-am gândit că, dacă-l scot, nu trebuie să fiu cine au decis ei că ar trebui să fiu. Dar mi-am dat seama că ei ne manevraseră tot timpul, pe amândoi. Aşa că m-am hotărât, dracului. Le fac jocul, apoi îl stric din interior, imediat ce o să am ocazia.

Totul este adevărat. Doar că nu este tot adevărul, am omis povestea lui M. Dar ar putea fi suficient.

— Aşa, deci, zice Isaac, adunându-se. Asta urmăreşti, făcându-le jocul?

Într-un fel. Încuviinţez din cap.

— Încă te joacă, spune Isaac. Şi nu numai el, zice, descurajant.

Ştia şi despre M totuşi?

— Toţi acei originali care au lăsat urme în gândurile tale? Eşti un om vânat, Shaw.

Ridic din umăr.

— Ştiam asta, deja. Profesorul a spus că mă potrivesc arhetipului Eroului sau cam aşa ceva. *Destinat măreţiei,* astea au fost, exact, cuvintele sale, cred.

— Harry Potter, zice Goose.

În timp ce dansam mental înainte şi înapoi cu Isaac, aproape că uitasem de Goose, că era şi el aici.

— Cu o dorinţă de a muri, adaug. Şi păr mai mişto.

— Cred că se poate argumenta că *şi* Harry îşi dorea moartea, spune Goose. Ca să fim riguroşi.

— Deci, ce vrei să zici, mai exact? îl întreabă Ceridwen pe Isaac, ignorându-ne pe Goose şi pe mine.

— Spun că nu poţi face ce vrea el sau nici măcar opusul a ceea ce crezi că vrea el, fără să joci direct în mâinile lui.

— Iar dacă nu este el singurul? întreabă Goose, şi am nevoie de toată voinţa mea să nu-i trag un şut.

Isaac ridică din umeri.

— Nu se schimbă nimic. Ei sunt mai în vârstă decât voi şi mai deştepţi decât voi şi mai puternici decât voi. Voi credeţi că aţi hotărât: „La naiba cu Omul! Să salvăm Imperiul!” Dar ei sunt şi Omul, şi Imperiul.

Goose şi cu mine schimbăm o privire.

— Ei sunt… Ar trebui să ştim ce înseamnă asta?

Isaac îşi lasă capul pe spate şi mormăie.

— Ideea este că nu poţi să-i învingi. Indiferent ce-ţi doreşti tu cel mai mult. Ei vor folosi chiar asta

pentru a obţine ceea ce vor de la tine.

— De ce nu-şi iau singuri ceea ce doresc? întreabă Goose. Adică, dacă sunt atât de puternici, şi toate astea.

— Cred că nu pot, răspunde Isaac. Altfel, pun pariu că ar face-o. Dar, în ceea ce te priveşte, îmi spune el, ai de luat o decizie. *Tu* ce vrei?

De unde să încep?

— Nu vreau să mai moară nimeni, spun.

— Toată lumea moare. Nu poţi schimba asta şi nici eu nu pot. Altceva?

— Bine, o să fiu mai precis. Aş dori ca restul Purtătorilor sau înzestraţilor, sau oricum naiba preferaţi să ne spuneţi, să înceteze să se mai sinucidă în masă.

Se uită la mine o secundă, apoi spune:

— Nu ştiu de ce se întâmplă ceea ce se întâmplă, dar ştiu că nu pot rezolva problema asta.

Ceridwen clatină din cap.

— Nu, nu poţi. Nu ştii dacă în mintea lui nu există o amintire îngropată, care să poată descoperi de ce se întâmplă toate astea, zice ea. Sam n-a vrut să moară. Ai spus că ai căutat un leac, nu? Poate că a încercat să-i arate ceva lui Noah, îndreptându-l în direcţia respectivă…

— Uite ce-ţi pot oferi, îmi spune Isaac, ignorând-o pe Ceridwen. Şi asta-i *tot* ce-ţi pot oferi. Pot să completez golurile din amintirile tale. Pot debloca uşa acelei case. Dar cheia ar putea debloca şi alte camere din interior pe care vei dori să nu le fi văzut niciodată. Lucruri pe care oamenii cu care eşti conectat le-ar fi putut face, pe care le vei experimenta, retrăi prin ochii lor, cu conştiinţa

ta.

Vocea lui devine mai ascuţită.

— Gândeşte-te la oamenii aceia, la lucrurile acelea, la moştenirea aceea. Apoi gândeşte-te la lucrurile pe care le-ai văzut şi simţit şi dacă ai dori să ţi le razi din memorie.

Ca de pildă, cum m-am simţit când mi-am rupt oasele pe ruine, când nu eram destul de vârstnic pentru a înţelege de ce.

Sau când mă tăiam, la vârsta de 15 ani, şi credeam că *înţeleg* de ce.

Sau privirea tatei când mi-am dus o armă la tâmplă şi el nici n-a clipit.

Sau Mara. Felul în care fiecare amintire, fiecare gând, tot ceea ce văd şi simt revine la ea, întotdeauna. Se redeschide rana pe care am provocat-o, este împiedicată vindecarea ei.

— Cum poţi fi sigur că nu voi uita alte lucruri? întreb. Ca de pildă, să vorbesc sau să-mi leg şireturile?

Isaac ridică din umeri.

— Să umbli în amintiri îţi poate schimba personalitatea, da. Dar nu ăsta este scopul?

Acum, Goose este cel care pare neliniştit.

— Sună cam riscant, prietene.

— Este, spune Ceridwen. Orice va lua de la tine va dispărea pentru totdeauna.

Mă uit la ea, apoi la el, întrebându-mă, în treacăt, dacă asta este ceea ce s-a întâmplat de fapt între ei doi.

— Cât de precis poţi fi? întreb, neajutorat.

— Păi, aş spune, destul de precis. Aproape la fel de precis ca în *Strălucirea eternă a minţii*

neprihănite.

— Am văzut filmul ăsta odată, împreună cu fratele meu mai mare, spune Goose. Corectaţi-mă dacă greşesc, dar mi se pare că nu se termină bine, nu-i aşa?

— Nu, spune Ceridwen, sec. N-a avut un final fericit.

— A fost ambiguu, adaugă Isaac, uşor defensiv.

Ceridwen se uită la mine, pe punctul de a spune ceva, dar Isaac o întrerupe.

— Poate că există ceva care tresaltă acolo, în capul tău, şi care va pune capăt, ca prin farmec, tuturor acestor nenorociri. Poate că profesorul nu ne folosea doar, pe tine, pe mine şi pe toţi cei pe care i-a cunoscut vreodată, şi chiar are nevoie de noi pentru a scăpa lumea de rău. Poate că este totuşi un personaj pozitiv. Poate că *suntem* cu toţii eroi. Dar, dacă cineva mi-ar da posibilitatea să aleg între a-mi aminti toate lucrurile prin care am trecut pentru a ajunge aici, până în acest moment, şi a uita?

Mă priveşte cu milă.

— Eu aş prefera să uit, continuă el. Oricâtă însemnătate ar avea asta pentru tine.

Pentru o clipă, ochii lui privesc spre luminiş, înainte de a-şi ridica rucsacul pe umăr.

— Dar trebuie să înveţi pe pielea ta despre astfel de rahaturi. Sunt blocat aici până dimineaţă, aşa că, până atunci, ai timp să alegi, mai zice el.

— Isaac… intervine Ceridwen.

— Un ultim sfat? Asigură-te că alegerea de azi este alegerea *ta.* Nu a profesorului. Nu a altcuiva. Pentru că tu trebuie să trăieşti cu ea. Nu Ceri, nu

prietenul tău de aici şi, cu siguranţă, nu profesorul. Niciunul dintre ei. Şi nu-i poţi învinge. Să nu uiţi asta!

— Dar atunci ce rămâne de făcut? întreabă Goose.

— Ce fac şi eu, zice el. Evitaţi-i! Dacă nu jucaţi, nu au cum să vă învingă.

<u>38. Afară, în lume</u>

Isaac o ia deoparte pe Ceridwen, pentru o clipă, înainte de a ne părăsi, iar noi le lăsăm puţină intimitate.

— Crezi că mai putem merge la petrecerea aceea? întreabă Goose, liniştit.

— Nu vorbeşti serios!

— Ei bine, dacă vrei să ţi se şteargă memoria, la fel de bine ai putea să tragi şi un ultim chiolhan.

Tonul lui este nepăsător, dar nu se uită în ochii mei. Apoi adaugă:

— Nu te gândeşti în mod serios la posibilitatea asta, nu-i aşa?

— Ba s-ar putea, spun, la fel de nepăsător, nepăsarea fiind o minciună la fel de mare, după care fac lucrul la care mă pricep mai bine: divaghez. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur că o petrecere ar fi o idee bună, zic, privindu-l cu coada ochiului pe Isaac, care vorbeşte în şoaptă cu Ceridwen.

— Dar să laşi un străin să-ţi umble cum vrea el prin cap, asta este?

— Crezi că *el* ar fi de acord? arăt din cap spre Isaac. Să acceptăm o invitaţie pe care nu ştim cine a trimis-o?

— Omul a spus, la propriu, că *pereţii au urechi.* Nu căuta la el îndrumare socială. Probabil că ne-a recunoscut Spencer sau Nate sau chiar Jasper, nu-i aşa? Îţi aminteşti de ei, echipajul J?

Canotor; obişnuia să râdă de cei din anii mai mici împreună cu un grup puţin numeros de colegi

Viperini.

— Stupidă denumire, spun.

Acum, singurul lucru la care mă pot gândi este firma de îmbrăcăminte.

— Va fi distractiv, zice Goose. Putem să le facem şi noi o farsă drept răspuns, odată ce vom fi înăuntru.

Dacă sunt ei.

— Şi dacă nu sunt ei?

— Sună cam paranoic, prietene.

Aşa este. Simt şi eu asta. Eram paranoic cu mult înainte de a ajunge aici, chiar şi înainte de a pleca din New York. Am greşit şi am avut şi dreptate, în acelaşi timp – chiar am *fost* împinşi de la spate spre Anglia. Dar profesorul a făcut-o primul, înainte de M, care a minţit la început, însă nu a ascuns faptul că mă dorea aici, şi nici motivul. Şi părea să-l urască pe profesor mai mult decât mine, mai mult decât Isaac. Acesta a fost firul comun, ceea ce, de asemenea, într-un anumit sens, îi dă dreptate şi lui Goose.

Imposibil, improbabil ca profesorul să fi ştiut unde să ne găsească pe mine şi pe Mara, de ziua ei. Ştia despre existenţa lui Simon şi l-a căutat. Amândoi au lucrat împreună pentru a modela momentul în care mă aflu, pentru a-mi forma existenţa. Mi-am jurat că nu voi juca jocul profesorului, oricare ar fi, şi că, în schimb, îi voi distruge tabla de şah în opt dimensiuni.

Ceea ce m-a condus la Isaac, al cărui singur sfat este să-i evit pe ei toţi. Să trăiesc ca el, mereu în mişcare, ascunzându-mă mereu. Fără riscuri, fără şanse. Înţeleg de ce trăieşte aşa, de ce pune

supravieţuirea mai presus de orice.

Goose nici nu putea să fie mai diferit. El pune *distracţia* mai presus de orice. Şi, spre deosebire de Isaac, el este *fericit.*

Şi spre deosebire de mine.

Ceridwen se întoarce la noi înainte ca eu să pot răspunde.

— Aşa, spune ea cu o degajare forţată. Se pare că şi tu petreci la noapte.

— Nu-ţi face griji pentru noi… încep.

— Nu vrem să te deranjăm… zice Goose.

— Prostii, putem lua câte ceva de mâncare de la Gardies, apoi să ne întoarcem aici. Arată spre camerele de la Emma.

— De fapt, spune Goose, am fost invitaţi la o petrecere la King's, mai târziu…

— Eşti binevenită să ni te alături… zic şi eu.

— Ar fi splendid dacă ne-am putea îmbrăca în camera ta totuşi, încheie Goose.

Ceridwen ne priveşte, sceptică.

— Să vă îmbrăcaţi?

Odată reveniţi în camera ei, ea analizează roadele expediţiei făcute de noi la cumpărături, mai devreme, în timpul zilei.

— *Unde* credeaţi că veţi merge în seara asta? întreabă ea. În secolul al XIX-lea?

— Puţin prea mult? ridică Goose un veston.

— Un pic, da.

— În momentul ăla, părea o idee bună, spune Goose. M-am gândit că, probabil, vom fi invitaţi undeva la o recepţie protocolară.

Ceridwen începe să râdă.

— Nu? adaugă Goose.
Ea clatină din cap.
— Nu aşa merg lucrurile, îmi pare rău.
Goose se bosumflă.
— Avem invitaţii, tot ce trebuie.
Ea înclină capul, iar Goose îi întinde invitaţiile.
— Miezul nopţii? La King's? Îmi pare rău, nu, probabil că ai fost invitat la o iniţiere socială. Sau e o farsă.
Mă întreb care va fi interpretarea ei.
— Nu ţi se pare ciudat că acolo sunt trecute numele noastre complete? întreb.
Ceridwen ridică din umeri.
— Probabil că aţi fost văzuţi de cineva care v-a recunoscut, în timp ce umblaţi prin campus cu bobocii. Să sperăm că e cineva care vă place. În caz contrar, o să aveţi aventuri neprevăzute, o parte din noapte.
Goose zâmbeşte destul de îngâmfat.
— Vrei să vii şi tu? o întreb pe Ceridwen, care deja clatină din cap.
Se aşază pe pat, îndoind un picior sub ea.
— Apreciez gândul, dar zilele mele cu băutură în exces au trecut.
— Nu faci parte din nicio frăţie? întreabă Goose.
— Ba da… sunt într-o frăţie, spune ea cu un zâmbet pieziş. Dar am avut deja parte de iniţierea care, cu siguranţă, n-a fost la fel de stupidă cum o să fie ce veţi face voi astăzi. Probabil că nu vă veţi mai aminti de mine sau de nimeni până când se va termina.
— Cred c-am găsit paradisul, spune, solemn,

Goose.

Dacă n-aş fi auzit niciodată de Mara, dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată, dacă părinţii mei ar fi fost ciudaţi în acelaşi fel ca toată lumea şi dacă profesorul nu ar fi existat niciodată? Goose este aşa cum aş fi fost eu. Este aşa cum aş *vrea* eu să fiu.

— Cred că sunt de acord cu tine! îi răspund.

După ce ne-am gătit amândoi („Cel puţin, nu purtaţi colanţi roşii”, spune Ceridwen, când dă cu ochii de noi), Ceridwen se oferă să ne arate drumul către King's.

— Nu că ar fi dificil să nimeriţi acolo, spune ea, deoarece este literalmente centrul bulei de-aici, dar nu trebuie să uităm bunele manierele.

Imediat ce ieşim, Goose zice:

— Doamne, puştanii ăia chiar nu glumeau când spuneau că noaptea nu este nimic deschis.

Paşii noştri răsună pe pietriş – suntem, cu adevărat, singurii oameni de pe drum, deşi, la o stradă sau două distanţă răsună de undeva un hohot de râs.

— Sincer, după prima săptămână sau cam aşa ceva, nici măcar nu mai observi asta, date fiind barurile facultăţilor, petrecerile swap şi alte chestii, spune Ceridwen. Deşi îmi imaginez că poate fi cam deranjant, dacă vii fix de la New York.

Stăm în faţa porţii de la King's şi Goose se uită fix la ea.

— Într-adevăr, nu există nimic de genul ăsta în America.

Chiar nu există. M-am obişnuit mai repede cu

cât de nou părea totul în Miami, în special, şi chiar şi la New York. Dar a sta în faţa unei capele construite de Henric al VI-lea este chiar o atenţionare a istoriei.

— Este extraordinar, nu-i aşa? zice Ceridwen, apoi se uită la ceasul de la mână. Încă nu e miezul nopţii. Vreţi să aruncaţi o privire în jur?

Încuviinţez din cap şi Ceridwen porneşte într-o plimbare, fără grabă. O urmăm, iar eu mi-o imaginez pe mama aici, mergând pe acelaşi drum, sau luând micul dejun la Hall, sau dormind într-o cameră mai puţin amenajată decât cea a lui Ceridwen. În schimb, îmi vine în minte începutul jurnalului ei…

Dacă nu ar fi fost profesorul, cred că aş fi făcut-o deja. Dumnezeu ştie că te poţi aproviziona cu droguri, chiar şi (în special) la King's.

Desigur, scria despre sinucidere. Alung din memorie restul cuvintelor ei şi mă îndepărtez de imaginea sa aici, încercând să mă aşez lângă Ceridwen şi Goose, care parcă îi cere sfatul.

— Nu intra în subiectul Iisus, este propoziţia pe care o prind.

— Este… un eufemism pentru ceva…? întreb.

— Nu. Subiectul Isus. Nu-l aborda.

— Bine, zic eu, în continuare nelămurit. L-am şi uitat.

Mă uit înapoi spre capela Facultăţii King's, simţind că n-aş putea fi mai departe de Miami sau de New York, în niciun mod posibil.

— Totul este foarte *creştin,* nu-i aşa? Pare destul de exclusivist, nu? zic.

— Să nu credeţi că se dădeau peste cap cu

incluziunea în Evul Mediu, spune Ceridwen. Semestrul care începe cu săptămâna asta se numeşte în continuare al Sf. Mihail. Următorul este al Postului Mare, apoi cel al Paştelui.

— Hristoase!

— Este şi un colegiu, adaugă ea cu un rânjet. Care nu trebuie confundat cu Corpus Christi. Care, nici el…

— Aşteptaţi, există vreun *bar* numit Isus? întreabă Goose.

Ea râde.

— Nu numai că există un bar, dar Isus are o obsesie oarecum ciudată pentru pui, după cum se pare. Pui pe siglă, pui de bronz…

— Ca un amestec bizar de insinuări sexuale şi păsări de curte, spun eu.

Goose se întoarce spre mine.

— Trebuie neapărat să merg acolo.

— În ciuda lipsei vieţii de noapte? întreabă ea, tachinându-l.

— Mi-aţi spus că vă faceţi singuri distracţiile, aici. Şi, din fericire, noi suntem obişnuiţi cu asta, nu-i aşa?

Ceridwen îi aruncă o jumătate de zâmbet.

— Ar trebui să vii anul viitor, îi spune ea lui Goose, după care mi se adresează mie: Şi tu, la fel.

Privesc zidăria de pe poartă, turlele şi arcadele din partea superioară a clădirii colegiului. Mara vorbea despre mersul la universitate şi aş fi urmat-o oriunde. Totuşi, nu mi-o pot imagina aici.

Dar atunci nu mă puteam imagina nici fără ea. Şi totuşi, sunt aici.

— E greu să-mi închipui un viitor în care aş

veni aici să studiez, e tot ce spun.

— Atunci ai o imaginaţie destul de săracă, zice ea, apoi tonul i se schimbă: S-ar putea să fim diferiţi de majoritatea celorlalţi în anumite privinţe, dar nu trebuie să trăim aşa. Darul tău nu trebuie neapărat să te definească decât dacă-l laşi.

Care o fi sentimentul atunci când crezi cu adevărat lucrul ăsta?

— Chiar apreciem totul, spun.

Ridică din umeri cu nepăsare.

— Suntem un fel de familie, zice. Trebuie să avem grijă unii de alţii, nu?

Doi tipi, în pantaloni strâmţi, roşii, se apropie de noi pe strada întunecată, iar Ceridwen îşi dă ochii peste cap.

— Pe toţi dracii, bombăne ea, apoi, spre noi: Bine. Să vă distraţi, trupeţi. Îi voi anunţa pe portari să vă dea voie să intraţi, dacă vă mai aduceţi aminte cum vă cheamă când se va termina aici totul.

Ea se îndepărtează în grabă, atrăgând atenţia purtătorilor de colanţi care se apropie, înainte ca aceştia să se întoarcă spre noi.

Amândoi par să fi pierdut la audiţiile pentru *American Psycho: Musicalul.*

— Alastair Greaves? întreabă unul dintre ei.

— De fapt, nimeni nu-mi spune aşa, răspunde el, întinzând o mână.

— Noah Shaw?

— Prezent, zic şi eu, în timp ce Goose îşi înăbuşă un hohot de râs, dar cu greutate.

Ei trag câte ceva din fiecare buzunar – batiste, presupun.

— Întoarceţi-vă!

Mă uit cam dispreţuitor la Goose.

— Chiar aşa îmi voi petrece ultima noapte ca propria-mi persoană?

— Dacă bei până uiţi, nu vei mai avea nevoie de ajutorul noului nostru prieten, rânjeşte el.

— Îmi rămâi dator, îi spun, în timp ce mă îndepărtez de gemenii Tory.

— Mai târziu, îmi vei mulţumi, insistă el, în timp ce amândoi suntem legaţi la ochi.

— Ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum! spun ei cu voce tare, la unison, înainte ca o mână nevăzută să mă împingă înainte.

Sunt înghesuit în umărul lui Goose şi îl aud spunând: „Printre lupi”, înainte să ni se spună să tăcem. Mergem înainte şi, după câţiva metri, în jos, pe nişte scări.

Am coborât zeci de trepte de piatră, când Goose spune, cu voce joasă:

— Tocmai m-am lămurit.

Unul dintre Tory bate într-un mod aparte în ceva ce sună ca o uşă de lemn.

— Vă rog, păstraţi suspansul, spun, când aud paşii lor îndepărtându-se înapoi pe scări.

Odată, ştiam perfect latina de mănăstire. Se pare că memoria eidetică s-a pierdut odată cu celelalte abilităţi ale mele. Păcat!

— În medio. În mijlocul, spune Goose, în timp ce balamale de fier vechi scârţâie. Iată, vă trimit…

— Ca pe nişte miei în mijlocul lupilor, răspunde o altă voce, o voce incredibil de familiară şi complet năucitoare, având în vedere locul unde ne aflăm.

Legătura de pe ochi ne este scoasă, iar în faţa noastră se arată Jamie, ţinând uşa deschisă.

39. Întotdeauna, o ghicitoare

În timp ce mă holbez, clipind din ochi şi rămân fără cuvinte, mă întreb, pentru o fracţiune de secundă, dacă Jamie şi Isaac arată şi vorbesc mult mai asemănător decât îmi aminteam, şi dacă acela care stă în faţa mea este primul sau al doilea.

Dar apoi Jamie face un mic dans de step cu degetele pe uşa arcuită şi întinde braţele.

— Tadaaam!

— Extraordinar! zice Goose, aplaudând. Jamie Roth! Cine-ar fi ghicit? se întoarce el spre mine.

Faptul că Goose l-a recunoscut mă readuce pe un teren oarecum solid.

— Grozav, aprob eu, privind peste umărul lui Jamie la ceea ce pare a fi o petrecere care se desfăşoară în spatele lui.

— Mulţumiri! Intraţi, spune Jamie, însoţindu-şi vorbele cu un gest de invitaţie.

— Eşti, literalmente, ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd, spun, gânditor, în timp ce trecem peste prag.

— Literalmente? îşi bate el joc de accentul meu. Ultima?

— Suntem încă la Cambridge, da? îl întreb, în timp ce ating unul dintre pereţii de piatră.

Dacă asta e o iluzie, este impresionantă. Dacă apar şi Sophie şi Leo, presupun că voi şti o dată pentru totdeauna dacă suntem cu toţii complet demenţi.

— De obicei oamenii nu încep să pipăie obiecte neînsufleţite decât după ce iau unul dintre

cocktailurile noastre, dar să mergem mai departe. Şi da, suntem încă la Cambridge, Dorothy.

Ia ceva de pe o tavă de argint pe care o duce un chelner în smoching, care trece pe lângă noi.

— Asta, spune el, ridicând ceea ce pare a fi o smochină înăbuşită în ceva, este al dracului de delicioasă.

Goose îşi muşcă buzele.

— Vreau şi eu. Imediat.

— Facă-se voia ta, spune Jamie, arătându-i cotul lui Goose.

— Totuşi, tu ce cauţi aici? întreb, precaut.

— Brooklynul era plictisitor fără voi, spune el. Aşa că i-am trimis un mesaj surorii tale ca să aflu unde sunteţi şi ea mi-a spus că sunteţi aici. Şi apoi m-am gândit, de ce să mă mulţumesc să candidez numai la universităţile americane? De ce să nu explorez oportunităţi şi în străinătate?

Îi face cu ochiul lui Goose.

Cât despre mine, eu mijesc ochii şi îl întreb:

— Dar de unde ai numărul lui Kate?

Se strâmbă, apoi îi explică lui Goose:

— Cu ceva timp în urmă, eu şi ea am ieşit împreună, pentru puţin timp. Sunt un om complet schimbat, zice el, după care mi se adresează: Chiar ai uitat?

De fapt, da, chiar am uitat. Este ciudat să-l văd aici şi să-l văd fără Mara – acum, în mintea mea, cei doi sunt pereche. Rezist dorinţei de a o căuta din priviri, dar reuşesc cu greu.

Ocolesc cu ochii o perdea din picături de rouă luminoase împrăştiate din tavan până la podea.

— Cum ai intrat aici? întreb.

— Cum ai intrat *tu,* tâmpitule?

— Noi am fost invitaţi, spun, cu voce plată.

— Am crezut că suntem păcăliţi de vreun amic, zice Goose, luând un pahar plin cu şampanie de pe o tavă purtată de un chelner aflat în trecere.

Mi se pare că observ o schimbare în expresia lui Jamie, chiar înainte ca Goose să-şi bea tot paharul.

— Această băutură este *splendidă,* zice Goose.

Revenind la stilul său obişnuit, Jamie îi spune lui Goose:

— Ei bine, într-un anumit sens, este adevărat. A fost gluma unui amic, dacă tu mă consideri amic.

— Deci, ticăloşii ăia de Tory… începe Goose.

— Doar doi tipi plătiţi cu o halbă. O pradă uşoară, răspunde Jamie.

— Merită, este de acord Goose.

— Am considerat întotdeauna că am fler pentru dramatism.

— S-ar putea crede că într-adevăr studiezi aici, dacă-ţi începi propoziţiile cu „Am considerat întotdeauna că…”, spun, evitând, la limită, două femei în rochii cu guler înalt şi cu părul strâns la spate.

— Când eşti la Roma… zice Jamie, urmărindu-mi privirea, apoi adaugă: Sunteţi doar voi, băieţi?

— Adică, aici? întreabă Goose, şi Jamie dă din cap. Într-adevăr, numai noi, răspunde Goose cu vioiciune.

— De ce întrebi? mă interesez.

— Fără niciun motiv, spune Jamie ridicând din umeri. M-am gândit că s-ar putea să vă întâlniţi cu vechi prieteni aici, în vesela Anglie.

Mă uit la chipul lui Jamie.

— *Prieteni* vechi? Nu, spun cu precauţie. Dar vechii noştri prieteni din Brooklyn?

Când văd că nu-mi răspunde, specific:

— Leo? Sophie?

Nu pot întreba despre Mara sau Daniel. Nu încă. N-ar trebui să întreb deloc, dacă vreau să-mi păstrez demnitatea.

Jamie clatină din cap.

— N-am auzit niciun semnal. Şi nu i-aş numi tocmai *prieteni,* zice el, uitându-se în jur. Acest loc este de-a dreptul sălbatic, nu?

Aşa este. Toată lumea, inclusiv Jamie, este îmbrăcată formal – Goose se potriveşte atât de bine acolo, din perspectiva asta – şi se pare că suntem undeva sub pământ, sub o arcadă gotică impresionant de mare. Sunt întinse mese placate cu porţelan chinezesc şi cu feţe de masă bleumarin, iar în fiecare nişă disponibilă sunt aprinse lumânări a căror ceară picură, făcând lumina să pâlpâie.

Scanez, din reflex, mulţimea, în căutarea feţei pe care-mi doresc s-o văd, dar în acelaşi timp sunt îngrozit că aş putea s-o văd.

— *Tu* eşti singur? îl întreb pe Jamie, dezinvolt.

— Adică, vrei să întrebi dacă Mara este aici? zice Jamie, ridicând din sprânceană.

Iată!

— Este în dormitorul copilăriei sale, aşteptând lângă telefon să suni, în timp ce ascultă R.E.M. la infinit, zice el şi, când îmi vede expresia, mă bate pe umăr. Glumesc, i-a trecut complet de tine.

Nu la asta mă aşteptasem când mi-am permis

să mă las condus aici de Goose; este mai rău. Mult, mult mai rău.

Când l-am văzut pe Jamie, m-am gândit, pentru câteva secunde, să pun întrebări, dar acum îmi dau seama că am căutat cu disperare răspunsul la... Unde este ea? Ce face? Cu cine este? Dar refuz să îi dau satisfacţie lui Jamie. Nu voi face aşa ceva.

— Minunat! este singura mea replică.

Jamie afişează un zâmbet fals.

— Pentru ce sunt prietenii?

— Asta suntem noi? îl întreb.

Goose îşi pune braţele în jurul nostru.

— Domnilor, domnilor. Într-o noapte ca asta, cum ar putea vreun om să se certe?

— Scot la suprafaţă tot ce e mai bun în el, îi zice Jamie lui Goose, care ne conduce spre una dintre mese.

Cu mâncare, observ.

— Deci, cum *ai aflat* despre asta? îl întreb pe Jamie, încă incomodat de toate cele întâmplate.

Incomodat de aparenta întâmplare a acestor evenimente. Aş putea accepta ideea invitaţiilor cu numele noastre pe ele, mai ales dacă le-a făcut Jamie – admiţând că el ar fi aflat cumva despre petrecere şi Kate i-ar fi zis că vom fi la Cambridge.

Dar de unde a ştiut *el* despre asta? Nu-i pot auzi bătăile inimii sau pulsul, aşa că nu îmi dau seama sigur dacă minte. Pentru prima dată îmi doresc să fi putut.

Jamie alege una dintre seminţele de rodie de pe un platou încărcat cu sashimi subţire ca hârtia.

— Cunosc un tip care cunoaşte un tip, zice el, trăgând o farfurie mai aproape de noi. Trebuie să

încerci nişte *hamachi,* îi spune lui Goose. Este marinat în *yuzu.*

— Cum îl cheamă pe tipul pe care-l cunoşti? întreb.

— Faptul că aş putea avea prieteni aici este atât de şocant pentru tine?

La dracu', eu hotărăsc asta. Aş putea la fel de bine să întreb direct.

— E vorba despre profesor?

Nu sunt sigur dacă Jamie a tresărit sau dacă tocmai au pâlpâit lumânările.

Goose îmi aruncă o privire jenată şi mormăie printre dinţi:

— Amice, zău aşa?

Apoi, întorcându-se către Jamie:

— Oh! O cunoşti pe Ceridwen?

Pe moment, Jamie pare tulburat – cred? –, dar îşi revine repede.

— Nu, spune el, luând încă o bucată de sashimi. Este una dintre fostele lui Noah?

— Nu, tocmai am întâlnit-o, şi are un prieten care…

— Goose, zic şi clatin din cap, scurt. Jamie se uită la noi, de la unu la altul.

— Ce-i? întreabă el, culegând o altă sământă de rodie de pe platou şi rostogolind-o între degete.

Goose îşi dă ochii peste cap.

— Iartă-l! Are o noapte aiurea. Se simte paranoic.

— Nu eşti paranoic dacă duşmanii sunt, într-adevăr, la pândă să te prindă, zice Jamie.

Îl urmăresc, fără să spun nimic. Pare cumva detaşat şi diferit într-un fel, dar Goose nu ia în

seamă schimbarea şi este al naibii de obositor să nu fii crezut.

— Uite, zice Goose, luând două pahare de pe următoarea tavă. Asta ajută, cu siguranţă.

I-l oferă pe al doilea lui Jamie, care refuză.

— De când nu mai bei? îl întreb.

— Nu mi-e sete, zice el, ridicând din umeri.

Pun şi eu paharul jos.

— *Haide,* îmi spune Goose, aproape exasperat. Este în scopuri medicale.

Îl ignor.

— Când ai ajuns în Anglia? îl întreb pe Jamie. Ce-ai făcut pe-aici?

— Acum câteva zile, spune el, relaxat. Am făcut turism. Tu?

— Ce-ai vizitat? Unde-ai fost?

— Mai întâi la Oxford, dar nu spune nimănui de pe-aici, îi şopteşte Jamie lui Goose. Ei îl numesc Celălalt Loc.

Goose zâmbeşte.

— Aşa e, chiar aşa îl numesc.

— Dar eu sunt mare fan al lui Tolkien. Nu puteam să nu sap puţin.

— Aşadar, ai venit să vizitezi universităţile, zic eu, afişând un ton plictisit. Şi pentru că Brooklynul era plictisitor fără noi.

— Eram amabil, spune Jamie cu un calm înnebunitor. De fapt voiam să spun că era plictisitor fără Goose, dar n-am vrut să te simţi exclus.

Îmi serveşte în rafale numai răspunsuri corecte. Dar, cumva, ele nu *par* în ordine.

În cele din urmă, îmi dau seama de ce.

— Tocmai *te-ai despărţit de* Mara?

— Nu, *tu* te-ai despărţit de Mara, răspunde el. Sau nu-ţi aminteşti.

E al dracului de sigur că-mi amintesc. Numai de-aş putea uita, pentru că Jamie are dreptate şi urăsc faptul că are dreptate şi mă urăsc şi pe mine, desigur, ca întotdeauna, acesta fiind probabil motivul pentru care nu mă pot opri să întreb:

— Şi ea unde este?

— N-ai dreptul să mă întrebi asta, zice el.

— Minţi, spun, pentru a-l provoca. Nu cred că ai lăsat-o singură.

Acum se enervează.

— N-am făcut-o. Şi ea nu-i un copil. Nu-i un obiect. Şi-a dorit ceva timp pentru ea însăşi şi, după tot ce i-ai făcut tu, nici n-o pot învinovăţi.

— Ce-am făcut eu? Dar ce-a făcut *ea* ştii?

Câteva capete se întorc în direcţia noastră din cauză că am ridicat vocea. Observ şi nu mă sinchisesc. Jamie observă şi el, şi reacţionează.

— Nimic de văzut aici, oameni buni, le spune el, aruncând în jur un zâmbet prea larg. Continuaţi să vă delectaţi cu şampania!

— Doamne, aşa le zice mama mea, spune Goose, dezgustat.

Jamie pendulează între concentrarea asupra lui Goose şi abordarea problemei cu mine. Se decide asupra lui Goose.

— N-am ştiut cum să le zic mai bine, spune, solemn, Jamie. N-o să se mai întâmple niciodată.

— Vezi să nu, răspunde Goose.

Mă gândesc să părăsesc această conversaţie, cu perspective de a îngheţa rapid; acea parte din

mine care a sperat, cu naivitate, într-o distragere a atenţiei moare cu o moarte agonizant de lentă. Dar încă nu sunt pregătit să am încredere în această chestie, orice ar fi, pe care ne-a servit-o Jamie.

Totuşi, poate mă retrag, cumva, şi reuşesc să-l supraveghez puţin?

Încep prin a mă întoarce, îndepărtându-mă de amândoi.

— Cred că pentru mine această seară s-a terminat, băieţi, spun. Bucură-te de petrecere, adaug, pentru Goose.

Jamie îşi lasă capul pe spate, privind în sus spre tavan.

— La dracu'! bombăne el, apoi zice: Goosey, ne poţi lăsa o secundă, te rog?

Îl trage, în joacă, de rever.

— Desigur, îi răspunde Goose.

Jamie mă îndepărtează de masă, fără să se uite în ochii mei.

— Îmi pare rău, OK? Este cea mai bună prietenă a mea şi nu mi se pare că e bine să vorbesc cu tine despre ea, acum.

Aruncă o privire peste umăr – la Goose? la altcineva? – înainte de a se uita, din nou, la mine. Sau, mai exact, la picioarele mele.

Nu pot şti sigur dacă minte. S-ar putea să mintă sau s-ar putea să-mi pierd eu minţile – s-ar putea să *mi* le fi pierdut de ceva vreme şi faptul că-l văd aici mă împinge dincolo de limite.

Dacă nu mi-aş fi petrecut prima parte a serii cu cineva aşa de suspicios faţă de lume cum este Isaac, aş fi reacţionat oare la fel? Jamie este persoana cea mai apropiată de Mara de când…

De când.

Mi-aş vinde sufletul pentru o ţigară în clipa asta, pentru ceva de făcut cu mâinile, cu gura. Sunt iritabil, anxios. Poate că, după asta, voi începe să beau şampanie.

— Uite, zice Jamie cu voce scăzută. Asta-i tot ce-ţi voi spune. Ea va alege întotdeauna oamenii de care îi pasă, în locul celor de care nu-i pasă, şi îi pasă cel mai mult de tine. A crezut că o cunoşti. A crezut că ai înţeles asta.

— Da, dar...

— Nu există niciun *dar.* Aşa este ea. E vorba despre *cine* este.

— Nu *trebuie* să fie, spun şi regret imediat.

Ultimul lucru pe care îl vreau sau de care am nevoie în momentul de faţă este să fiu atras în această conversaţie cu el, despre ea.

Jamie clatină din cap.

— Nu ai dreptul să alegi acea versiune a ei pe care o doreşti, zice el încet. Atâta timp cât te iubeşte, ea te va alege pe tine.

Va omorî pentru tine, vrea să spună. Ceea ce n-am putut – încă nu pot – accepta.

— Mă mai iubeşte? întreb, nefericit, şi nu m-aş putea dispreţui mai mult de-atât. Încă?

Pare imposibil ca Jamie să se simtă mai stânjenit, cum îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

Se pare că pot totuşi.

— Uită c-am întrebat, zic, înăbuşind restul întrebărilor despre Mara.

Dau din cap către Jamie. Apoi, încercând să-mi recuperez ceva din demnitate, îmi cer scuze.

— Îmi pare rău pentru tot ce-am spus înainte. A fost… o noapte ciudată.

Jamie zâmbeşte, dar zâmbetul e doar de suprafaţă.

— E-n ordine.

Îşi ţine mâinile în buzunare şi se uită în altă direcţie. Nu mă întreabă nimic despre noaptea mea, ceea ce nu îi este deloc caracteristic lui Jamie. Ori poate că îi este perfect caracteristic şi citesc eu prea multe în gesturile sale sau ceva greşit în ele, sau totul e greşit.

Încă încerc să-mi scot din minte gândurile despre Mara, când Goose ne întrerupe, cu respiraţia tăiată.

— Băieţi, tocmai am văzut nişte graffiti din 1731. Un oarecare W. Kymer s-a simţit suficient de important pentru a-şi sculpta numele în piatră. Ştiţi unde suntem? Cred că suntem sub capelă, îşi răspunde tot el. O mulţime de oameni sunt îngropaţi aici. De exemplu, chiar pe aici pe unde mergem.

— De fapt, sunt îngropaţi sub podelele capelei, zice o voce cunoscută din spatele lui Goose.

Când acesta se dă la o parte, o văd pe Victoria Gao stând lângă el, într-o rochie care arată ca argintul topit.

— La sfârşitul secolului al XVIII-lea, a existat un proiect de coborâre a nivelului treptelor ce duceau la sanctuar, dar au fost găsite aici rămăşiţe umane în sicrie intacte de plumb, care au fost dezgropate atunci. Noah, îmi rosteşte ea numele, întinzându-mi mâna. Mă bucur să te revăd!

Cuvintele lui Isaac îmi vin în minte fără niciun

temei.

Nu atingeţi nicio persoană în care nu aveţi încredere.

Isaac nu m-a înnebunit de cap cu asta şi totuşi este al dracului de prezent în mintea mea.

Mâna Victoriei este încă întinsă, aşa că trebuie să aleg între a fi nepoliticos în mod public, recunoscând în particular că paranoia lui Isaac este justificată, şi a acţiona ca o persoană normală.

La dracu'! Îi strâng mâna.

40. Veţi regreta

— E ciudat că ne întâlnim aici, îi spun Victoriei.

Pare nedumerită.

— N-ai primit invitaţia? mă întreabă ea. Mă uit la Goose şi la Jamie.

— Poftim? întreb.

— Le-am cerut să ţi-o lase împreună cu telefonul mobil. N-ai văzut-o? Straniu, spune ea, de parcă ăsta ar fi fost singurul lucru ciudat de-aici.

— Ce invitaţie? o întreb.

— Compania tatălui tău – compania *ta,* aş spune – finanţează o fundaţie care găzduieşte acest dineu de binefacere în seara asta, explică ea cu răbdare. Comitetul de organizare a considerat că ar fi util să-l ţinem aici, la universitatea la care a studiat el.

Îţi sugerez să mergi la Cambridge. Şi acolo este multă istorie familială.

— Oricum, mă bucur că eşti aici. Şi că ţi-ai adus prietenii, le zâmbeşte ea lui Goose şi Jamie. Victoria Gao, spune, întinzându-le mâna. Consilier general pentru EIC. Iar voi sunteţi?

— Goose Greaves, răspunde el, întinzându-i mâna.

— Jamie Roth.

— Mă bucur să vă cunosc, Goose. James.

Dintr-un motiv oarecare, mi se ridică părul pe ceafă.

— De fapt, mă cheamă Jamal, o corectează el, politicos.

Oftează, jenată.

— Îmi pare foarte rău, iartă-mă, n-ar fi trebuit să presupun…

— Victoria?

— Kate! zice Victoria, în timp ce sora mea apare în spatele ei, îmbrăcată într-o rochie bizar croită, roz-roşu. Cum a fost călătoria? Şoferul a fost în regulă?

— Minunat, mulţumesc foarte mult, spune sora mea, cu dinţii sclipind când îi zâmbeşte. Jamie, ce mă bucur că ai ajuns!

Îl sărută pe obraji, apoi se întoarce să vorbească cu Victoria.

Deci, asta e. Jamie trebuie să fi aflat despre petrecere de la Kate şi a decis să mi-o tragă. Apariţia Victoriei aici era de aşteptat, având în vedere că a ajutat la organizarea evenimentului. Jamie a vorbit aiurea toată noaptea pentru că *am fost* întotdeauna aiuriţi, el şi cu mine, înainte de Mara şi niciunul dintre noi nu ştie cum să reacţioneze, acum, că s-a terminat.

Mi-am imaginat o conspiraţie care nu există. Goose a avut din nou dreptate.

Îmi trec mâna prin păr şi constat că degetele îmi tremură uşor. În această stare, ar trebui să beau, ascultându-l pe Goose şi cu privire la subiectul celălalt. Îi iau paharul de şampanie pe jumătate plin şi îl duc la buze.

Înainte să apuc să-l beau însă, Jamie se împiedică de mine. Zgomotul sticlei care se sparge pe piatră face capetele să se întoarcă în direcţia noastră.

— Îmi pare rău, zice Jamie, dar acum mă priveşte direct în ochi.

Nu-i pare rău.

— Cred că am băut prea mult, le spune el lui Kate şi Victoriei.

N-a băut nicio picătură.

— Pot să-ţi aduc ceva? îl întreabă Victoria.

— Mulţumesc, dar o să mă simt mai bine dacă mănânc un pic.

Arată din cap spre una dintre mese.

— Băieţi? se uită la mine şi la Goose.

— Bine, zic eu, luând un alt pahar de şampanie şi uitându-mă cum Jamie îmi urmăreşte gesturile.

Se întâmplă ceva... dar el nu va vorbi despre asta acum, în mod clar.

— Am jucat o partidă înainte de a ajunge aici, dar mai avem încă multe lucruri de discutat! zic eu.

Kate îşi dă ochii peste cap.

— Nu lăsa niciun boboc să te vadă în rochia aia, pentru numele lui Dumnezeu, adaug înainte de a mă întoarce din nou spre Goose şi Jamie.

Îi urmez către o masă.

— Mi-aş dori un fum, spun, conştient că n-am nicio ţigară.

Goose trebuie să aibă totuşi câteva. Şi este o scuză perfectă pentru a ieşi din sală.

— Goose? Ai o ţigară?

— Desigur, spune el, pipăindu-şi buzunarele.

Scoate câteva ţigări rulate manual şi eu îmi caut bricheta. Pe asta am păstrat-o.

— Crezi că pot fuma aici? îl întreb pe Goose, apoi pe Jamie.

— Probabil că nu, zice Goose.

Oftez.

— Totul este întotdeauna atât de *complicaţi* spun, după care mă întorc spre Jamie: Vii cu noi?

Priveşte în jurul camerei.

— De fapt, cred că mi-e bine aici, răspunde.

Jamie are multe defecte: dar prostia nu este unul dintre ele. Nici neglijent nu este. Indiferent ce se întâmplă, el nu poate sau nu vrea să vorbească despre asta – cel puţin, nu aici, şi nici nu pare să vrea să plece. Ceea ce înseamnă că *trebuie* să fie aici dintr-un anumit motiv.

Care naiba să fie motivul însă? Dacă vreau răspunsuri, şi chiar le vreau al dracului de mult, va trebui să-l forţez să iasă din încăpere şi apoi să-l forţez să vorbească.

— Ei bine, am nevoie şi de o baie, îi spun lui Jamie. Nici măcar nu-ţi aminteşti pe unde ai venit, nu-i aşa? îl întreb pe Goose.

Jamie arată spre o uşă mare, arcuită, de lemn. Îi fac semn unui chelner, arătând în jos cu o mână, sprijinindu-mă exagerat pe celălalt cot.

— Baia? mă prefac că sunt nesigur pe picioare.

— În afara capelei, pe lângă cabina portarului.

— Serios? întreabă Goose. Atât de departe?

— E-n regulă, zic, mulţumindu-i chelnerului.

Apoi mă ridic în picioare şi fac spectacol, prefăcându-mă că mă legăn, înainte să-mi croiesc drum prin mulţimea de oameni care iese pe uşă. Caut o confruntare, ceva de care va trebui să fiu salvat, de preferinţă de Goose şi Jamie, împreună. Şi, chiar înainte de a-mi pune în aplicare intenţia, apare ocazia.

Un bărbat în costum în carouri albastru-pal şi cu cravată galbenă mă apucă de mână,

strângându-mi-o.

— Domnul Shaw, spune el. Jay Dee. O plăcere să vă cunosc. Munca pe care o faceţi, cu fundaţia, este extraordinară.

— Bineînţeles, zic, uitându-mă peste umărul lui, la uşă. Mulţumesc!

— V-am văzut la înmormântare, desigur, n-am vrut să vă deranjez. Tatăl dumneavoastră a fost un om grozav, un om de-a dreptul grozav. Ce viziune a avut! Nimeni altul nu ar fi putut face ce-a făcut el! Tatăl dumneavoastră a fost cu adevărat un om nemaipomenit.

Cuvintele îmi vin atât de uşor!

— Tatăl meu a fost un nemernic.

A fost ca şi cum, exact în acel moment, întreaga cameră ar fi conspirat să nu mai vorbească. Vocea mea pare să răsune pretutindeni de-a lungul tavanului boltit.

Pentru toată lumea, de ce nu?

— Ce este?! strig, amintindu-mi de disconfortul lui Jamie când, anterior, ridicasem vocea. Chiar asta a fost!

Îi văd pe Jamie şi pe Goose îndreptându-se spre mine şi îl prind pe Jamie şoptindu-i ceva prietenului meu. Perfect!

— Scuze, îi spune Goose bărbatului şi tuturor celor din vecinătatea noastră imediată. Îmi pare teribil de rău, îmi pare rău... amicul meu, de obicei fermecător, a băut puţin cam mult.

Odată ce sunt lângă mine, fiecare mă ia de câte un cot.

— Încă o dată, vă cer mii de scuze... ne ocupăm noi de el să-l liniştim. Vă rog, continuaţi şi

bucuraţi-vă de seara asta!

Mă conduc spre uşa masivă de lemn; oaspeţii ne fac loc. O văd pe Victoria stând în partea opusă a arcadei, fără Kate, dar nu ne opreşte. Nimeni n-o face.

Mă eliberez din strânsoarea lor şi spun, suficient de tare:

— Nu mă *atingeţi!* La naiba, încă mai *pot să merg.*

Mă escortează spre scări şi urcăm.

Continuăm până ajungem în capelă, care este complet goală şi cu totul uluitoare. Panoul de lemn întunecat se întinde cel puţin până la jumătatea zidului, acţionând, în cazul nostru, ca un fel de adăpost faţă de treptele altarului şi *Adoraţia magilor* a lui Rubens. Zeci de lumânări sunt aprinse la intrare, iar bolta cu ventilatorul este luminată dramatic, ca pentru a evidenţia fiecare detaliu.

— Bine, îmi spune Jamie. Apreciez acest moment, da, dar chiar vreau să mă întorc la petrecere.

— De ce? mijesc ochii.

Drept răspuns, mijeşte şi el ochii.

— Bine, zic. Dar… ajută-mă să-mi găsesc haina mai întâi, bine?

Jamie se încruntă, dar spune:

— Sigur.

Mergem în tăcere prin clădirea colegiului, dar mă opresc înainte să ajungem la cabina portarului. Curtea din faţă este goală, pasajele sunt goale, aşa că, în sfârşit, îl întreb pe Jamie:

— Ce dracu’ se întâmplă?

— Poftim?

— Haide, îi spun, iar el, spre surprinderea mea, se aşază chiar acolo, pe pământ.

— Ce…

Începe să culeagă fire de iarbă.

— Chiar e mare supărare pe-aici dacă rupi iarba, zice Goose.

Jamie nu răspunde; aranjează firele de iarbă pentru a forma litere.

NE ASCULTĂ

Îi întâlnesc ochii. Întorc capul spre capelă şi mimez:

— Ei?

DA

Compania tatălui meu? Ceva de-a face cu Horizons, poate? Îmi dau seama că nu avem prea mult timp şi trebuie să-mi aleg întrebările cu atenţie, dar trebuie să am răspuns la una importantă, înainte de altele.

MARA? spun eu, pe litere.

Jamie ridică din umeri şi mimează:

— Nu ştiu.

E ÎN SIGURANŢĂ?

Mimează din nou:

— Nu ştiu.

Vreau să-l întreb imediat când a văzut-o ultima oară, să întreb despre Daniel şi dacă a păstrat legătura cu ei, dar…

SPION, aranjează Jamie firele de iarbă pe sol. Arată către sine. Apoi aranjează literele în cuvinte noi: DE RAHAT – Eşti un rahat de spion? rostesc şi eu fără sunet, iar el dă din cap aprobator.

— Cel puţin în privinţa asta suntem de acord, zic cu voce tare, iar el îmi loveşte tibia cu piciorul

când dă să se ridice, dar îl forţez să se aşeze înapoi pe pământ. Cine? rostesc mut.

Jamie ezită un minut. Apoi trage de pandantivul lui.

Îmi trec mâinile prin păr, aproape smulgându-mi-l de frustrare.

— De ce? mimez.

Se uită la mine pentru o clipă şi nu sunt sigur dacă se întreabă ce să spună sau mă întreabă ce am vrut să spun prin această întrebare. În cele din urmă, spune un cuvânt:

ISTORIE

În mod clar, nu-l înţeleg, şi nici Goose, pentru că atunci Jamie scrie: A MEA şi îşi arată pieptul.

— Prieteni, spune Goose cu voce tare. Cred că trebuie să ne cărăm.

Cu toate astea, Jamie încă aranjează fire de iarbă pe pământ. Următorul cuvânt este FAMILIE.

Mă gândesc imediat la Isaac, rătăcind prin Cambridge în căutarea unui loc unde să doarmă peste noapte sau poate că s-a întors în camera lui Ceridwen, până la urmă. Oare Jamie ştie de el?

— Fraţilor, zău aşa.

Cu o mână, Goose îl trage de umăr pe Jamie şi cu cealaltă trage de jacheta mea. Ridic privirea.

Mai mulţi portari se îndreaptă spre noi, cu lanterne în mâini. Unul are un aparat de emisie-radio pe centură.

— Acoperişul capelei, se aude o voce neclară, venind de la unul dintre aparatele de radio.

— Nenorociţi de boboci idioţi, murmură unul dintre ei, în timp ce trec pe lângă noi. Altul îl ceartă pe Jamie, din mers.

— Ai noroc că ai ales seara asta, tinere, altfel aş fi fost nevoit să te suspend, îi spune portarul.

— Ce se întâmplă? îi întreabă Goose.

Este ignorat de toată lumea.

— N-aţi auzit? La radio? îi întreb pe Goose şi pe Jamie.

Clatină amândoi din cap. Aproape că repet ceea ce se auzea, dar îmi amintesc ce a scris Jamie:

NE ASCULTĂ

Aşa că arăt spre acoperişul către care lanternele portarilor sunt acum îndreptate cu o frenezie ameţitoare, ajungând în sfârşit să se oprească pe conturul îndepărtat al persoanei care îl escaladează.

41. Fără mize

— La naiba! zice Goose.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Jamie rosteşte fără sunet:

— Să mergem, şi îşi îndreaptă degetul mare spre capelă, intrarea noastră la petrecere.

Îl urmăm repede. În timp ce mergem, ni se alătură o mulţime de studenţi care ies din camerele lor şi se apropie din direcţii diferite.

— Se caţără cineva pe acoperiş, în miezul nopţii?

— Absolut legendar, la dracu'!

— Cum poţi deveni o legendă dacă eşti dat jos chiar înainte de a începe?

— Cine a spus că este vorba despre boboci?

— Îl cunosc pe unul dintre ei.

— Unul dintre prospăţei?

— Nu, idiotule, un alpinist.

— Ce? Pe care?

— Nu pot spune.

— Te rog, i se adresează Goose, politicos, uneia dintre persoane. Ştii ce se întâmplă?

— Nu chiar, spune fata. La început, am auzit că a fost o iniţiere, acum toată lumea spune că este un alpinist de noapte.

— Ceea ce înseamnă…?

— Vorbeşti serios? zice unul dintre tipi. Doamne, că nătărăi mai sunteţi!

— Nu studiem aici, zic eu, iritat.

— Sunteţi turişti, atunci, spune el. Şi mai rău.

— Este o veche provocare de iniţiere a frăţiilor,

îmi zice fata cu care vorbise Goose. Nu s-a ţinut evidenţa ca să se poată spună cine a fost primul care a urcat pe vreuna din clădirile astea, dar, de-a lungul anilor, au fost autorii celor mai clasice farse din istoria universităţii.

— Odată, au primit un Aston Martin după ce s-au căţărat pe acoperişul clădirii Senatului.

— Şi pălării de Crăciun, pentru escaladarea turlelor capelei, cu altă ocazie.

— *Vita aedificium est istam scande,* spune studentul care pretindea că îl cunoaşte pe alpinist. Viaţa înseamnă să te poţi căţăra pe clădirea de-acolo, continuă el, aruncându-ne o privire cu un aer de superioritate.

— Aşadar, ăsta este un lucru pe care îl fac oamenii, zic, uitându-mă la Jamie.

— Nu în mod obişnuit sau cam aşa ceva, spune fata. Dar s-a mai făcut, da.

— Cât de înaltă este? întreabă Goose, arătând spre capela din faţa noastră.

— 160 de picioare.

— Cum ajungea cineva acolo, sus?

— Cred că urcau pe coşul de la şemineu, dar între timp a fost blocat. Acum ai nevoie de echipament. Nu e o căţărate la fel de pură, spune înfumuratul admirator al alpinismului.

Fata îşi dă ochii peste cap.

Curtea începe să se aglomereze, iar câţiva dintre portari şi-au îndreptat atenţia de la căţărători către direcţionarea studenţilor.

Jamie se uită cu jind la capelă, trăgându-mă de braţ.

— Crezi că ne putem întoarce înăuntru? întreb

eu.

El pare să se îndoiască. Încă nu vorbim. Cine crede el că ascultă? Şi *ce* să asculte? De unde?

— Putem încerca, înainte să fie înconjurată, îi spun, după care mă adresez fetei: Mulţumesc!

— Ce, pleci?

— Suntem veniţi la o petrecere, trebuie să ne întoarcem acolo, zâmbeşte Goose.

Nu ajungem departe. Un lanţ uman de paznici blochează intrarea în capelă, care este singura noastră cale de întoarcere la chef. Jamie înjură.

Mă uit la el, apoi la paznici.

— Presupun că nu poţi…

Clatină din cap atât de puternic, încât gestul lui este uşor alarmant.

— Corect.

Dacă ar fi putut să aranjeze discutând cu cineva ieşirea noastră din vreo belea sau câştigarea vreunui beneficiu, cu siguranţă nu s-ar fi aflat acum, aici.

— Mai există o cale de intrare, pe uşa din dos, spune o voce din spatele nostru.

M alunecă peste o porţiune de gazon pentru a ne întâlni, culoarea rochiei ei amestecându-se cu iarba.

— E ceva, nu-i aşa? zice ea, aruncând o privire spre capelă. Nu te obişnuieşti niciodată cu asta.

Până acum ar trebui să mă fi obişnuit eu cu *ea,* cum apărea pe neaşteptate, să mă împingă de la spate, de fiecare dată când mă îndepărtam de parcursul misiunii pe care mi-o încredinţase.

Stă în profil, cu faţa ascunsă în umbră. Mi s-a părut întotdeauna familiară, dar există şi ceva

special la ea, mai ales în seara asta.

Jamie trebuie să fi observat şi el, pentru că ochii lui trec de la M la mine, spre Goose şi din nou la M.

— Bună, îi spune ea, întinzând mâna. Eu sunt Mara.

Gura lui Jamie este uşor deschisă, capul înclinat într-o parte.

— E o poveste lungă, zic eu.

El arată de parcă ar fi pe cale să vorbească, totuşi nu scoate niciun cuvânt. Ochii lui nu părăsesc deloc chipul bunicii Marei.

M arată fermecător.

— Haide, să discutăm la un pahar de băutură.

Goose ridică din nou privirea şi zice:

— Dar ce zici de… asta?

— Ai auzit fufetele, spun. Este o farsă.

Nu cred aşa ceva. Dar vreau să cred.

Mă apropii de M.

— De ce eşti aici? o întreb.

— Am fost invitată.

— Prostii!

Jamie spionează; pe profesor sau pentru el. Tocmai l-am părăsit pe Isaac, care ne-a avertizat în privinţa lui. Suntem ascultaţi, în mod supranatural sau altfel, iar acum M este aici, dorind o conversaţie?

— Am fost de acord să ţin un discurs despre mama ta, zice ea.

— Ce tot spui acolo?

M ridică din umeri.

— Fundaţia m-a rugat. Au dat de numele meu undeva printre lucrurile ei. *Am fost* prietene, ştii.

— Nu ţi-au găsit numele între lucrurile ei. Eu am…

Caietele mamei mele, jurnalele. Ambalate în cutii, pentru mine, şi trimise la New York. Apoi împachetate din nou şi trimise înapoi în Yorkshire, prin amabilitatea…

— O cunoşti pe Victoria, îi spun lui M, în timp ce rotiţele unui angrenaj se îmbină în locurile potrivite.

— Da, zice ea. O cunosc pe Victoria. Şi fundaţia *chiar* a descoperit numele meu între lucrurile mamei tale. Cele două nu se exclud reciproc.

Pare teribil de amuzată, apoi se întoarce.

— Urmaţi-mă, zice, conducându-ne spre drumul prin Fellows' Garden, care este la fel de liniştită ca şi noi.

O urmăm, din motive diferite; Jamie se află, evident, într-un fel de misiune; pentru Goose este un joc şi o curiozitate, aşa cum a fost tot restul călătoriei; iar eu… eu nu mai ştiu ce sunt, ce cred. Fiecare idee care-mi vine instinctiv pare greşită. Mi s-a stricat busola. Nu m-am simţit niciodată mai pierdut.

Reintrăm în capelă pe o uşă de lângă altar. M ne conduce, Jamie e în spatele ei şi, când ea intră într-un con de lumină, o observ.

Mătasea verde a rochiei ei este decoltată în V la spate, la fel şi în faţă. Ţesătura de smarald face ape la fiecare mişcare a ei, iar propriii mei paşi încetinesc şi mă opresc.

Cunosc rochia asta. Aparţine altcuiva.

Capela se umple de siluetele translucide şi agitate ale oamenilor în costume. Vitraliile se

întunecă, iar acoperişul coboară şi capul îmi este plin de ceea ce la Miami trece drept muzică. Katie, cu aripi de zână, este lângă mine, delectându-şi prietenii cu o poveste pe care încercasem şi eu, cu curaj, să o ascult, până când am văzut rochia aia.

Mara stă în picioare în capătul îndepărtat al camerei, cu ochi mari, de căprioară.

— Veniţi? întreabă ea.

Vocea ei mă smulge din amintiri – vocea lui M, nu a Marei. Dar amintirea, intruziunea, pare de rău augur. Un purtător de veşti proaste.

Şi apoi glasul lui Goose, lângă mine, pe măsură ce corpurile se estompează şi tavanul capelei se extinde, se aprinde:

— Pare… un sacrilegiu.

— El te va ierta, spune Jamie.

Acustica reflectă vocea lui Jamie, astfel încât cuvintele *va ierta* ne urmăresc paşii.

Goose pune, cu precauţie, un picior pe covorul roşu. Apoi altul, înainte de a începe, în sfârşit, să meargă normal.

Cu toate acestea, eu nu o fac. Una fusese să deschid ochii şi să mă trezesc că mă uit prin ai altora, să simt ceea ce simţeau ei, să aud ca un tunet bătăi de inimă, oriunde mergeam. Nu era bine. Nu îmi *plăcea.* Dar înţelegeam fenomenul. Era normalitatea *mea.*

Dar tocmai asta nu mai sunt gândurile mele acum. Mă simt invadat, urmărit, de parcă peste tot, în pielea mea, în cap, ar fi ochi care roiesc ca nişte insecte. Îmi ating gulerul, caut ce este sub el, fără să mă gândesc, observând că aşa am făcut abia când degetele mele simt mătase în loc de

argint. Nu poate fi bine că păşim cu toţii în umbra Marei – nu, în umbra lui M. Brusc, intru vertiginos în panică, devin paranoic.

— Opreşte-te! strig, în timp ce M trece pe sub arcul gotic al scării, şi ea îmi dă ascultare.

Ne oprim cu toţii şi aerul de afară se umple de strigăte. Prind cu privirea o siluetă întunecată, care trece rapid pe lângă unul dintre vitraliile masive, şi căţărătorul cade.

42. Cunoaşte-te pe tine însuţi!

Este pentru prima dată când mă simt cu adevărat şocat de moartea cuiva.

N-am fost atras în realitatea nimănui. N-am simţit frica, tristeţea sau ruşinea altcuiva. Am privit cu ochii mei cum cineva moare, din perspectiva mea limitată, oarbă – doar o umbră care cade prin faţa vitraliilor.

S-ar putea să fie un străin. Cineva care nu este înzestrat, cineva pe care nu-l cunosc.

Ar putea fi un accident. O farsă nereuşită. O simplă cădere.

Sau s-ar putea să nu fie niciunul dintre aceste lucruri. *Nu* ştiu, pentru că nu am cum să ştiu, nu sigur, fără Abilităţile mele. Sunt încă… nefuncţional.

Şi mă bucur de asta.

Goose este cenuşiu la faţă, arată bolnav.

— Nu pot… cum s-a întâmplat asta…?

Ochii lui Jamie zăbovesc pe scară, dincolo de picioarele lui M.

M se uită la mine. Aşteaptă.

— Ei bine? zice ea în cele din urmă.

— Ei bine, ce?

— Vii sau nu?

Dar nu aşteaptă răspunsul meu şi începe să coboare.

Poate că nu ştiu sigur ce s-a întâmplat. Dar am văzut destule, am experimentat suficient, pentru a putea să ghicesc că n-a fost un accident. Că nimic din toate astea nu este accidental.

Totuşi, sunt amestecat în povestea asta. La fel ca Jamie, oricare ar fi motivele sale. Dar Goose…

Îl trag deoparte.

— Ascultă, în capelă nu poţi să vomiţi. Ieşi pe drumul principal, te găsim după aceea, bine?

Pare lovit.

— A căzut? zice, şi vocea lui tânără sună plină de nesiguranţă.

Goose este şocat şi nu gândeşte, nu-şi aminteşte că n-am cum să ştiu cu adevărat, dar acum nu e momentul să-i reamintesc. Sau să-i descriu forma pe care au luat-o suspiciunile mele.

— Da, mint eu. Du-te!

Sunt tentat să mă las în genunchi şi să-i mulţumesc lui Isus când Goose mă ascultă, dar Jamie şi M sunt aproape în afara vederii mele. Mă lansez să cobor treptele cât de repede pot.

Ajungem, în sfârşit, la uşa enormă. Când M bate, mă tem, pentru o clipă că, atunci când se va deschide, ne vom trezi într-un fel de ritual, cu toată lumea scandând, în robe.

Uşa se deschide. Este aceeaşi petrecere, nimic altceva.

Sau ce a mai rămas din ea; peste tot sunt feţe de masă murdare şi pahare goale, farfurii pe jumătate golite şi tăvi aruncate aiurea cu mâncare rămasă, şi o mână de chelneri în smoching, care se odihnesc.

— Unde s-a dus toată lumea? întreabă Jamie.

— Ştirea s-a răspândit, probabil – o să fie mai uşor pentru toţi să iasă prin alte facultăţi.

— Poţi ajunge de-aici la alte facultăţi?

M încuviinţează din cap, în timp ce merge mai

departe.

— Caius şi Trinity sunt cele mai apropiate. Nu trebuie să veniţi şi voi, dar aş vrea să aflu ce s-a întâmplat cu bietul băiat.

Mă întreb, pentru o secundă, ce s-ar întâmpla dacă i-aş spune în faţă că am recunoscut cacialmaua; dacă m-aş întoarce să ies, l-aş lua pe Goose şi aş pleca de aici.

Dar am fost urmăriţi la fiecare pas. Nu e niciun motiv să credem că urmărirea aceasta va înceta acum.

Deci, în schimb, întreb:

— De unde ştii că a fost un băiat?

— Convenţii vechi de gen şi experienţă din trecut, spune ea, fără să se întoarcă. Dar simte-te liber să crezi că poate fi şi altfel.

Tac tot restul drumului.

Ieşim de sub arcadă pe o altă scară, ce duce la un coridor, care duce la încă o scară şi apoi, în cele din urmă, la o bibliotecă.

Victoria se uită pe mobil, sprijinindu-se de unul dintre pereţii argintii. Este încadrată de ferestre drapate cu ţesături în dungi roşii şi albe. O fată de vârsta noastră, poate mai mare puţin, traversează podelele largi din plăci de lemn, îmbrăcată într-o rochie verde-gălbui şi îi şopteşte ceva la ureche, în timp ce noi ne apropiem. Victoria ridică privirea.

— Salut! îi spune ea lui M.

Nu ştiu de ce, dar şi asta mă surprinde. M-am aşteptat… la ceva mai protocolar. Semnificativ.

— O seară memorabilă, zice M, păşind spre Victoria şi se sărută amândouă pe obraji.

— Groaznică, răspunde Victoria.

— Dar văd că, cel puţin, te-ai întors cu oaspetele de onoare.

Mă zburlesc.

— Nu este nimic de onoare în ceea ce mă priveşte.

— Cu asta putem fi de acord, spune Victoria. Dar nu mă refeream la tine, zice şi se uită la Jamie. Îmi pare foarte rău pentru seara asta.

Jamie ridică din umeri, neutru.

Nu se poate ca ea să vrea să spună… *Jamie*? Încerc să-i atrag atenţia fără să se observe. El nu se uită la mine. În ce s-a băgat?

— Poliţia a luat cadavrul, se aude o voce de bărbat.

Încerc să localizez sursa acesteia şi observ o figură rotunjoară, coborând pe o scară pliabilă, ţinându-se de ea cu ambele mâini.

Ţesătura costumului său este atât de neobişnuită, încât îl recunosc ca fiind omul care m-a acostat puţin mai devreme. Care era numele lui?

— Oficialităţile ştiu mai multe? întreabă M.

— În orice caz, nu spun şi la alţii, zice bărbatul.

Arată şi pare mai familiar decât ar trebui, ca şi când l-aş fi cunoscut cu mult înainte de seara asta.

— Când o vor face, te anunţ şi pe tine.

Observ fugitiv, cu coada ochiului, că fata se mişcă în spatele meu.

— Mulţumesc, îi zice Victoria.

Bărbatul scoate o batistă de mătase galben-pal din buzunarul de la costum şi se şterge pe mâini.

— Ce mai faceţi?

— Tocmai am asistat la sinuciderea cuiva, spun. Ce mai faceţi *dumneavoastră?*

— Sunt foarte, foarte nefericit, bombăne el. Foarte nefericit.

— Poliţia a stabilit că a fost o sinucidere? îl întreabă Victoria pe bărbat.

El clatină din cap.

— Nu.

Victoria se întoarce spre mine.

— Atunci de unde ştii că s-a sinucis?

— Putem să lăsăm prefăcătoriile, te rog? zic.

Fiecare nerv îmi este sfâşiat, încordat. Îşi bat joc de mine. Se joacă cu mine.

— Ştiu că ştii ce sunt. Ce suntem cu toţii.

Victoria se uită, stingherită, în jurul camerei, apoi la mine.

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Jur pe Dumnezeu… încep, chiar când M îşi pune mâna pe braţul meu.

— Poate că ar trebui să te întinzi puţin, spune ea.

O dau la o parte.

— Poate ar trebui să-mi spui de ce Jamie este nenorocitul de oaspete de onoare, zic, dându-mi şuturi metaforice pentru că mă îndoisem de mine însumi mai devreme. Şi de ce este el aici?

— Omule! spune Jamie.

Îi arunc o privire ameninţătoare şi el se întoarce, cu braţele ridicate.

— Ce este, ar trebui să mă prefac că totul este normal? Că există o explicaţie perfect firească pentru faptul că suntem toţi aici? izbucnesc, sătul până-n gât.

Mă întorc spre M şi o întreb:

— Că nu este dubios faptul că avocata tatălui

meu te cunoaşte, având în vedere că ar trebui să fii moartă?

M face o pauză, studiindu-mă îngrijorată.

— Cine crezi tu că sunt, mai exact?

— Bunica Marei Dyer, răspund, printre dinţii încleştaţi.

M mă priveşte cu uimire, apoi Victoria.

— Cine este Mara Dyer? întreabă ea.

Îmi vine să urlu.

— Nepoata ta. Fata Indirei, care este fiica *ta,* pe care ai avut-o cu profesorul. Amândoi au crezut că te-ai sinucis acum 17 ani. Aşa am crezut şi eu, până când ai apărut în uşa apartamentului meu de la Brooklyn, săptămâna trecută, şi mi-ai spus că trebuie să mă întorc în Anglia, dacă vreau să o salvez pe Mara de profesorul pe care l-ai întâlnit în India britanică acum două secole.

Se uită la Victoria, apoi la mine.

— Noah, mă numesc Em…

— M, repet. M de la Mara, pentru că ea a fost numită după tine.

Ea clătină din cap în timp ce eu fac aceste afirmaţii.

— Em de la Emma, spune ea. Emma Sarin. Pentru că mamei mele i-a plăcut Jane Austen, iar Sarin nu este un nume neobişnuit în Asia de Sud-Est. Ţi-am spus numele meu când ne-am întâlnit la conacul familiei tale. Sora ta, Kate, era acolo.

Pare îngrijorată, bine intenţionată, iar expresia ei este o copie a uneia Indi, după cum tocmai am realizat.

Victoria, omul fără nume şi fata cu rochie verde-gălbui mă privesc ca şi când ar spune: *Vezi?*

Kate. *Kate.* Sper, pentru Dumnezeu, ca ea să nu fie pe-aproape; în acest moment, nu mai pot face nimic altceva. Îmi încrucişez braţele la piept, ridicându-mi bărbia.

— Şi atunci? Eşti aici în seara asta pentru că…?

— Pentru că am fost una dintre cele mai apropiate prietene ale mamei tale, la facultate, spune ea. L-am cunoscut puţin şi pe tatăl tău, după ce a murit ea, iar el m-a pus în legătură cu Victoria, care m-a ajutat să mă implic în munca la fundaţie.

Emma – nu *M* – se uită acum la Jamie.

— Am început să-i explic asta prietenului tău, când ne-am întâlnit la Front Court.

Apoi, în sfârşit, mă uit la Jamie. Stă pe un scaun cu braţe din piele neagră, în faţa unui glob.

— Spune-le! Spune-le despre Mara!

Pare încurcat.

— Că este fosta ta iubită? Ce vrei să le spun?

— Spune-le ce mi-ai zis mie! îi comand. Zi-le ce faci, cu adevărat, aici.

Când Jamie ridică din umeri, neputincios, spun:

— Mi-a zis că este spion.

Victoria îşi duce un deget pe buze.

— Spion, repetă ea.

— Dumnezeule! spune bărbatul.

Em sau M îşi muşcă buzele, după care zice:

— Doar ca să fim cu toţii siguri că te-am înţeles: spui că tu crezi că eu am peste un secol şi că prietenul tău de aici este un spion adolescent?

— *Nu* sunt nebun, zic.

Insist, de fapt. Dar, pe de altă parte, asta spun întotdeauna oamenii cu probleme mintale, nu-i aşa? Fisurile încep să se vadă prin vopsea.

— Ce-ar fi să stai jos? îmi spune Em.

Fata în rochie verde-gălbui vine şi îmi oferă un pahar cu apă. Aproape că sunt gata să-l primesc, când îmi amintesc de paharul de şampanie de la petrecere – cum Jamie l-a spart, înainte să apuc să beau şampania.

— Nu-ţi beau otrava, mârâi, retrăgându-mi mâna atât de repede, încât fata în rochie verde-gălbui se poticneşte, agăţându-se de umărul meu, pentru a evita să cadă.

— Cerule! zice bărbatul şi, din nou, aud acel sunet familiar.

Numele lui… începe cu D?

— Fată dragă, te simţi bine? zice el.

— Respiră, mă îndeamnă Em, vorbind ca un instructor de yoga în vârstă de 25 de ani, în timp ce-mi demonstrează cum s-o fac.

Nu m-am simţit niciodată mai capabil de crimă.

— Te rog să te aşezi, insistă Victoria. Arăţi epuizat.

Mă simt epuizat. Defect.

— Mulţumesc, dar nu, spun, desfăcând mâna fetei în rochie verde-gălbui de pe umărul meu.

Mă îndrept spre uşă şi spun:

— Cred că e timpul să plecăm.

Nu-mi răspunde nimeni. Sunt aproape de uşă. Nu poate fi atât de uşor, nu-i aşa?

— Jamie! îl strig.

— Da?

— Vii?

— Bine, zice el, ridicându-se încet şi întorcându-se apoi spre adulţii nedumeriţi: Mi-a părut bine să vă cunosc pe toţi. Mulţumesc pentru

mâncare şi celelalte chestii.

Le zâmbeşte, dar nu este nevoie.

— Asigură-te că se odihneşte, spune Em.

— Şi că bea nişte ceai, clipeşte Dalrymple…

Dalrymple! Ăsta este numele lui.

— Ceaiul ajută întotdeauna, adaugă el.

— Sigur, zice Jamie, salutând scurt cu mâna şi întorcându-le spatele.

Mai fac un pas înapoi. Picioarele mi se înmoaie.

Un val îmi inundă conştiinţa. Mă lupt cu el, dar curentul este prea puternic. Aud vocea lui Em, înainte ca pereţii gri să se umple de cărbune şi să se adâncească în neguri.

— A fost Leo, îmi şopteşte ea la ureche. Leo este cel care a murit. Acum, dormi.

43. Ironiile vieţii

— A fost o răutate.

— Da, un pic.

— Un pic? Cred că puteai să-l sfărâmi.

— Mă simt oarecum vinovată.

— Doar oarecum?

— Omul trebuie să găsească modalităţi de a se distra…

— Foarte adevărat.

— Îşi revine, doamnelor.

Clipesc stupid, deschizând ochii în aceeaşi bibliotecă ciudată în care am leşinat, şi cu aceiaşi oameni de faţă, plus unul.

Isaac stă vizavi de mine. Stă relaxat pe fotoliul cu braţe din piele pe care îl ocupase Jamie, dar expresia lui este un amestec de furie şi teamă.

— James, spune Victoria.

N-o văd, dar îi recunosc vocea. Apoi Jamie intră în câmpul meu vizual, îmbrăcat nu în costum, ci în blugi.

— Hei, mi se adresează el.

Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar corpul nu mă ascultă.

— Ce mi-aţi făcut? o întreb pe Victoria, peste umărul lui.

— Charlie te-a ajutat să adormi.

— Arătai de parcă ai fi avut nevoie de odihnă, spune M.

Strâng din dinţi ca să nu ţip.

— M-ai drogat? o întreb pe fata încă îmbrăcată în aceeaşi rochie.

— N-are nevoie să folosească droguri, zice M. Este şi ea o înzestrată, ca şi tine.

— Ca noi toţi, adaugă Victoria.

— De ce? De ce mi-aţi făcut asta?

Se privesc unii pe alţii.

— Ţi-am făcut… ce?

— M-aţi minţit, spun printre dinţi. M-aţi adus aici.

Un firicel de sudoare mi se scurge pe tâmplă, pe gât. Nici măcar nu pot ridica mâna ca să-l şterg.

— *Ne-aţi adus,* adaug eu, aruncând o privire spre Isaac.

Victoria se uită în podea. Domnul Dalrymple pare constipat. Charlie continuă să privească în altă parte, aşa că M este cea care zice:

— Aveam nevoie de un sacrificiu.

Domnul Dalrymple scoate un sunet de parcă s-ar fi sufocat, care se transformă într-un râs sonor, jalnic. După încă un moment, Victoria afişează un rânjet. Charlie pare jenată.

— Sunt toţi cu tine, spune Jamie şi se întoarce spre ei. Oameni buni!

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spune M. Doar că faci lucrurile astea să fie aşa de *simple!*

Domnul Dalrymple începe din nou să râdă, iar M i se alătură la chicoteală. M pare o cu totul altă persoană; dar n-a fost niciodată ceea ce părea să fie, nu-i aşa? A alunecat dintr-un rol în altul, schimbându-şi manierele, tiparele de vorbire – uneori, în cadrul unei singure propoziţii –, apreciind cu cine vorbeşte şi reacţionând, pentru a-l conduce pe respectivul om în direcţia dorită de ea.

— Ai spus că Leo e mort, zic eu, punând cât

mai mult venin în cuvinte. Şi atunci erai tot al dracului de alături de mine?

Asta îi face să devină serioşi.

— Din păcate, nu, spune Victoria, dar nu pare deosebit de afectată.

— L-ai omorât, zic eu, stins.

— De fapt, tatăl tău l-a ucis, spune M. Sau oricum, cercetările lui ştiinţifice au făcut-o, oftează ea. N-au fost niciodată punctul lui forte.

Victoria intervine:

— Cercetătorii pe care i-a angajat au folosit diferite versiuni ale protocolului, de-a lungul anilor. Din câte ne putem da seama, concluzia este că orice mecanism modificat de geneticienii săi pentru a porni şi opri gena artificială avea un „comutator pentru ucidere”, în lipsa unui termen mai bun.

Teoria lui Goose. *Poate că asta li se întâmplă doar copiilor.*

— Chestiile care s-au întâmplat, începe Jamie. Oameni, voi aţi văzut cine s-a sinucis? Ei… se autodistrug, spune el cu tristeţe. Nu e vina nimănui.

— Ei bine, să fim corecţi, zice M, întinzându-şi mâinile şi privindu-mă, ca şi când ar spune: *Cu excepţia ta.*

— Acum sunt responsabil pentru acţiunile tatălui meu?

— Cine a zis aşa ceva? se uită în jur. Am spus eu asta?

— *Cum* a murit Leo? întreb eu. Explică-mi!

— Ai fost acolo, spune M. Ai văzut tot ce-am văzut şi eu.

— Mai mult decât atât, zice Victoria. Ai simţit, în trecut, nu-i aşa? Ai experimentat ceea ce au trăit ei? O formă de empatie extremă, aşa este?

— Nu l-am simţit când a murit, răspund.

— Pentru că nu mai vrei să simţi, spune M. Tu nu mai vrei să simţi. Ai oprit totul. De aceea l-ai urmărit pe prietenul nostru, aici, nu-i aşa?

Se uită la Isaac, plescăind uşor, dezaprobator, din limbă.

Evident, se înşală – cel puţin, în ceea ce priveşte urmărirea lui Isaac. Nu că aş intenţiona să o corectez.

— Scuteşte-mă de psihanaliză, te rog. E plictisitor şi mai eşti şi de toată jena la capitolu-ăsta.

M reuşeşte să zâmbească.

— Leo era sortit să moară, spune Victoria pe un ton egal. Nimeni n-a putut face nimic pentru a-l opri.

Într-un mod pervers, este reconfortant să aud asta. Mă scuteşte de vinovăţia de a fi ignorat răspunsurile la întrebarea legată de sinucidere, în momentul în care au încetat să-mi mai pătrundă în minte. Vina de a-mi fi evitat Abilitatea; ea nu i-a ajutat pe Sam sau pe Felicity, aşa că de ce să mă deranjez să încerc să o recuperez? E mai uşor să o înăbuş şi să o păstrez acolo, înăuntru, latentă. Să cred că oricum ar fi murit. Că n-aş fi putut face nimic pentru a opri sinuciderile, nici atunci şi niciodată. Nu m-am revoltat nicicând împotriva a ceea ce profesorul, mama mea şi toată lumea au insistat să fiu; mă ascundeam de acel lucru. Ca un laş, exact cum tatăl meu a zis întotdeauna că sunt.

Aproape că mi se face rău doar gândindu-mă. Mă uit la Isaac după un răspuns oarecare, ceva, un indiciu, dar el este inexpresiv şi gol. Dacă nu l-aş fi văzut mai devreme, când tocmai se trezise, nu mi-aş fi dat seama niciodată că a fost acolo.

— De ce nu poate vorbi? întreb.

— Poate vorbi, zice M, încet. Dar a ales să nu vorbească. Ceva din aceste cuvinte mi-a acţionat un buton în minte, aruncând o lumină slabă pe o amintire; a Marei, palidă, moale şi cu ochii morţi.

S-ar putea mişca. Ea alege să nu se mişte.

Mi se crispează maxilarele. I-au făcut ceva? Originalii cu acces la rodul cercetărilor otrăvitoare ale tatălui meu – puteau face orice doreau.

Sau poate tace fiindcă aşa vrea el – ţinând cont că, dacă nu trădează nimic, vor avea mai puţine lucruri de folosit împotriva lui?

Isaac a supravieţuit cel mai mult dintre noi toţi, cei din generaţia mea. Ar trebui să-i urmez exemplul.

Dar parcă nu-mi pot stăpâni gura.

— Deci, de ce această mică adunare? îi întreb.

Sunt tentat să întreb mai multe, dar prezenţa lui Isaac îmi aminteşte că tot ce spun ar putea fi folosit de ei.

Sunt mai în vârstă decât tine şi mai deştepţi decât tine şi mai puternici decât tine.

Posibil. Probabil. Dar n-am fi aici dacă n-am avea ceva ce le trebuie lor. Asta este o pârghie.

Domnul Dalrymple scoate un tub de Chapstick din buzunar şi îşi conturează buzele, plescăind cu zgomot. Este singurul sunet din cameră.

— Ăsta nu este… un răspuns, zic eu, când

nimeni nu face altceva.

— Când tatăl tău şi-a determinat geneticienii să aplice protocolul Lenaurd… soiul Abilităţilor care aveau să ajungă la un Purtător era ca un joc la ruletă, începe Victoria.

Vocea ei este robotică, tehnică, un ecou al glasului doctoriţei Kells.

— De obicei, continuă ea, Abilităţile nu sunt reproduse sau, dacă par a fi reproduse, nu ajung să fie niciodată o copie exactă, indiferent ce se întâmplă.

— Sunteţi nişte hoţi, zic eu, sesizând o geană de lumină.

Nu le-au oferit Purtătorilor posibilitatea să rămână ascunşi, aşa cum am crezut eu, aşa cum i-am sugerat lui Goose.

— *Le furaţi* Abilităţile… spun.

— Când cineva moare, aşa cum s-a întâmplat în mod natural de-a lungul timpului, sau, desigur, nefiresc, din cauza amestecului tatălui tău, am văzut, în cele din urmă, născându-se alţii, cu aceeaşi Abilitate, spune Victoria.

Aştept ca ea să explice mai departe. Dar ea nu continuă, lăsându-mă să meditez la ceea ce nu spune.

În cele din urmă, a zis ea. În cele din urmă totuşi nu înseamnă chiar acum-acum, nu-i aşa?

— Voi acceleraţi procesul, spun. Acţiune prin care, adică, îi ucideţi.

Victoria ezită.

— Amprenta genetică unică a Abilităţii unui Purtător pare să rămână intactă după moartea sa.

— Permiţându-vă să o furaţi.

— Să o reciclăm, mă corectează M.

Mijesc ochii, nefiind sigur spre cine să-mi îndrept întrebările. Mă hotărăsc asupra lui M, deşi ea pare să ia acest lucru mai puţin în serios decât Victoria – „pare” fiind cuvântul de ordine. Nimic din ceea ce spun ei nu poate fi de încredere.

— Cum decideţi cine primeşte Abilitatea, odată ce un Purtător este mort? întreb, încercând să par neutru. Nu puteţi fi numai atâţia câţi văd eu. Câţi sunteţi, de fapt?

— În mod normal, felul în care procedăm este următorul: toată lumea se adună într-un loc de importanţă istorică, poartă robe, tragem la sorţi şi scandăm formule simbolice până la alegerea următoarei persoane. De aceea a fost organizată petrecerea din această seară şi a apărut proaspătul cadavru local.

Îşi păstrează o expresie *aproape* serioasă, dar la sfârşit masca i se fisurează:

— La dracu’! Aproape că reuşisem!

În clipa aceea, vorbeşte ca Mara şi asta este ca o suliţă care trece prin pieptul meu. Se adaptează, cameleonic, până când toate urmele din vocabularul său din ultimii 150 de ani sunt eliminate. Dacă aş fi orb, fără Abilitatea mea, aş putea să nu simt diferenţa. Sunt aproape amuţit de groază.

Aproape.

— Nu eşti amuzantă, mă forţez să spun, aplatizându-mi vocea, astfel încât să penduleze între dispreţ şi plictiseală. Doar pur şi simplu al dracului de jalnică.

— Nici tu nu eşti chiar un butoi de râsete,

răspunde ea. Sincer, nici nu pot înţelege ce-a văzut nepoată-mea la tine.

— Probabil, mă folosea doar pentru sex, spun, ridicând din umeri, apoi continui: Trebuie să fiţi foarte slabi, dacă sunteţi nevoiţi să conduceţi puşti la moarte, forţându-i să sară peste borduri de acoperiş, de pe platforme…

— *Nu,* spune Charlie.

Este pentru prima dată când îi aud vocea.

— Nimeni nu a mai fost forţat până acum, continuă.

— Nu de noi, cel puţin, spune, uşor, M.

Dar în ochii ei apare o scânteie.

— Care dintre voi o face? insist, uitându-mă pe rând, la fiecare.

— Niciunul dintre noi, zice Victoria.

M îşi suge buzele, încercând, din nou, un rânjet. Un spiriduş, răutăcios şi batjocoritor.

Niciunul dintre *ei.* Ceea ce înseamnă că… unul dintre *noi?*

Camera se cutremură şi în mintea mea începe să se deruleze un film, ca pe o sticlă mată. O crăpătură se împăienjeneşte în partea de sus, din centru, despicându-se şi ramificându-se până când M, Victoria, Dalrymple, Jamie, Charlie şi Isaac sunt reduşi la forme vagi şi culori palide. Apoi se spulberă. Totul este la fel, *toată lumea* este la fel, numai că…

Sophie poartă o rochie de mătase verde-gălbui, stând în locul pe care Charlie îl ocupa cu doar câteva secunde în urmă.

44. Pasiunea posibilului

— Sfinte Sisoe! murmură Jamie.

Am fost la şcoală cu Sophie Hall *ani de zile.* Jamie, chiar mai mult. Se dovedise deja o mincinoasă, după ce îi trădase încrederea lui Daniel, iar asta a fost o chestie de rahat, desigur, dar un rahat uman, normal. Asta – orice ar fi asta, care se manifestă în faţa mea – este… monstruozitate.

Un val de repulsie creşte, se sparge. Şi Isaac o simte – nici măcar chipul său expert să se prefacă nu-şi poate masca groaza în faţa trădării.

Ea îşi dă după ureche o şuviţă de păr scurt şi blond, cu o expresie anxioasă pe faţă.

Nu pot să înţeleg. Nu ştiu de unde să încep, ce să spun, cum să procesez straturile de înşelăciune, ca să aibă sens, indiferent ce motive otrăvite s-ar afla în spatele lor. Deci, în loc să mai încerc, zic:

— Mara o să te ucidă. Şi o s-o facă lent.

Ochii albaştri ai lui Sophie sunt ca apa, translucizi.

— Există lucruri mai rele decât moartea, spune ea.

O aprob dând din cap, calm.

— Am auzit că tortura psihologică este destul de brutală. Deşi ar trebui să-i întrebi pe Felicity şi Sam, Beth, Stella şi Leo şi pe oricine altcineva dintre cei pe care i-ai manipulat. Sau… presupun că nu poţi să-i întrebi, din moment ce toţi sunt morţi sau în moarte cerebrală, ca în cazul Stellei.

Stella, care a dat vina pe Mara, până la capăt.

Probabil că toată lumea a făcut-o, la un moment dat – chiar şi eu mă întrebasem. Era vinovată de atât de multe, încât era aproape uşor să o suspectezi pe ea. M însăşi spusese asta, nu-i aşa?

Dacă îţi petreci viaţa într-o casă fără ferestre şi fără uşi, dacă n-ai văzut niciodată un copac care se înalţă spre cer sau n-ai simţit iarbă sub picioare sau n-ai auzit aripile unei păsări bătând în aer, chiar dacă ochii tăi sunt deschişi, cât de mult poţi vedea?

În situaţia în care cineva controlează ceea ce vezi, acest lucru afectează şi ce ajungi să crezi. Iar asta, la rândul său, afectează ceea ce faci.

Sophie a păşit pe urmele noastre, pictând deasupra uşilor, dacă ieşeam din camere, agăţând poze deasupra ferestrelor, când priveam în altă direcţie. Manipulându-ne perspectiva.

Dar cine a proiectat casa?

— Daniel nu este mort, spune Sophie, insinuându-se în gândurile mele. Încă.

— Încă.

Repet ameninţarea sau promisiunea, sau orice altceva ar trebui să reprezinte invocarea numelui lui Daniel. Mă uit la Jamie, prefăcându-mă sceptic, pentru a-mi masca furia.

— Nu ştiu, îşi închipuie că asta o va salva, atunci când Mara va afla ce anume este?

O furie, explozivă şi şocantă în bruscheţea ei, o învinge.

— Sunt ceea ce *m-a făcut* tatăl tău! ţipă ea, cu făptura ei mică şi subţire tremurând.

— Am avut *o viaţă,* înainte de el. A făcut din ea un iad viu. Încă trăiesc cu acest iad, în fiecare

nenorocită de zi!

După ce tace, încă mai tremură. Nimeni nu vorbeşte, lăsându-mi timp să mă gândesc la ce să spun în continuare. Jamie nu-mi oferă nimic, niciun indiciu, niciun ajutor, aşa că rămân tăcut. Oarecum.

Prind privirea lui Sophie şi fac un gest prin care să-i transmit ironia mea.

Traversează camera şi mă apucă de mână, încercând să-mi strivească degetele între ale ei. Este mult mai mică decât mine, dar mă doare atunci când cineva încearcă, în mod activ, să-mi rupă degetele. Nu mă pot mişca din cauza a ceea ce mi-a făcut cineva din această cameră – Charlie, m-am gândit atunci. Totuşi, ar putea fi Victoria – ar putea fi oricare dintre ei. Orice văd, aud, gândesc, ar putea fi o construcţie de-a lor. S-ar putea să nu fie nimic real.

Nu-i de mirare că Isaac trăieşte aşa cum trăieşte.

— Înţelegi că durerea mai curând mă bucură, nu? o întreb pe Sophie.

Pielea de pe pieptul ei palid se înroşeşte, până la gât şi obraji. Pe frunte îi pulsează o venă.

Sunt cu adevărat surprins când îmi lasă mâna, în loc să mă lovească.

— Ca şi tatăl tău, scuipă ea.

O bătaie de inimă. Apoi, către Sophie:

— Te rog, *spune-mi* povestea ta despre suferinţă, îi zic cât de sec pot, sperând să câştig mai mult timp, pentru a mă lămuri. Povestea originară care te-a făcut să trădezi, să manipulezi şi să-ţi ucizi prietenii şi iubiţii şi pe toţi cei care au

avut încredere în tine.

— Nu i-am *ucis*…

— Greşit, spun. Le-am auzit ultimele gânduri, cerând ajutor. N-au vrut să moară până când nu *i-ai făcut tu* să-şi dorească moartea.

Mă uit din nou la Jamie.

— Sufereau atât de mult, încât şi-au revendicat autodistrugerea, adaug.

— Ne-am dorit-o cu toţii, zice Sophie, cu chipul, din nou, palid. Ne-am gândit cu toţii la asta. Aşa ne-a conceput tatăl tău, scuipă ea, în continuare.

— Totuşi, gândirea asta nu funcţionează la toată lumea, nu-i aşa? zic eu. Tu eşti încă aici, la urma urmelor.

— Asta nu-i o recompensă, ci o pedeapsă, spune Sophie, cu ochii plini de lacrimi.

Victoria ne întrerupe.

— Ar trebui să pleci, Soph. Du-te şi te odihneşte.

O lacrimă îi picură, se rostogoleşte pe obrazul ei, în timp ce ea dă din cap. Victoria îi şopteşte ceva şi o mângâie pe creştet. Apoi Sophie părăseşte camera, fără alte cuvinte.

— Ei bine, le spun lui M, Victoriei şi lui Dalrymple. E dementă.

— Sophie se luptă cu emoţii mari, zice Victoria şi aproape că râd în hohote în faţa acestei exprimări eufemistice. Nu are halucinaţii, dar uneori se luptă cu realitatea şi…

— Şi, fără îndoială, unul dintre voi a *ajutat-o* în această luptă, spun. Nu-mi pasă. Sincer, chiar nu-mi pasă. Dacă este bolnavă sau distrusă sau monstrul lui Frankenstein, nu are nicio importanţă.

Cu toţii suntem bolnavi. Cu toţii suntem sfărâmaţi. Dar încă mai putem alege.

M dă aprobator din cap. Faptul că e de acord cu mine este profund alarmant.

— Ai dreptate. Cu toţii avem de ales. Existenţa zilnică a lui Sophie este o nenorocire atât de mare, încât ea crede că este un act de clemenţă să-i pună capăt în cazul altora care trăiesc ca ea, spune şi, în vocea ei, se regăsesc nuanţele vocii profesorului, cadenţa şi tonul. Mai ales de când a aflat că, în felul ăsta, ne ajută pe unii dintre noi.

Dalrymple se tamponează pe frunte cu batista.

— Am reuşit să fac ce putea tânărul Leo, odată, spune el cu tristeţe. Am ajutat la găsirea altora ca mine. La descoperirea unor date despre ei. Nume, istorii, caractere, zice el şi umerii i se ridică atunci când, melancolic, oftează. I-am ajutat chiar pe unii din familia ta, zice, împingându-mă cu cotul.

Familie. A fost la înmormântarea tatălui meu, aşa mi-a spus el. Şi era acolo când a murit Sam… ca şi Victoria.

Totuşi, mă uit la faţa lui M, în timp ce Victoria vorbeşte. M, care s-a dezvăluit treptat şi a început prin a da, de fiecare dată, suficiente detalii pentru a se potrivi cu ceea ce Mara mi-ar fi spus sau cu ce aş fi citit în scrisorile de familie şi în jurnale. Folosindu-le ca nadă, când promisiunea de a o salva pe Mara n-a funcţionat, aranjându-le astfel încât să susţină o naraţiune care să-l arate pe profesor ca fiind un ticălos. Şi pe Simon, împreună cu el.

— Ai avut dreptate, zice Victoria. Şi Darurile

noastre îmbătrânesc. La fel ca noi, ceilalţi. Nu aşa repede, nu la fel, dar slăbesc, cu timpul.

Mă uit de la ea la M, la Dalrymple şi, în sfârşit, încep să înţeleg. Moartea lui Leo a returnat Darul *lui.* L-a făcut mai puternic.

— Cu cât *noi* suntem mai mulţi, cu atât voi deveniţi mai slabi, spun. Am înţeles bine?

Nu trebuie să mă uit la faţa înroşită a lui Dalrymple pentru a şti că am înţeles corect.

— Pe jumătate, zice M. Şi tu eşti unul dintre noi. Născut, nu făcut experimental.

Mă holbez o clipă în gol, înainte de a mă întoarce către Victoria.

— Deci, ne-am adunat toţi, mi-aţi dezvăluit întorsătura intrigii, mi-aţi servit câteva răspunsuri înfăşurate în justificări de rahat. Şi acum ce urmează? Cererea de colaborare?

Mă întorc spre M.

— Sau, staţi puţin, n-am trecut de asta, nu-i aşa? Este timpul pentru ameninţări?

— N-avem nevoie de niciunul dintre aceste lucruri, datorită prietenului tău, spune M.

Mă uit la Isaac, apoi la Jamie.

— James este aici pentru a te încuraja să faci ce trebuie, zice Dalrymple.

— Care înseamnă… Ce anume?

— Moştenirea ta, spune M, clar.

Felicitări pentru moştenirea ta, a scris profesorul.

— De aceea este el aici? zic eu, arătând din cap spre Isaac, atât cât pot să-l mişc. Să se insinueze în mintea mea?

M mi-a vânat amintirile de la bun început,

bântuindu-mă până când rezistenţa mea s-a spulberat. Şi a funcţionat.

— Familia ta a început această nebunie, spune M. Vrem să o oprim.

— În regulă, să o oprim, spun. Totuşi nu trebuia să cheltuiri atât de mult timp şi efort pentru asamblarea acestei mici scenete. Drogurile pe care mi le-ai dat? Au funcţionat. Mi-am amintit de Simon, de profesor. Toate erau acolo, pentru a fi descoperite. Iată-le, zic eu, neglijent.

Un rânjet lent se iveşte pe buzele lui M.

— Nu ţi-am dat droguri. Ţi-am dat zahăr şi am sugerat că era altceva, pentru a vedea cât de sugestionabil eşti. Şi eşti *destul* de sugestionabil. Mintea ta a completat restul.

— Deci, de ce să te mai deranjezi şi cu ei? spun, arătând din cap spre Isaac şi Jamie. O să-ţi spun tot ce vrei… sau poţi să afli şi singură ori cum naiba funcţionează chestia asta. Sincer, nu-mi pasă.

— Pentru că eşti sugestionabil şi încăpăţânat. Orice ţi-am cerut ai refuzat din încăpăţânare, nu din prudenţă. Am încercat o pledoarie. N-a funcţionat. Am încercat vinovăţia. Nici asta n-a funcţionat la tine. Nici interesul personal, nici măcar ameninţările n-au mers, spune ea, după care, continuând, mă priveşte cu bunăvoinţă. Ai un profil psihologic complex. Greu de identificat, zice şi se uită la ceilalţi. Nu sunt sigură că vreunul dintre noi ar fi aici, dacă n-ar fi fost Goose.

Mi se încordează muşchii.

— Apoi l-am menţionat pe el şi te-ai dus la spital. Am prins ţinta în vizor, zâmbeşte ea. Ştiam

că îl putem folosi pentru a te mişca în direcţia pe care o doream şi aşa am făcut.

— Profilul său psihologic este… mai puţin complex, spune Victoria.

— Şi unde-i el? întreb.

Nu pomenesc nimic de Ceridwen, pentru cazul în care există o şansă, oricât de slabă, ca ei să nu ştie despre existenta ei. Informaţia este valută forte.

— Pe-aici pe undeva, sunt sigură, zice M, ridicând din umeri.

— Este suficient de aproape pentru a fi util şi suficient de departe încât să nu-ţi mai faci griji pentru el acum, spune Victoria. Trebuie să-ţi spun că nu credeam că o să apari, în această seară, pentru a ne aduce şi restul beneficiilor.

— O ţineţi ostatică şi pe sora mea?

M îmi aruncă o privire exasperată.

— Niciunul dintre voi nu este ostatic. Nu ştiam că o să vii… dar eram siguri că Goose o s-o facă. Vee era sigură că nu te arăţi, din cauza asocierii sindrofiei cu tatăl tău. Mai ales dacă ai fi aflat că şi Kate putea fi aici.

— Eram sigură că o să anulezi, sincer, spune Victoria.

— Dar eu am reuşit să vă cunosc puţin, pe tine şi pe Goose, nu-i aşa? rosteşte M.

— De ce a fost nevoie de minciuni? îl întreb pe Jamie, inutil.

El nu mi-a spus încă niciun cuvânt de sprijin. Este, clar, în afara problemei, dar habar n-am ce se întâmplă în mintea lui.

— Jamie a aflat aseară despre el însuşi, spune

M, privindu-l cu o expresie amuzată. Ne-a auzit planificând. Am vrut să vedem ce-ar face.

— Ce-ar face? întreb, uitându-mă fix la Jamie.

— Dacă ia legătura cu voi, în prealabil. Dacă te avertizează. S-a aliat cu profesorul, ceea ce cred că ştiai. Dar a văzut acum că a fost o greşeală. Când ne-a auzit, s-a oferit voluntar să ajute. Ne-am gândit că o să dea bine, pentru Goose.

Expresia lui Jamie nu trădează nimic.

— Tot ce ne dorim este să fim ca înainte, adaugă Dalrymple, cu un zâmbet amabil. Când o să te simţi… suficient de puternic pentru a lua deciziile corecte, Isaac o să te ajute să-ţi recuperezi amintirile pe care le-ai pierdut în timp. Dragul, bătrânul James o să vă susţină, pe Isaac şi pe tine, să împărtăşiţi aceste amintiri.

— Într-adevăr, spun pe un ton neutru, mintea mea fugind într-o mie de direcţii în timp ce încerc să desluşesc totul. Şi ce primeşti tu în schimbul tuturor acestor… încurajări? îl întreb pe Jamie. *Sau cu ce te ameninţă?*

Nimeni nu vorbeşte, până când Jamie zice:

— Isaac este fratele meu.

Nu e chiar o surpriză, având în vedere asemănarea, presupun. Aştept mai multe detalii, dar nimeni nu explică.

— Şi? termin eu.

Jamie vorbeşte direct cu Isaac.

— Nimeni nu ştie dacă Darul tău este original, ca al meu, sau dacă a fost indus artificial, ca al Stellei.

Apoi, întorcându-se spre mine, zice:

— Dacă nu este original, îl vei vindeca.

— Oh. Am înţeles. Desigur.

— Simt sarcasmul tău, ca armă de apărare, spune Jamie. Dar poţi s-o faci. Există un remediu pentru protocol. Leacul pe care l-ai căutat este el, îi spune Jamie lui Isaac, arătând spre mine.

Din partea lui Isaac nu vine niciun semn că vorbele lui Jamie au ajuns la el. Bun.

— Ai devenit dintr-odată o adevărată mică majoretă, nu-i aşa? îi spun.

Chiar dacă abilităţile sale n-au dispărut – ceea ce probabil că este adevărat –, fie minţea la New York, fie i-au fost restaurate; chiar dacă *ar putea* să-l oblige pe Isaac să facă ceea ce voia el, nu ne putem folosi darurile unul împotriva altuia, nu fără…

Goose.

Îmi muşc limba, ştiind în adâncul sufletului meu că, oriunde s-ar afla, chiar dacă nu este ostatic, nu poate fi suficient de departe.

— Bine, îi zic lui Jamie. Să spunem că ai dreptate şi că îl pot vindeca. Aş face-o oricum pentru tine, fără să fie nevoie să ţii ostatic, pentru răscumpărare, pe cineva la care ţin. Ştii asta, nu-i aşa? spun şi îi susţin privirea cât pot de mult, rugându-mă *să ştie.*

Când văd că nu răspunde, îl întreb:

— De unde ştii că ei îţi zic adevărul? Ne-au minţit pe toţi, la fel ca profesorul. Toţi… au toate motivele din lume ca să te trateze ca pe un prezervativ.

— Dumnezeule mare! se aude Dalrymple.

— Prezervativ? repetă M.

— Adică, folosit o dată şi apoi aruncat, explic.

Îi studiez faţa lui Jamie în timp ce spun asta – el mă acuzase că o folosesc pe Mara în felul ăsta. Dacă îi smulg un surâs, dacă măcar schiţează unul, dacă dă orice fel de semn că este conştient, voi putea folosi acel semn, poate…

— N-am face-o niciodată, spune Victoria. Abilitatea lui este infinit mai valoroasă decât a ta.

— Deci, în acest caz, el este mai mult o investiţie? Un obiect de colecţie? O proprietate? îi spun lui M, urmărindu-i ochii care se mijesc la acest cuvânt.

Arunc o privire spre Jamie – oare se încordează puţin? Nu-mi dau seama.

— Şi unde este factorul Mara în toate aceste planuri strălucite de a-mi deturna mintea şi viaţa? întreb şi, când nimeni nu-mi răspunde, continui: Orice-ar fi, pe ea n-o veţi găsi atât de supusă.

— Nu trebuie să fie, spune M simplu.

Nu-mi pot da seama dacă zice asta pentru că ştie ceva sau pentru că nu ştie nimic.

Decid că nu contează.

— Mara o să vină după mine. Şi Dumnezeu să vă ajute când o s-o facă!

M se apropie de mine, rochia de mătase a Marei făcând ape la fiecare pas. Se apleacă spre urechea mea şi zice:

— Contez pe asta!

45. Renunţaţi la tot

Deci, de data asta, eu sunt momeala. Clar.

— Ştii ce o face pe Mara atât de puternică? întreabă M, iar vocea ei evocă ceva de demult. Ea *alege* ce să fie. S-a acceptat complet. Fără să se judece.

— Credeam că asta a făcut-o sociopată?

M zâmbeşte.

— O face periculoasă. Din experienţa ta, când devin oamenii cei mai distructivi?

Când nu au nimic de pierdut.

— Mara poate fi şi a fost exploatată. Iubirea ei, loialitatea ei.

Ştiu asta. Le-am exploatat eu însumi.

Am folosit loialitatea Marei ca armă, iar dragostea ei, ca pe o cheie. M-am tras înapoi ca să alerge ea spre mine. Am fugit de lângă ea ca să văd dacă mă urmează.

M-am îndoit de ea, am avut încredere în ea, am obligat-o să-şi dovedească mereu şi mereu iubirea, iar când a făcut-o şi a avut suficientă încredere în mine cât să-mi arate adevărul, am zis că s-a justificat prea mult şi m-am îndepărtat de ea fără să mă uit înapoi.

— Deci e rândul tău să o exploatezi, nu-i aşa? Ce crezi că se va întâmpla atunci? întreb, cu vocea răguşită.

Ei nu-i pot fura Abilitatea – Mara este originală, ca şi mine. Ar mai avea nevoie şi de altceva – *altcineva?* – dacă asta urmăresc. M susţinuse că ea este Umbra, precursoarea Marei… şi, probabil,

Abilitatea ei a slăbit la urma urmei, odată cu naşterea şi manifestarea genei Marei. Sau ar fi putut minţi despre toate astea, poate minte chiar şi acum. Şi Victoria, la fel.

Dalrymple şi Victoria schimbă o privire, dar M este cea care vorbeşte din nou.

— Mara o să vină aici pentru tine, apoi el o să vină după ea. Iar eu o să fiu prezentă când el o s-o facă.

— Despre *el* este de fapt vorba? spun. Ai permis ca viaţa să-ţi fie dictată de un bărbat pe care-l deteşti…

— Nu l-am lăsat să facă nimic. Nu pot să fug de el, spune ea, şi o spune cu convingere, dar expresia ei este opacă, închisă cu scânduri, ca o casă abandonată.

O presez.

— Aşadar, o să-l aduci pe profesor la tine, adunându-ne pe toţi ceilalţi aici, şi o să-l ucizi, chiar dacă, el ştiind viitorul, este probabil conştient că planifici asta. Şi apoi ce se va-ntâmpla, o să ne furi toate Darurile? Asta presupune destul de multă putere, închei eu.

— Ar presupune, e-adevărat, multă putere, recunoaşte Victoria, ignorând prima mea întrebare. Mă aştept să mai pierdem pe unul dintre noi, înainte să se termine totul.

Totuşi, pe care?

— Deci, toate acele rahaturi pe care mi le-ai servit, despre salvarea Marei de ea însăşi, salvare pentru care aveai nevoie de amintirile mele şi de toate celelalte…

— Ambele aspecte sunt reale, intervine M.

Mara trebuie să fie salvată de ea însăşi. Amintirile tale ne ajută să o facem, când ea o să vină aici, iar el o s-o urmeze. O să ajute pe toată lumea – pe Mara, pe adolescenţii care mor întruna din cauza moştenirii tatălui tău…

— Şi, mai ales, pe tine! îi termin fraza.

La început, M nu răspunde. Apoi spune:

— Vreau înapoi ce mi-a fost luat. Vreau să ştiu cine am fost înainte să-mi dau singură acest nume. Ţi-am spus adevărul despre asta.

— Atunci de ce să nu recupereze Isaac amintirile tale? spun.

Mijeşte ochii, până arată ca nişte fante înguste.

— M-aş fi mulţumit, cândva, să ştiu de unde am venit. Dar acum vreau să ştiu şi de ce.

Ea mi-ar putea cunoaşte amintirile, dacă asta ar fi tot ce-şi doreşte cu adevărat. Dacă ăsta ar fi singurul scop pentru care le-ar folosi. Dar nu este. Mai vrea şi altceva şi are nevoie de mine *şi* de Mara, pentru a obţine lucrul respectiv.

Încerc să ascund cât de rău mă simt la gândul că oricâtă iubire încă ar mai avea Mara pentru mine, ar putea fi folosită, în vreun fel, împotriva ei înseşi. Pentru că am folosit-o eu însumi astfel. A fi cu ea fusese ca şi cum aş fi umblat cu umbra morţii alături de mine, o uşă pe care scrie IEŞIRE, confortabil de la îndemână. Puterea ei asupra acestei uşi, asemenea puterii pe care aş fi dorit, în mod inconştient, să o am eu asupra persoanei ei, este îmbătătoare. Dă dependenţă. Şi fiecare avertisment, de la profesor, de a sta departe – pentru că relaţia m-ar slăbi sau mi-ar strica – nu a făcut altceva decât să mă atragă mai aproape de

ea. M-a făcut să simt disperarea de a o păstra pe orbita mea, în timp ce o înconjuram cu amintiri ale celor mai groaznice momente din viaţa ei.

În ce măsură a devenit ea, cea care este, din cauza a ceea ce el şi Kells au făcut-o să creadă că ar trebui să fie? Dacă nu ar fi fost niciodată sugestionată să creadă că a fost o ucigaşă de la bun început? Cine ar fi Mara dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe tatăl meu… sau pe mine?

Eu am distrus-o pe ea. Nu invers.

Trebuia să ucizi balaurul, în schimb, *te-ai îndrăgostit de el.*

Cuvintele tatălui meu.

Ucide balaurul. Salvează-ţi fata.

Asta a scris M înainte de a mă conduce aici.

Amândoi s-au înşelat. Nu mi-am salvat fata. Am condamnat-o.

La a fi folosită din nou de către ceilalţi, pentru propriile lor interese, sau la a fi adusă în faţa mea ca o momeală, pentru a mă obliga pe mine să le servesc interesele.

Nu mi-e clar de ce este Jamie aici, nu cu adevărat, încă nu. Şi habar n-am pe cine altcineva au îmbrobodit – pe Goose şi Ceridwen, probabil –, şi Dumnezeu ştie cum i-ar putea folosi.

Mă gândesc la ce a spus Isaac înainte, despre originalii care apar în amintirile mele. Un om vânat, aşa m-a numit el.

Indiferent ce-ţi doreşti cel mai mult, ei vor folosi acel lucru pentru a obţine ce vor de la tine.

Am vrut multe lucruri. Să nu trebuiască să mai simt morţile celorlalţi. Să-i pot proteja pe oamenii la care ţin. Să o salvez pe Mara, mai ales, deşi ea

nu are nevoie şi nici nu doreşte să fac asta. Chiar şi s-o părăsesc a fost o modalitate de a încerca să o schimb, de a o face să fie acea versiune a ei pe care mi-o doream, în loc de versiunea aleasă de ea. Versiunea pe care mi-aş dori să o pot uita.

Poate că reuşesc să le fac pe amândouă. S-o uit *şi* să o salvez ca să nu fie folosită – de oricine, chiar sau, mai ales, de mine.

Mă uit la Isaac, aşezat acum cu un picior îndoit peste celălalt genunchi. Nu ştiu ce opţiuni mi-au rămas, dar decid să le pun în mâinile unui străin în care am încredere şi ale unui prieten în care nu am.

— Mara este ce-mi doresc cel mai mult, îi spun lui Isaac, întâlnindu-i privirea şi susţinând-o chiar cu preţul vieţii. Ea este ce-mi doresc cel mai mult în lume, mai zic, apoi mă adresez lui M: Dacă amintirile mele sunt ceea vrei, ţi le ofer. Doar nu o răni pe Mara! Nu o să am nevoie de niciun fel de „stimulente”.

Mă uit din nou la Jamie, care pare să-şi muşte obrazul.

— Isaac! îl strigă M. Ce zici?

El ridică din umeri.

— Nu-mi pasă, spune apoi, cu uşurinţă, fără ezitare. Nu eu sunt cel care va rămâne cu amintirile.

Victoria dă din cap către Jamie.

— Totuşi m-aş simţi mai bine dacă ai… spune ceva. Sunt sigură că poţi înţelege.

Jamie face, ascultător, câţiva paşi spre scaunul lui Isaac. Când vorbeşte, vocea lui este răsunătoare şi poruncitoare.

— Ajută-l pe Noah să-şi amintească! Fă-l să-şi amintească totul!

În cameră se lasă tăcerea. Cei trei originali rămân complet nemişcaţi, aşteptând, vigilenţi. Toţi ochii sunt îndreptaţi spre Isaac, care, relaxându-se, se dezlipeşte de scaunul său şi se îndreaptă uşor spre mine. Se opreşte apoi în faţa mea, obligându-mă să-mi ridic privirea. Cu o mână, închide şi deschide uşor palma în dreptul feţei mele, apoi se ghemuieşte lângă mine, cu privirea deschisă şi limpede.

Îmi aud bătăile inimii bubuind în piept, neştiind ce va spune, neştiind cine voi fi eu după ce el va spune ce are de spus. Dacă am avut dreptate să mă încred în el sau nu.

— Uită de Mara, zice el, în timp ce încăperea începe să se întunece.

Următoarele cuvinte pe care le aud sunt ultimele pe care mi le amintesc, înainte ca totul să se scufunde în tenebre.

— De amândouă.

Epilog

Blestemata de şansă

Mara

— Poţi oare mai lent de-atât? strig peste umăr.

Daniel se uită la mine prin uşa rotativă de sticlă.

— Aş putea să fiu mai rapid dacă n-aş căra *şi* lucrurile tale, *şi* pe-ale mele.

Îmi dau ochii peste cap, când el ajunge înăuntru.

— Dă-ncoa'!

Îmi întinde o uriaşă geantă Duffel, în dungi, în timp ce eu mă ridic în vârful picioarelor pentru a verifica liniile aeriene.

— De unde ai luat asta?

— Din dulapul mamei, mint.

Era dulapul lui Noah. Geanta lui Noah.

— Cu ce linie aeriană circulăm? întreb.

Aruncă o privire spre tabla cu zboruri.

— Uh, cu aia, cred! zice, arătând către o serie de litere şi cifre. Zborul 1821, care pleacă în 50 de minute. Dar nu ştiu dacă reuşim să-l luăm…

— Reuşim! spun, uitându-mă cu atenţie, ca să văd dacă nu cumva există vreun loc liber la vreuna dintre linii. Serviciile Speciale! Ăştia suntem noi.

— Sunt sigur că nu la asta se referă… zice Daniel.

— Sunt foarte sigură că nu-mi pasă.

Îmi fac drum printr-o coadă adiacentă şi, până

să ajungem la agentul de la biroul Serviciilor Speciale, am şi atras atenţia asupra noastră. Asta este.

Agentul, un domn agitat, în mare parte chel, ne întreabă:

— Cu ce vă pot ajuta?

Îi zâmbesc cu cea mai mare nevinovăţie de care sunt în stare şi îi prezint buletinul meu de identitate şi pe al lui Daniel.

— Două bilete la următorul zbor spre Londra, spun. Orice-ar fi.

Mulţumiri

Niciuna dintre cărţile mele n-ar fi existat fără sprijinul constant al familiei. Sunt profund recunoscătoare mamei mele, Ellen, şi lui Jeffrey, pentru că au făcut mai mult decât era omeneşte cu putinţă pentru mine şi pentru această carte – toată dragostea şi mulţumirile mele amândurora. Mulţumiri infinite surorii mele incredibile, Yardana, şi fraţilor mei aproape la fel de incredibili, Martin, Jeremy şi Bret, pentru că sunteţi exact cine sunteţi. Cel mai mult, în timp ce scriu aceste rânduri, le sunt recunoscătoare bunicului Bob şi bunicii mele, Janie, voi aţi fost campionii mei în viaţă, încă de când m-am născut. Sunt atât de norocoasă şi nu am uitat şi nici nu voi uita asta vreodată.

Kate, Stella, Stephanie – vă mulţumesc mult, întotdeauna, pentru tot. Stephanie, tu ştii ce ai făcut.

Multe, multe mulţumiri editorului meu, Liz Kossnar, pentru că a ajutat la modelarea acestei cărţi; lui Lucy Ruth Cummins, pentru că a proiectat încă o copertă uimitoare; şi întregii echipe de la Simon & Schuster, pentru tot ceea ce face ca să ajute la realizarea acestor cărţi şi pentru că le-a adus în lume.

Danei Spector şi grupului Paradigm, vă mulţumesc că nu vă opriţi niciodată. Şi mulţumiri deosebite datorez şi extraordinarei mele agente, Faye Bender, pentru mai mult decât pot spune.

Ultimii, dar niciodată, sub nicio formă, cei din urmă, vă mulţumesc vouă, cititorilor mei, pentru că

sunteţi aici, azi şi mereu. Vă sunt mai recunoscătoare decât vă închipuiţi.

MICHELLE HODKIN

YOUNG 14+

Tot ce își dorește Noah Shaw este să nu fie nevoit să se confrunte cu consecințele alegerilor sale.

Însă nu e posibil.

E convins că amintirile care îl bântuie nu sunt decât mărturia unei inimi frânte.

Dar nu este așa.

Crede că poate merge mai departe fără să-și înfrunte mai întâi trecutul.

Se înșală.

În acest al doilea volum al seriei Noah Shaw, seria-pereche a trilogiei Mara Dyer, vechi moșteniri sunt scoase la iveală, o mulțime de minciuni sunt divulgate și noi legături se înfiripă.

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1329-3

